Michael Clynes

SPIKNUTÍ VE FLORENCII

SIR ROGER SHALLOT OPĚT VYPRÁVÍ
O STRAŠNÝCH SPIKNUTÍCH
A JEŠTĚ STRAŠNĚJŠÍCH VRAŽDÁCH,
KTERÉ SE ODEHRÁLY ZA VLÁDY
KRÁLE JINDŘICHA VIII.

PROLOG

Jdou manželství a vražda dohromady? Nedávno jsem o tom přemýšlel, když mne můj písař, Bůh žehnej jeho hubené zadnici, požádal o povolení k sňatku.

„Ožeň se ve spěchu a lituj v klidu!" řekl jsem mu.

Odešel a ponechal mě mým myšlenkám. Blížilo se jaro. Slyšel jsem kejhání husích hejn, které táhly nad mokřinami v lesích kolem Burphamského panství. Vzal jsem hůl, jednou rukou se zavěsil do Margot, druhou do Phoebe (pěkné děvečky!) a šli jsme před dům. Zastavil jsem se na schodech, zadíval se do slunce, které už nabíralo na síle. Mám už slabý zrak, ale nastavil jsem mu tvář a vychutnával to blahodárné teplo. Vzpomněl jsem si na ty překrásné dny pod toskánským nebem uprostřed vinic, zářivé, ale také plné vražd, kdy jsme já a pan Benjamin Daunbey, oblíbený synovec kardinála Wolseyho, pátrali po vrahovi. Ale to už je celá věčnost. Oh ano, Wolsey, kancléř a první ministr toho největšího lotra, jakého toto království kdy vidělo, Jindřicha VIII., z boží vůle krále Anglie, Skotska, Irska a Francie.

Otočil jsem se a vrátil se dovnitř. Zrak mi padl na malý obrázek, který namaloval Holbein mladší. Byla to podobizna té velké bestie v ce-

lé její slávě - Jindřicha VIII. s jeho tlustým, zarudlým obličejem, zlatým plnovousem a těma jeho očima. Bože, ty jeho oči! Jako oči divokého kance těsně před tím, než zaútočí. A ty jeho rty! Vlhké a uslintané! Vzpomínám si na to, protože mi ta svá žabí ústa jednou přitiskl na ucho.

„Shallote," pošeptal mi tehdy Jindřich. „Jednou budeš v Tyburnu viset! Poděláš se do kalhot a ten tvůj chytrácký krk bude tenký jako nitka."

A mýlil se, nemám pravdu? Starý Shallot přežil a dokázal, že má toho nejbystřejšího ducha a nejrychlejší nohy v celém křesťanském světě. Roger Shallot nezemřel násilnou smrtí, i když se pustil do křížku s celou legií ďábelských vrahů, se kterými měl tu čest se za tu spoustu let setkat. Ne, ne, Roger Shallot rostl a košatěl jako vavřín ze starých žalmů, jako cedr libanonský.

Dnes je z něho sir Roger Shallot, uprostřed devadesátky, rytíř podvazkového řádu, rytíř lázně, komisař, člen státní tajné rady a smírčí soudce. Manžel čtyř žen, které jsou už po smrti, Bůh jim žehnej! (Oh ano, byl jsem šťastně ženat! Mé ženy byly šťastné a já byl ženat!) Starý Roger Shallot, pán burphamského panství, jeho polí, pastvin, lesů, řek, rybníků, ovocných sadů, stájí a obilnic. Bývalý (ano, prozradím to) tajný milenec naší královny Alžběty, Bůh jí žehnej, dcery Anny Boleynové. (Obě to byly krásné ženy s úžasnými ňadry!).

Dělal jsem všechno, nač si jen vzpomenete. Ale byla to dlouhá cesta! Narodil jsem se v Ipswichi v době velkého hladomoru a vyrostl jsem, i když v očích svých vrstevníků ne právě rovně, ale přece jen vyrostl - snědá pleť, tmavé vlasy, temné srdce a jedno mírně šilhavé oko. Ne, nemluvím pravdu a nejsem sám k sobě spravedlivý - nemám temné srdce, starý Roger ne! Dovedl jsem hluboce milovat. Možná jsem nemiloval ty pravé, aleje to lepší než nemilovat vůbec. Ovšem, dopustil jsem se temných činů. Setkal jsem se s vrahy - na hlavních cestách, na rozcestích, za úplňku. V benátských stokách, v páchnoucích uličkách Londýna, na větrem ošlehaných vřesovištích ve Skotsku, na dvorech plných hedvábí v Paříži a Konstantipoli, v římských katakombách plných krys a na sluncem vyprahlých

náměstích Florencie. Ah, a je to tady, Florencie! Zlaté město na řece Arno, se svými knížecími paláci přeplněnými poklady, uměleckými díly a obrazy, jaké už svět nikdy nespatří. Teď už je všechno pryč. Pro-

klatý Francouz za to může. Poslal svá vojska přes Alpy, aby pálila a plenila a zaclonila tak slunce lidské velikosti.

Teď zůstal starý Roger sám. Sedím ve své tajné komnatě a diktuji paměti svému kaplanovi. Milý člověk!

Hubená zadnice, úzký obličej a teď se chce ženit! Zatracená doba! Jak často si zálibně prohlížel Phoebiny boky a zadnici, nebo Margotina plná ňadra. „Lépe se oženit než uschnout," říká svatý Pavel, a tak se mi zdá, že mu budu muset svolení dát. Otáčí se ke mně a chce se hádat. Jestli nebude hodný, popadnu rákosku, zpráskám ho přes kotníky a přikážu mu, aby pokračoval v psaní.

Zadíval jsem se přes okenní skla do slunce. Je stále slabé, ne jako ve Florencii, kde pražilo jako roztavené zlato. Přál bych si, aby už přišlo léto! Přál bych si, abych už mohl jít ven, sednout si doprostřed svého bludiště se svými psy a džbánky červeného klaretu a vzpomínat na své zážitky. Poslal bych své dědice do pekel, aby se tam setkali s ďábly s lidskou tváří! Oh ano! Přál bych si, aby tu byl Benjamin (Bůh mu žehnej!) - Benjamin s tím svým laskavým pohledem a protáhlým opáleným obličejem. Měl úzká ramena rozeného učence a srdce a duši tak velké, jako mívali svatí. Že jsme ale zažili věci -já s Benjaminem! Cestovali jsme po celé Evropě, abychom splnili úkoly, jež nám dala Jeho satanská Eminence kardinál Thomas Wolsey a ten vtělený ďábel Jindřich VIII. Ah, omluvte mě, můj písař mě znovu přerušil a neustále něco blekotá o své svatbě. Je to takový trouba! A takový lakomec, který má v měšci jenom pavučiny. Je to typ člověka, který by ukradl mrtvou mouchu slepému pavoukovi! Kdybyste ho kopli do srdce, urazíte si patu. No ano, můj písař. Kdykoliv mě potřebuje, je

u mne. Je to typ člověka, který by z vás strhl poslední košili nebo hodil tonoucímu do vody oba konce provazu!

„Střádej si bohatství do nebe!" zařval jsem na něho.

Víte, on toho utratí tak strašně málo, že mi ani neplatí za ubytování. Měl by taky něco udělat se svou tváří, než vstoupí do manželského lože - a trochu ubrat na váze, zejména v tom svém kulatém obličeji. Konec konců, proč by měl mít tři brady, když všichni ostatní mají jednu? Ah, vidím, jak se mu otřásají ramena. Nikdy nepoznám, zda pláče, nebo se směje. Ale není to špatný člověk, až na to, že mi krade můj klaret a snaží se dostat Margot na seník.

„Pijete moc klaretu!" vyčítá mi.

Ten pokrytec! Jak se mě opovažuje kritizovat! On sám má tak červený nos, že nemusíte mít ani svíčku, jak září do tmy. Povím vám o žertíku, který jsem na něho vymyslel. Nedávno jsem cestoval do Londýna. Stará královna mne požádala o radu. Měli jsme se setkat v jejích tajných komnatách v Toweru. Dělá si starosti o našeho milovaného syna, který byl naposledy spatřen v jižním Španělsku, kde se pokoušel o vydání svých pamětí. Sel jsem tam, ne proto, abych s ní skončil v posteli, ale abych jí lhal o minulosti a tolik ji rozesmál, až jí spadne ta její zrzavá paruka a popraská bílé líčidlo na tvářích. Kaplana jsem sebou nevzal. Mám jeho kázání o tom, že moc piju, dost doma. Ale v Londýně mi něco napadlo. Šel jsem k písaři ke Svatému Pavlu. Předstíral jsem, že jsem jedním z těch puritánů, znáte ten druh lidí -jsou zavrženíhodní jako hřích a jejich posláním je učinit všechny stejně nešťastnými. Rozhodl jsem se, že se budu vydávat za reverenda Josiaha Blackwooda, a nadiktoval jsem písaři pro svého kaplana tento dopis:

Vážený pane,

Náš pán mne pověřil posláním cestovat po celém království a varovat všechen boží lid před ďábelským nebezpe-

čím pití. Na mých cestách mne doprovázel mladík jménem Philip. Jako vy pocházel z dobré rodiny, ale zničil si život hojným popíjením klaretu, malvazu a korbelů londýnského piva. Během mých přednášek sedával Philip na židli vedle mne, červený ve tváři, oči zamžené, říhal, prdel a dělal obscénní gesta na mé posluchače. Předváděl jsem Philipa jako živoucí příklad ďábelských účinků pití. Vím, že to nerad uslyšíte, ale nedávno Philip zesnul. Jeden můj dobrý známý mi dal vaše jméno, prý byste byl za něho dobrou náhradou. Chci se vás tímto otázat, zda byste nechtěl nastoupit na jeho místo. Najdete mě u Zelené kytice naproti katedrále svatého Pavla.

Váš reverend

Josiah Blackwood,

s pověstí světce

Musím vám prozradit, že jsem se moc nasmál. Po návratu z Londýna jsem toho hlupáka kaplana našel vyděšeného představou, že Josiah Blackwood přijede na návštěvu. Sladký smíchu! Sladká veselosti! Uběhlo několik týdnů, než přišel na to, že naletěl. Právě teď zvedám ru-

ku, dívaje se do jeho tlusté tváře, a slavnostně přísahám, že má mé svolení ke svatbě. Nechám vyzdobit kostel. Vystrojím bohatou svatební hostinu. Slibuji, že jeho nevěstě nevyzradím nic o jeho minulosti, s jedinou podmínkou - že si na obřad nasadí masku. „O tempora! O mores!"

Ten mizera položil brk na stůl. Vždycky vystřízlivím, když mi vytanou na mysli vzpomínky. Dveře se rozlétnou, duchové se seřadí podél galerie času a kynou mi. Vracím se do Londýna, do dob, kdy Jindřich a Wolsey drželi celé království ve svých hrabivých prstech. Nu ano, zpět do doby důmyslných intrik a chytrých plánů. Ke zradě, vraždám a smrti na tisícero způsobů! Benjamin tam na mne čeká. Slyším klepání, které postupně sílí. Otvírám dveře a Vražda s ďábelskou tváří a krvavýma rukama vstupuje a kyne mi.

KAPITOLA 1

Na jaře roku 1523, ve čtrnáctém roce vlády krále Jindřicha VIII., jsme s mým pánem odpočívali na svém panství v Ipswichi. Benjamin se zabýval svou bohulibou činností, zatímco já dokazoval platnost výroku „Člověk musí míti zaměstnání, nebo ho sám satan zaměstná". Usmyslel jsem si otevřít lékárnu ve vsi. Benjamin to však zarazil, když zjistil, že jsem nakoupil zboží od jistého doktora Quicksilvera, který obýval špinavý brloh naproti Karmelitánům. Benjamin mě vzal do svého pokoje a v jeho protáhlé opálené tváři se mísil hněv s bolestí.

„Rogere, Rogere," namířil proti mně svůj kostnatý prst. „Odkdy je rozemletá žába afrodisiakum?"

„Já jsem netvrdil, že je," bránil jsem se.

„Ale řekl jsi to Hicku Haywainovi."

„Co jsem měl dělat, pane? Je až po uši zamilovaný do té své děvečky od krav."

„Není to ta, kterou jsi vyučoval na té louce u řeky?"

Tiše jsem proklínal výbornou paměť svého pána.

„To už si nevzpomínám," zamumlal jsem a neodvážil se mu pohledět do očí.

„A co vikář Doggerell?"

„Co je s ním, pane?"

Benjamin se spustil do židle za svým stolem.

„Ta mast, co jsi mu prodal proti plešatění. Čichal jsem k ní po nedělní mši."

Zachoval jsem kamennou tvář.

„Velice mi to připomínalo kravskou mrvu, naléhal Benjamin.

„Tajný lék, pane. Drcené bylinky a traviny se speciálním elixírem. Když se tím bude vikář Doggerell natírat každou noc, bude mít hustější hřívu než já."

Benjamin se ke mně naklonil přes stůl. „Ne, to nebude, Rogere. Chci, abys toho nechal, a peníze, které jsi dosud utržil, dáš v kostele do

pokladničky pro chudé." Benjamin odsunul židli. „Jsi inteligentní, máš bystré oči a šikovné ruce. Jak ti jdou hodiny šermu?"

„Signor ďAmoral," odpověděl jsem, odvolávaje se na Portugalce, kterého Benjamin najal pro nás oba, „říká, že jsem si základní znalosti osvojil velmi dobře."

Benjamin se poškrábal na hlavě a zadíval se zasněně z okna.

„Strýček pro nás brzy pošle," řekl tiše.

Srdce se mi sevřelo a žaludek obrátil, ale ovládl jsem své rysy. Kdykoliv tlustý Tom, kardinál, arcibiskup z Yorku a Jindřichův první a jediný ministr, poslal pro svého „milovaného synovce" a mou maličkost, znamenalo to jediné. Starý Shallot se řítil do mnohem většího a nebezpečnějšího kravského lejna, než bylo to, co si plácal na svou hloupou holou hlavu vikář Doggerell.

„Proč si to myslíte, pane?" vykoktal jsem.

Benjamin se zadíval na štíty nad krbem. Na jednom z nich byly výsostné znaky rodu Daunbyů, na druhém Shallotů.

„Víš to jistě, Rogere?" zeptal se duchem nepřítomně.

„Co, pane?"

„Že znakem Shallotů je červený jelen ve skoku?" Benjamin se na mne nakřivo usmál. „Tento je velice bujný."

Pokrčil jsem rameny. „Shallotové jsou starý rod," lhal jsem. „Kdysi bývali velcí a vznešení, dokud nepřišly těžké časy. Ale pane," nedal jsem se odbýt, „proč si myslíte, že pro nás váš drahý strýček pošle?"

„Mám takový pocit, nic než pocit, Rogere."

Tiše jsem zasténal a zavřel oči. Loni v zimě pro nás „drahý strýček" poslal. Poslal nás s Benjaminem do ledových plání Somersetu, abychom pátrali po záhadách tamního čarodějnictví. Čekaly nás uťaté hlavy i ruce a vražda v každé zátoce zamrzlých jezer.

„Rogere, proč jsi zavřel oči?"

Otevřel jsem je a přinutil se k úsměvu. „Jen jsem se modlil, pane, modlil jsem se, aby se váš drahý strýček těšil nejlepšímu zdraví."

„Dobrá, nemůžeme si dovolit plýtvat časem," pronesl Benjamin. „Znáš ten kopec u řeky?"

„Ten nad mlýnem?"

„Ano, Rogere, myslím si, že je to bývalá pevnost."

Znovu jsem si pro sebe tiše zaúpěl. Pan Benjamin, člověk nové doby, s laskavé srdcem a otevřenou hlavou, měl dvě velké vášně - alchymii a antiku. (Měl bych přidat ještě tu třetí - jeho bláznivou, hloupoučkou Johannu. Svedena šlechticem a opuštěna, přišla o rozum, a tak ji poslali do Syonského kláštera v Londýně. Chudák holka! Zastavila se ve svých osmnácti. V den, kdy zemřela, byla ještě stále přesvědčena o tom, že se jí její šlechtic vrátí. Ale ten už dávno nemohl. Benjamin, zkušený šermíř, ho zabil v souboji!)

Jak už jsem řekl, můj pán byl velký vzdělanec a skutečný milovník všeho klasického. A proč by nebyl? Cestoval dokonce až do Walesu, aby tam navštívil Eisteddfoda uvězněného v Caurawys a spřátelil se s jeho nejlepším básníkem Tudorem Aledem. Koupil si knihu Johna Fitzherberta o hospodaření a objednal si knihu Hanse Sachse Wittenberský slavík, báseň o Martinu Lutherovi. (Wittenberský slavík! Luther byl starý prdbla trpící zácpou, doufám, že to víte! Proto je také většina jeho děl, včetně Hovorů u stolu, plná odkazů na střeva, stolici a tělesné tekutiny. Lutherovi nebylo nic, co by nespravilo dobré projímadlo. Totéž platí o jeho milence, bývalé jeptišce Kateřině. Jednou jsem se s těmi dvěma setkal. Jediné, co mohu říct, je, že byli oba ošklivý jako hřích a že si jeden druhého zasloužili.) Ach, kde jsou všichni ti lidé, s nimiž jsem se kdy setkal! Jediný, koho bych si teď přál mít u sebe, je Benjamin. Will Shakespeare by ho určitě okouzlil. Loni v létě přijel Will na Burpham a uvedl tady svou hru Večer tříkrálový. Pomáhal jsem mu s některými rolemi, zvláště s Malvoliem.

Někteří muži se narodí jako velcí,

jiní velikosti dosáhnou,

ostatní už mají velikost za sebou.

Tyto řádky jsem složil já sám. Starý Will ke mně obrátil svou živou tvář a upřeně se na mě zadíval.

„A co ty, Rogere Shallote?" zeptal se. „Co z toho platí na tebe?"

„Všechno!" odpověděl jsem.

Shakespeare se zasmál tím svým příjemným, jemným smíchem, tolik pro něho typickým. Z jeho chytrých očí jsem vyčetl, že zná pravdu, tak jsem se smál spolu s ním. A jaká je pravda? Starý Shallot je lhář. (Můj písař odložil brk a vrhl na mne přes rameno nevraživý pohled. Zkrabatil obličej, že vypadá jako vysušená švestka. A zrovna tak vypadá i jeho mozek. Můj malý ptáček! „Zase už odbočujete!" naříká. „Zase odbočujete!")

Ano, odbočuji, jako obvykle. Ale všechno, co řeknu, má v mém vyprávění svůj význam. Budu vám vyprávět o vraždách tak hrozných, až vás z toho zamrazí v kostech a srdce se vám rozbuší nad lidskou krutostí! Už velmi brzy se k tomu dostaneme. Abych to zkrátil, toho jarního dne můj pán pojal úmysl jít kopat na zmíněný kopec, který čněl nad mlýnem. Druhý den ráno jsme vyrazili, vyzbrojeni

Tacitovým dílem O životě Julia Agricoly a krompáči, koši, motykami a lopatami.

Zpočátku jsem doopravdy hekal. Naříkal jsem, že se ozvaly mé staré rány a že mě nesnesitelně bolí záda. Benjamin se tomu jen smál. Zrovna ho vidím před sebou, s vlasy sčesanými dozadu a svázanými, oblečeného v černých kalhotách, zastrčených do vysokých bot, batistovou košili rozhalenou, rukávy vyhrnuté. Pot mu stékal po tváři a vytvářel na jeho košili šedivé pruhy. Vážně se na mě zadíval.

„Myslím, že bys měl kopat, Rogere. Věřím, že jsou tu zakopané poklady."

Věřte mi, že jsem kopal, jako bych se neměl dožít zítřka, až Benjamin musel mé nadšení zchladit. Žádný poklad jsem nenašel. Nakonec jsem toho nechal, opřel se o lopatu a zlostně se na něho díval.

„Proč vlastně kopeme? Myslím, proč právě tady? Proč ne třeba o kus dál?"

Benjamin ukázal na vrchol kopce.

„Myslím, že tam kdysi stála pevnost. Okolo musel být příkop, možná vodní. Lidé, kteří v té pevnosti bydleli, museli do toho příkopu sypat odpadky. A pak, jak tvrdí Tacitus, přišli Římané, dobyli pevnost a mrtvé naházeli rovněž do příkopu. Tak pokračuj, Rogere!"

A já jsem kopal a klel a nadával. Pak začala být země sypká. Zahlédl jsem něco se bělat.

„Pane!" zvolal jsem.

Benjamin přispěchal. Odhrabal hlínu rukama a oba jsme se dívali na pohřbenou kostru.

„Co je to, pane?" zašeptal jsem. „Proboha!" ucouvl jsem. „Vím, co se stane. Za tohle budeme potrestáni. Co je to? Čarodějnictví? Někoho pohřbili zaživa?"

„Ššš, Rogere. Ten muž je mrtev už přes tisíc let."

Když jsme kopali dál,odkryli jsme několik dalších koster. Tu a tam jsme našli i předměty - prsten, meč, náhrdelník a kožené sandály. Benjamin mi trpělivě vysvětloval, že jsme odkryli pohřební jámu, a upozornil mne, že všechny lebky mají kulatou díru v čele, přímo nad nosem.

„Domnívám se, že jde o Kelty," pronesl Benjamin zamyšleně. „Zabili je, když dobyli pevnost na kopci."

„Pane Daunbey, máte pravdu."

Oba jsme se obrátili po hlase. Za námi stála známá postava, oděná jako obvykle v černém od hlavy k patě. Na hlavě klobouk s širokou střechou, pod ní spokojená rudá tvář, hladce oholená s tupým nosem. Tvář žoviálního mnicha, až na ty podivné bezbarvé oči.

„Doktor Agrippa," vydechl Benjamin, zahodil krompáč a utřel si ruce o košili. Stiskl ruku v kožené rukavici, kterou mu podával zvláštní vyslanec kardinála Wolseyho.

„Strýček nás volá?"

Agrippa přikývl a smekl klobouk. Stál, jednu nohou mírně předkročenou, klepal si kloboukem o koleno a díval se na kostru.

„Byl jsem tady," řekl pološeptem.

„Tady?"

Agrippovy oči se obrátily ke mně. „Rád tě vidím, Rogere."

Přistoupil o něco blíž a já zachytil závan jeho exotické vůně - myslím, že tak voní santalové dřevo smíšené s myrtou a kadidlem. Díval jsem se mu do tváře a snažil se potlačit mrazení, které mi proběhlo po zpocené šíji. Agrippovy oči znovu změnily barvu. Teď byly světle modré a nevinné jako oči dítěte.

„Ano, byl jsem tady," pokračoval. „Na vrcholku toho kopce kdysi stála pevnost. Patřila Iceniům. Byli vysocí, měli plavé vlasy, uctívali Eponu, bohyni koní, a obětovali jí vězně, které věšeli na duby."

Benjamin se k němu otočil zády a odešel si pro svůj plášť.

„Římané je všechny povraždili," pokračoval Agrippa jako duchem nepřítomen. „Podřezali jim hrdla, mužům, ženám i dětem a jejich těla naházeli na hranici. Plameny a kouř bylo vidět na míle daleko po okolí. Nic se nezměnilo," zašeptal. „Nic se nezměnilo."

Co jsem mu na to mohl odpovědět? Už jsem vám Agrippu představil ve svých předchozích vyprávěních. Tvrdil, že žil už v době Kristově. Znáte ten příběh? Římský důstojník, který urážel Krista na křížové cestě a neustále ho pohánět, aby šel rychleji. Ježíš se k němu obrátil a řekl: „Ano, půjdu rychleji, ale ty na mne budeš čekat tak dlouho, dokud se nevrátím."

Nevím, zda je ten příběh pravdivý, či ne, ale Agrippa nestárnul. Byl pánem záhad, velmistrem tajného řádu templářů a navíc i prorokem. To on mi jednou pošeptal, že tlustý Jindra je krtek, temný král, který, jak předpovídal Merlin, zavede své království na scestí a utopí jeho zelené trávníky v krvi.

Vím, že mi nemusíte věřit, ale Agrippa byl zvláštní. Když starý Jindra zemřel, prožraný syfilidou, Agrippa nacpal mrtvé královo tělo do rakve, která mu byla tak těsná, že hrozila prasknutím. Pak opustil anglický dvůr a já ho pak neviděl spoustu let, až jednou, a on nezestárnul ani o den, věřte mi nebo ne. Nikdy jsem neviděl, že by se Agrippa potil, nikdy si nestěžoval na horko nebo zimu. Můj kaplan se nad mými historkami obvykle chechtá. Teď se nesměje. Jednoho dne, nedávno, asi sedmdesát let po událostech, které jsem popsal, viděl můj písař muže celého v černém, jak se dívá na můj dům. Velice ho to rozrušilo. Moje panství hlídají nájemní strážci a navíc ještě velcí irští mastiffbvé. Přiběhl domů chodbou a celý se třásl vzrušením. Ale když jsem vyšel ven já, abych se podíval, ten muž už zmizel. Požádal jsem kaplana, aby ho popsal, a když to udělal, věděl jsem, že to byl doktor Agrippa.

Oh ano, jsem střežen velice dobře! Turecký sultán z Konstantinopole mi vyhrožoval, že na mě pošle své zahradníky, hluchoněmé zručné vrahy. A proč? Protože mu Shallot vyfoukl tu nejšťavnatější květinku z harému jeho dědečka. Rovněž Lucifeři z Francie si se mnou chtějí vy-

rovnat dluh a stejně tak svatá inkvizice z Toleda. (Svatá! Ta nejkrvelačnější, nejzrádnější banda bezcitných zlodějů, jakou jsem kdy měl tu čest potkat!) Secretissimi z Benátek by mi chtěli vyříznout jazyk a ukrojit uši a pak je tu ještě Osmička z Florencie. Aha, už jsem to řekl zase. Florencie! Opravdu se musím vrátit do minulosti.

Toho nádherného jarního dne stál tedy Agrippa u našeho výkopu a mluvil o těch kostrách. My s Benjaminem jsme si posbírali věci a zavedli ho k nám do domu. Oba jsme věděli, že dny klidu jsou sečteny. Agrippa zprvu nechtěl říct nic bližšího. Příštího večera jsme prostě měli být v Elthamském paláci s plnými měšci a nabalenými vaky u sedel.

„Oh," usmál se Agrippa. „A nejdražší strýček vám vzkazuje, abyste si vzali své meče a dýky."

To mi stačilo. U večeře jsem pil jako ryba, abych ošidil roztřesený žaludek a střeva. Ne, nechápejte mě špatně. Starý Shallot není zbabělec. Mám jen dobře vyvinutý pud sebezáchovy. Když mi hrozí nějaké nebezpečí, utíkám od něj co nejdřív a co nejrychleji, jak jen to jde.

„Co od nás chce tentokrát?" zakvílel jsem.

Agrippa odešel od večeře. Šel se ven podívat na noční oblohu. (Alespoň nám to tak řekl. Já myslím, že si šel promluvit s temným andělem, který byl jeho strážcem.) Benjamin zůstal zamyšlený už od Agrippova příchodu.

„Já nevím, Rogere," šeptal. „Ale Agrippa se zmínil o ošklivé vraždě, která se stala v Londýně, a že nás tam nejdražší strýček chce co nejdříve vidět."

„Ale on je v Elthamu!" vykřikl jsem.

„Musíme jet tam. A jestli nejdražší strýček nebude ve své rezidenci, půjdeme do Westminsterského paláce."

Zaúpěl jsem, opřel se zády o vysoké opěradlo a díval se na zbytky bažanta, kterého jsem snědl sám.

„Koho zavraždili?" zeptal jsem se nevraživě. „Krále?"

Benjamin se usmál. „Někoho, kdo je mu blízko. Čas ukáže."

(U všech rohatých, taky že ukázal. V několika příštích týdnech mě honili turečtí korzáři, vražedná tajná policie, jedovatí hadi a profesio-

nální vrahové a mohu upřímně prohlásit, že ten proklatý čas ukázal! Ale to předbíhám. Příliš spěchám.)

Vyrazili jsme z domu příští den ráno. V sousední vesnici jsme se setkali s malou skupinou Agrippových námezdních vojáků. Byli oděni do černé a červené, Wolseyho barev, se zlatým monogramem T. C. jako Thomas Cardinalis na pláštích a malých standartách, které nesli. Nikdy byste nevěřili, že jsou to kardinálovi muži!

Lépe vypadající mrtvoly můžete vidět na šibenicích na Smithfieldu, i když tam visí nejméně týden! Byla to největší banda neřádů, lotrů a výtržníků, jací kdy chodili po křesťanském světě. Vždycky jsem se mezi nimi cítil dokonale doma. Šli opilí z hostince a objímali mě, jako bych byl jejich dlouho ztracený bratr. Hned jsem sáhl po váčku s penězi, abych se ujistil, že mne neokradli, a s křikem jsem je odháněl od svých zavazadel. Víte, měl jsem splatit nějaké dluhy. Jenomže oni uměli v kostkách lépe švindlovat než já. Se smíchem jsem protestoval, že jsem už zapomněl hrát, a pak tiše počítal ztráty v první hře. Ještě dnes mám kostky, které jsem jim tenkrát ukradl - fulhamské kostky (podle čtvrti, kam se kdysi chodilo hrát v kostky), po jedné straně jemně obroušené, takže jste věděli, jak dopadnou. (Kaplan znovu odkládá brk a nadskakuje na svém prošívaném polštáři.

„Vy jste mě podvedl! Vy jste mě podvedl!"' křičí.

To se ví, že jsem ho podvedl! Nemohl jsem mu peníze vrátit, protože jsem je utratil. Nechť je mu to poučením, aby už nikdy nehrál hazardní hry, hlavně ne se mnou!)

Cestovali jsme celý den. Krajina byla překrásná, zrála jako víno na slunci. Živé ploty byly svěže zelené a mezi nimi prorůstalo obilí. Tráva na loukách byly vysoká a šťavnatá a na ní se popásaly krávy s tlustými břichy. Jen místy jsme narazili na opuštěné farmy, vymírající vesnice a dávno neoraná pole, která se změnila v pastviny pro ovce. Časně zrána druhého dne, co jsme vyjeli z Ipswiche, pustil Benjamin na úbočí kopce, po němž jsme stoupali, otěže a díval se dolů na pole před námi.

„Před čtyřiceti lety tu bylo všechno obděláno," řekl mi.

Ukázal na cestu, kde se vlek skupina bezzemků, kteří odcházeli ze vsi.

„Takové výjevy začínají být na denním pořádku," pokračoval. „Bohatí vyhánějí chudé z jejich půdy a chovají na ní ovce, jejichž vlnu

prodávají do ciziny." Chytil koně za uzdu. „Rogere, až kolem nich půjdeme, rozdej almužny. Toto zanedlouho skončí v slzách."

„To skončí v krvi," zamumlal Agrippa. „Na západě země už došlo ke krvavým povstáním! Bouřkové mraky se začínají shromažďovat."

„Copak král nezná historii?" zeptal se Benjamin a pobídl koně.

Agrippova ruka v černé kožené rukavici vyrazila kupředu a uchopila Benjamina za rukáv.

„Nezmiňujte se o minulosti," zašeptal. „Až vás král přijme, nehovořte s ním o jeho otci, ani o jeho mládí. Jeho Veličenstvo si přeje zapomenout."

Po této záhadné poznámce .se Agrippa ujal vedení skupiny. Já zůstal vzadu, abych rozdal almužny skupině mužů s popelavými tvářemi, oděných v rozedraných hadrech. Je-

jich zrohovatělé prsty, špinavé a plné mozolů, chmataly chtivě po mincích, ale pak po mně plivali, když jsem kolem nich projížděl.

Nejdříve jsme si mysleli, že se vydáme do Londýna po hlavní cestě, ale Agrippa se na rozcestí dal na západ, přes vesnici Epping do malé osady Wodeforde, ospalého hnízda, jemuž dominoval farní kostel Panny Marie. Agrippa nám vysvětlil, že se Wodeforde nikdy nevzpamatoval z morové rány před dvěma sty lety.

„Proč jsme tady?" zeptal jsem se a zvědavě si prohlížel obydlí s doškovými střechami, kolem nichž jsme projížděli.

„Musíme se tu pro někoho zastavit."

„Pro koho?"

„Jmenuje se Edward Throckle," odpověděl mi Agrippa.

„Kdo to je?"

„Býval lékařem starého krále a v prvních letech vlády ošetřoval i krále Jindřicha. Král si přeje, aby Throckle přijel do Londýna."

Benjamin pobídl koně. „Neříkal jste, že si král nepřeje, aby mu někdo připomínal minulost?"

Agrippa přibrzdil koně a usmál se.

„Ne, ne, to je něco jiného. Jindřich má, jak bych to řekl, jistou delikátní nemoc." Znovu se usmál. „Žíly na noze mu praskly a udělal se mu ošklivý vřed."

„To není dost doktorů v Londýně?" zeptal jsem se.

„No, jsou v tom ještě jiné důvody. Delikátnější."

„Chcete říct, že má tripla?" vyhrkl jsem zvědavě.

Agrippa se na mě podíval a naznačil mi pohybem ruky, abych ztišil hlas. Nikdo nás neposlouchal - Wolseyho žoldáci hltali očima děvečku od krav, pískali na ni a dělali nemravné posunky.

„Něco horšího než tripla," odpověděl Agrippa. „Slyšel jsi o francouzské nemoci?"

Vrhl jsem rychlý pohled na Benjamina. Jindřicha VIII.

stihl trest! Před několika lety si král udělal milenku z ženy svého dvořana. Ten šlechtic dokonce králi velmi ochotně pomáhal a umožnil mu přístup do hedvábného lože své manželky. Co Jindřich tehdy nevěděl, na rozdíl od manžela, byla skutečnost, že ta dáma trpěla francouzskou nemocí, která se poprvé objevila po návratu francouzských vojsk z jižní Itálie. Tato nákaza se vyznačovala tím, že se nejdříve objevily vředy v oblasti genitálií, nejprve modré, potom černé a nakonec praskly. Krev přenesla nákazu do mozku a způsobila postupné šílenství.

„A Jindřich si myslí, že ho Throckle může vyléčit?"

Agrippa pokrčil rameny. „Věří mu. Když jsem jel pro vás, zastavil jsem se tady a předal mu Wolseyho pozvání. Už by na nás měl čekat!"

Projeli jsme Wodefordem a jeli po cestě, která se vinula hustým lesem. Když jsme přijeli na rozcestí, Agrippa se zastavil u vrat vedoucích do prostorného dvoupatrového domu z červených cihel. Dům byl postaven ve skutečně ozdobném stylu s černými naleštěnými trámy, bílou omítkou a tím nejfantastičtějším komínem umístěným po jedné straně. Agrippa, Benjamin a já jsme seskočili z koně a vykročili po zahradní pěšině. Po obou jejích stranách kvetly květiny, jejichž těžká vůně prosycovala vzduch; měsíčky, prvosenky, orlíčky, fialky, růže, karafiáty a kopretiny.

Agrippa zaklepal na dveře, ale v domě bylo ticho. Zaklepal znovu.

„On nemá služebnictvo?" zeptal se Benjamin.

„Je jako jeho pán, starý král." Agrippa se usmál. „Když Throckle může ušetřit minci, tak ji ušetří!"

Tentokrát na dveře zabušil, ale opět se nikdo neozval. Agrippa stáhl závoru dolů a otevřel. Uvnitř v kamenné chodbě už nebyl tak příjemně voňavý vzduch. Byl zatuchlý a poněkud páchl - byl cítit něčím... Ne kouřem z hořícího dřeva, ale jako by někdo zapálil hranici a pálil odpadky.

Procházeli jsme místnostmi v přízemí, halou, kuchyní a přípravnou, ale všude bylo prázdno. Vyšel jsem nahoru po schodech a šel po galerii. Uviděl jsem dveře s odsunutou závorou. Otevřel jsem je a vešel do Throckleovy ložnice. Pach spáleniny tu byl silnější. Velký krb byl plný mastného popela. Okna byla zavřená, okenice taky. Vytáhl jsem křesadlo a zapálil svíčku. Prošel jsem ložnicí a otevřel okenice. Obrátil jsem se a úlekem skoro upustil svíčku. U postele stála ohromná vana a v ní ležel stařec s oběma rukama ponořenýma v krvavé vodě. Nad ním bzučelo hejno much. Už jsem ve svém životě viděl hodně mrtvol, ale tohle bylo skutečně příšerné. Oholená hlava, propadlé tváře, promodralé rty a napůl otevřené oči. A to tělo ve vodě... Špinavě bílé, ochablé.

Postavil jsem svíčku na stůl a zavolal Benjamina. Vyběhli s Agrippou po schodech nahoru a oba vyděšeně civěli na tu příšernou podívanou.

Pak Benjamin řekl: „Pojďte, vytáhneme ho ven!"

Postavili jsme se za vanu a uchopili mrtvého muže pod pažemi. Zavřel jsem oči, ponořil ruce do té odporné vody a táhl mrtvolu za vychrtlé zápěstí. Položili jsme ho na koberec. Vzpomínám si, že byl vysoký, měkký a celý postříkaný od krve. Postavil jsem se a zakryl si rukama ústa. Odešel jsem z pokoje a snažil se potlačit nutkání na zvracení.

„Vražda?" zeptal jsem se přes rameno.

„Pochybuji," odpověděl Benjamin. „Podívej se, Rogere."

Vrávoravě jsem se vrátil do pokoje a zadíval se dolů. Starcovy dlaně byly teď obráceny nahoru. Na každém zápěstí zel hluboký řez.

„Spáchal sebevraždu, jako to dělali staří Římané," zašeptal Agrippa.

„Jak to myslíte?" zeptal jsem se.

Agrippa přistoupil k vaně. Ponořil ruku do krvavé vody

a zalovil na dně. Za chvíli vytáhl dlouhou italskou dýku, takzvané stiletto. Hodil ji na koberec.

„To je římský způsob," pokračoval. „Napustit si vanu plnou horké vody, lehnout si do ní a prořízнout si žíly. Říká se, že smrt přijde jako spánek."

Zíral jsem na tělo na koberci. „Ale proč by páchal sebevraždu? Vážený, uznávaný lékař!" ukázal jsem kolem sebe. „Podívejte se na ten pokoj. Vlněné koberce na podlaze, drahocenné závěsy kolem postele, svíčky z včelího vosku a tapiserie na stěnách."

Ukázal jsem na velký gobelín znázorňující scény ze života svatých - svatý Jiří bodá kopím do draka, svatý Edmund umírá pod šípy krutého Dána. Benjamin se krčil u krbové mřížky.

„Spáchal sebevraždu," šeptal, „ale až spálil jisté dokumenty. Proč asi, co?" Postavil se. „Proč by vážený doktor Edward Throckle páchal sebevraždu ve vaně poté, co obdržel přátelské pozvání ke dvoru?"

Agrippa roztáhl záclony kolem postele a sedl si na zlatem a stříbrem vyšívané prachové přikrývky.

„Jak můžeme vědět, že to bylo pozvání?" zeptal se a třel si rukama kolena.

„Co jiného?" zamumlal jsem a podíval se na Benjamina. „Jak dlouho myslíte, že je mrtvý, pane?"

Benjamin podřepí a dotkl se mrtvého.

„Studená, vosková," mumlal si zamyšleně. „Odjeli jsme z Ipswiche včera ráno. Vy jste tu byl den předtím, doktore Agrippo?"

„Dva dny předtím," řekl Agrippa. „Přivezl jsem mu Wolseyho dopis."

„Myslím, že zemřel v den, kdy jste přijel do Ipswiche," řekl Benjamin. Zadíval se na Agrippu, který mu pohled oplatil, a pokračoval: „Roger má pravdu. Příčinou muselo být to pozvání." Znovu vstal. „Doktore, nikdo z nás tří si

nedělá iluze o králi. Byl v tom dopise nějaký tajný vzkaz? Co způsobilo, že doktor dostal takový strach?"

Agrippa se na něho upřeně zadíval a zvedl levou ruku.

„Přísahám, pane Benjamine, že ten dopis byl stručný. Nebyl ani zapečetěn. Wolsey ho pozdravoval a vyřizoval mu, že sám král zve svého drahého a milovaného lékaře, sira Edwarda Throcklea, aby za ním přijel do Elthamu v doprovodu dvou věrných poddaných, Benjamina Daunbeyho a Rogera Shallota." Agrippa zavřel oči a pokračoval. „Dále tam psal, že ho král postrádá, a žádá ho, aby přivezl některé ze svých věhlasných léků."

„Jako například?"

„Sušený lišejník, drcený heřmánek, kořeny fenyklu a tak dále." Agrippa potřásal hlavou. „Nic neobvyklého."

„A když jste sem přijel?" zeptal se Benjamin.

„Doktor byl zdráv a choval se srdečně."

„A vy jste mu předal ten dopis?"

„Ano, seděl v kuchyni v přízemí a popíjel víno."

„A ten dopis četl?"

Agrippa vstal. „Ano, četl ho a řekl, že s radostí pojede. Pane Daunbey, jeho nálada se ani v nejmenším nezměnila, neuhnul očima, nedal najevo ani záchvěv strachu či úzkosti. To mohu odpřísáhnout!"

Agrippa byl dobrý herec, ale cítil jsem, že mluví pravdu.

„A co když jste odjížděl?" zeptal jsem se.

„Bublal jako potůček. Velmi se těšil. Říkal, že se rád vrátí ke dvoru a že brzy utiší královy bolesti."

„To nedává smysl," řekl Benjamin rozhodně. Postavil se nad mrtvé tělo a díval se na ně. „Vezměme v úvahu hypotézu, že náš přítel Throckle se ze strany krále měl čeho obávat. Ale jestli opravdu měl, je-li to pravda, co by udělal náš milovaný král? Throckle už mohl být mrtvý před mnoha lety. Nemohl by si dnes dovolit tak ctihodný a pohodlný život v penzi. Takže, jaký je závěr? Throckle se ničeho nebál.

Proto přejděme ke druhé hypotéze. Bylo v té pozvánce něco, v čem mohl Throckle spatřovat hrozbu? Pokud ano, pak by to bylo v rozporu s první hypotézou. Ergo -" Benjamin se zadíval na mě - „možná, že sem někdo přišel až poté, co náš dobrý doktor Agrippa odjel. Někdo, kdo ne-

chtěl, aby se doktor ke dvoru vrátil. Pohrozil mu, Throckle se zalekl a rozhodl se, že sebevraždа je jediným řešením."

„Je tu ještě jiné vysvětlení," přerušil jsem ho. „Throckle byl doktor, ne? A lékárník... Nebylo by možné, pane, že sem někdo přišel," snažil jsem se vyhnout pohledu na Agrippu, „otrávil mu víno, naplnil vanu horkou vodou a pak prořízl nebožákovi žíly?"

„Neříkejte to, Rogere!" zvolal výsměšně Agrippa. „Neobviňujte mne! Byl jsem tu sotva hodinu. Můžete se zeptat mých chlapů dole. Ti stáli v zahradě, nadávali a proklínali mě za to, že jsem jim slíbil bohaté občerstvení v nejbližší pivnici."

„Při vší úctě, doktore Agrippo," vrátil jsem mu jeho výsměch, „ta vaše sebranka by byla schopna hrát s kostkami z kostí svých matek!"

Agrippa povzdechl a ťukal si do klobouku. „Myslete si co chcete, ale já jsem Throcklea nezabil! Já s jeho smrtí nemám nic společného, a také nevím, proč by měl spáchat sebevraždu."

„Já si nemyslím, že to byla vražda," pronesl Benjamin. „Nemám důkazy, ale" - rozhlédl se po pokoji - „všechno je uklizené." Ukázal na psací stůl v rohu, na němž ležely pergameny, nad ním police plné knih vázaných v telecí kůži.

„Nic z toho není rozházené," pokračoval. „Ale některé papíry a pergameny někdo spálil. Podívejte se na to ohniště. Všimli jste si, jak je uklizené? Jako by Throckle spálil všechno, co měl, než se pečlivě připravil na smrt."

Agrippa zamířil přes pokoj k psacímu stolu. Slyšel jsem zvuk křesadla a uviděl hořet svíčku.

„Máte pravdu!" vykřikl a vzal do ruky svitek. „Toto je poslední vůle sira Edwarda Throcklea, lékaře, podepsaná a zapečetěná před dvěma dny. Throckle spáchal sebevraždu," pronesl vítězoslavně Agrippa, vrátil se k Benjaminovi a podal mu svitek. „Ale proč?" Jeho úsměv pohasl. „To tedy zůstává záhadou!"

KAPITOLA

Benjamin vzal svitek do ruky, rozvinul ho a začal číst. „Já, Edward Throckle, při plném vědomí..." Rychle přečetl očima celý obsah svitku a pohyboval při tom neslyšně rty. Pak udiveně vzhlédl.

„Tady nic není! Jako by Throckle psal závěť a při tom měl v úmyslu žít ještě dalších tři sta deset let! Ani náznak nějaké obavy, strachu či nemoci. Naopak, zanechává tento dům a vše, co k němu patří, králi." Benjamin hodil svitek na stůl. „Pojďte, podíváme se, co je v ostatních papírech," vyzval nás.

Nakonec jsme toho tam našli velice málo - rukopisy, doklady o prodeji, dopisy od přátel. Ty byly napsány ještě v dobách, kdy byl v králových službách. Benjamin povzdechl a prohlásil, že je to záhada. Přikryl mrtvolu prostěradlem z postele, zatímco Agrippa vyšel ven, aby poslal jednoho ze svých mužů pro místní biřice. Když přišel no-tábl, pokračovali jsme v cestě, ale já pocítil to známé šimrání strachu v žaludku. Něco tu bylo zkaženého. Démoni se slézali v temnotě, připravovali se k útoku na nás. Benjamin se také necítil dobře. Pozdě odpoledne jsme zastavili v pivnici před Mile End Road. Když jsme se usadili v zahradní besídce za hospodou, z doslechu Wolseyho žoldnéřů a ostatních hostů, natáhl se Benjamin přes stůl a vzal Agrippu za ruku.

„Concedo, doktore," zašeptal, „že smrt pana Throcklea je záhadou, ale teď nám řekněte, proč máme jet do Londýna."

Agrippa sáhl po poháru s vínem. Seděl naproti nám a tvářil se jako nějaký dobromyslný cherubín. I přes teplé odpoledne měl na sobě stále svůj černý klobouk s širokou střechou a plášť plný záhybů, do něhož se choulil, jako by byl zimní den. Jeho hladká tvář nebyla vůbec zaprášená, špinavá ani upocená.

„Tak, doktore Agrippo," vybafl jsem. „Čekáme se zatajeným dechem, co nám řeknete."

Agrippa postavil pohár s vínem na zem.

„No dobře. Za prvé, nemám nic společného s Throckleovou smrtí a nevím, proč spáchal sebevraždu. Obávám se, že to koroner prohlásí za náhlý nával melancholie, v němž si vzal život. Odevzdal jsem mu dopis kardinála Wolseyho. Když jsem Throcklea opouštěl, byl v dobré náladě. Nenašel jsem v dopise nic takového, co by mohlo v člověku vyvolat takový nápor strachu, že by si sáhl na život."

„A naše poslání v Londýně?" opakoval otázku Benjamin.

„Ah, tak to je vražda!" Agrippa nám pokynul, abychom se k němu naklonili blíž. „Před deseti dny přijeli na anglický dvůr mocní a bohatí Albrizziové, florentští obchodníci. Přijeli sem jako vyslanci tohoto mocného státu, který nakupuje spousty anglické vlny a platí čistým mincovním zlatem. Přivezli dopisy a pozdravy od Giulia de Medici, kardinála a panovníka Florencie, králi i Giuliovu ,vzácnému bratru v Kristu' Thomasi Wolseymu. Albrizziovi jsou velmi mocná rodina. Členy rodiny jsou, či spíše byli," dodal Agrippa trpce: „Fran-cesco, hlava rodiny, muž kolem padesátky, jeho žena Bianca - nyní vdova, jak hned vysvětlím, Francescův bratr, o něco mladší Roderigo, Francescův prvorozený a jediný syn Alessandro, mladý muž na počátku třicítky, Francescova dcera Beatrice a její manžel Enrico, potomek mocné rodiny, z níž jediný přežil. Enrico se původ-

ně jmenoval Catalina, ale přijal příjmení Albrizzi. Přivezli s sebou i svého rodinného lékaře, tajemníka a kaplana, papežského notáře jménem Gregorio Preneste, a také tělesného strážce, vojáka Giovanniho." Agrippa pokrčil rameny. „K jejich domácnosti patří ještě i další, ale už nikdo nestojí za zmínku, s výjimkou Marie." Agrippa se usmál. „Je to trpaslice, rodinný šašek a maskot. Zajímavá osoba," dodal tiše. „Setkal jsem se s takovými už dříve. Dokonalá žena v každém směru, až na to, zejí tak yard na výšku chybí." Agrippa zvedl svůj pohár a pomalu upíjel. Pak pokračoval: „Tato skupina vzácných lidí byla ubytována v elthamském paláci. Jejich návštěva měla přátelský ráz. Albrizziové mají s anglickým dvorem srdečný vztah, který se datuje od doby vlády králova otce. Důvodem jejich příjezdu bylo zpečetit obchodní smlouvy a využít Jindřichova a Wolseyho vlivu, kdyby florentský panovník, Jeho Eminence Giulio de Medici, hodil svůj kardinálský klobouk do ringu jako budoucí papež."

„My už papeže máme," namítl Benjamin. „Holandského Adriana z Utrechtu, oduševnělého reformátora naší matky církve svaté. Adrian hrozil, že vyžene všechny poskvrněné z Říma, a tak vyhání prostitutky, čaroděje a kurtizány z města. Slyšel jsem, že dokonce pohrozil, že zbaví hodnosti biskupy, prokáže-li se jejich zkorumpovanost, a stejně tak sesadí všechny kardinály, kteří si ušpinili ruce přijímáním úplatků."

„Ano, ano," zamumlal Agrippa a přivřel oči. „Papež Adrian míní vyčistit chrámy a vyhnat peněžoměnce a ty, kteří okrádají boží lid." Agrippa vzhlédl a jeho oči znovu dostaly ten bezbarvý nádech. „Nicméně Řím je páchnoucí stoka, skutečný Augiášův chlév. A Adrian je chu-

ravý člověk. Ti, kteří nejsou v oblibě u římských kardinálů, mají tendenci umírat náhle a záhadnou smrtí."

(Nikdy nebylo řečeno nic pravdivějšího! Jak si možná pamatujete, jsem stoupencem staré víry. Do mého domu se sjíždějí kněží, aby zde sloužili mši, a já ještě i dnes odříkávám Otčenáš před sochou Panny Marie. Římská církev se očistila, zbavila se korupce, ale v době mého mládí byl Řím řiť světa. Přečtěte si historické knihy. Dovoluji si dokonce tvrdit, že i samotné peklo muselo být zděšeno takovými výlupky, jako byli Rodrigo Borgia neboli papež Alexander VI., kterým se prohlásil, a jeho milovaný synovec Césare, podle něhož napsal Machiavelli knihu a nazval ji Vladař. Ani jeden z těch mužů nevěřil v Boha víc než věří liška, že může létat. Měli jedinou zásadu. Ne, to bych lhal, dvě zásady: „Na prvním místě jsou Borgiové a pak už nikdo" a „Zab svého nepřítele, dříve než on zabije tebe". Více o té povedené dvojici vám povím později!)

Toho teplého slunečného dne v anglické zahradě plné růží, obracejících tváře ke slunci a naplňujících vzduch omamnou vůní, se taková zkaženost zdála být vzdálená celé věky. Nicméně Agrippovo mlčení a jeho temné pohledy způsobily, že mě mrazilo v zádech. Agrippa měl prst na pramenech moci. Tím, co říkal, předpovídal zavraždění papeže.

„A jak se Jindřich k Albrizziovým choval?" zeptal se Benjamin a prolomil ticho.

„Jako ke svým dávno ztraceným bratrům. Proběhla obvyklá výměna darů. Darovali Jindřichovi jeho podobiznu, na níž je vyobrazen ještě jako mladík modlící se u hrobu svého otce. Jindřich je ujišťoval, že se mu moc líbí - vypadá na ní krásný jako anděl. Myslím, že dokonce takový býval, než změnil svůj život v nekonečný sled pitek a hodokvasů. Darovali mu také nádherný smaragd na zlatém řetězu, zlaté sošky a modlitební knihu. Jindřich je odměnil stejně drahocennými dary - anglickými meči a koberci z čisté vlny. Jednání mezi nimi probíhala velmi harmonicky, a proč by také neměla? Florencie je skvělým odbytištěm anglické vlny." Agrippa se odmlčel a upil z poháru. „Všechno šlo hladce až do té vraždy. Francesco Albrizzi šel na nákupy do Cheapside se svou dcerou a zetěm. Rozešli se k různým krámkům. Ozval se výstřel -někdo ukrytý v postranní uličce vystřelil pravděpodobně z muškety. Francesco byl zasažen do spánku a byl okamžitě mrtev." Agrippa obracel pohár rukama v černých kožených rukavicích. „Umíte si představit ten zma-

tek? Šerifové, biřici, komisaři a soudci okamžitě pročesali ulice Londýna systematicky a důkladně. Agrippa potřásl hlavou. „Ale po vrahovi nenašli jedinou stopu, ani zbraň, ze které střílel."

„A důvod vraždy?" zeptal se Benjamin.

„To ví jen Bůh! Jedno je však jisté: jen málo lapků a profesionálních zabijáků používá hákovnice nebo jinou ruční zbraň. A kdyby ano, pak by se to hned rozneslo, a zločinci, kteří spáchali vraždu tak mocného muže, by byli rychle vyzrazeni kvůli tučné odměně."

„A král?" zeptal jsem se.

„Je zděšen a má vztek na celé město. Přísahá, že odvolá svobody, které mu udělil, jestli se prokáže, že vraždil Londýňan."

„To dokážu pochopit," přerušil jsem ho. „Arkebuzy jsou účinné zbraně. Jenže ji nemůžeš nosit po Londýně, pak se postavit do ulice, nabít ji, zamířit, zastřelit hlavu florentské delegace a pak si zmizet, aniž by tě někdo viděl."

Agrippa protáhl obličej. „No ale stalo se. V Cheapside byl nával, ale nikdo neviděl ani vraha, ani pistoli. Slyšeli výstřel a viděli Albrizziho, který stál a rozhlížel se, pak najednou vykřikl a padl k zemi jako mrtvý pták."

„Kde měl doprovod?" zeptal se Benjamin.

„Jeho dcera a zeť byli kousek od něj. Ona obdivovala anglické látky, Enrico šel ke zlatníkovi, aby tam koupil

nějaký vzácný šperk pro svou mladou manželku. Jak uslyšeli výstřel a hluk, oba se hned rozběhli k místu činu. Museli si doslova probojovat cestu." Agrippa se smutně pousmál. „A než se zeptáte, nikdo z nich neměl zbraň. Navíc, proč by měli osnovat vraždu člověka, jehož oba milovali a ctili? A co víc," dodal Agrippa, „každý, kdo už střílel z arkebuzy, ví, že zanechává stopy na rukou a na prsou. Enrico měl na sobě krásný bílý kabátec a byl úplně čistý."

„Byla ta kulka z arkebuzy anglická, či italská?"

„Víte, tělo převezli do Elthamu, kde ho uložili do soukromé kaple. Královští balzamovači tělo oblékli a vyjmuli Francescovi z hlavy kulku. Královi mistři puškaři a zbrojíři z Toweru jsou toho názoru, že jak arkebuza, tak kulka byly anglického původu."

„Kde se zdržoval zbytek rodiny?" zeptal jsem se.

„Ah, to je historie sama pro sebe." Agrippa položil prázdný pohár na stůl. „Kromě Enrica a jeho ženy byli všichni v Elthamu. Je velmi těžké ověřit pravdivost jednotlivých výpovědí, ale..." Agrippa ztišil hlas.

„Proč ho zabili?" opakoval Benjamin původní otázku.

„To ví jen Bůh!" řekl znovu Agrippa. „V rodině bylo napětí, zejména mezi zastřeleným a jeho bratrem. Francesco byl zastáncem Medicejských, ale Roderigo -no, to zjistíte sami. Abych to zkrátil, domnívá se, že by se Florencie měla znovu stát republikou, které by vládla oligarchie. V té by, samozřejmě, hráli Albrizziové vedoucí roli." Agrippa povzdechl. „Myslím, že tam byla ještě i jiná napětí. Alessandro si přál víc nezávislosti. A pochopitelně, všichni měli ve Florencii nepřátele, kteří mohli zaplatit nějakému vrahovi, aby spáchal tu vraždu v Londýně, pěkně daleko od bašty rodiny Albrizziů." Agrippa vstal.

„Co říkají o vraždě sami Albrizziové?" zeptal jsem se.

Agrippa si jemně plácal po tváři. „To je právě to divné!

Neříkají nic. Truchlí nad Francescem, jehož tělo teď odpočívá v kapli svatého Štěpána. Nicméně Albrizziovi jsou bohatí a také rafinovaní, nechtějí vznést obvinění proti hostitelské zemi. A ještě něco - pro Florenťany je úkladná vražda velmi cennou politickou devizou. Počkají na vhodnou chvíli a shromáždí veškeré informace, které se jim podaří získat. Najdou-li vraha, vyhlásí krevní mstu a nedopřejí si odpočinku, dokud ho nedostanou." Agrippa si posunul střechu klobouku do čela. „Král a kardinál Wolsey toho vraha chtějí. Vypsali odměny a využili veškeré zákonné moci, aby zjistili, co se dá, což, přesně řečeno, dosud není vůbec nic." Agrippa se na nás podíval. „To je důvod, proč jste pozváni do Elthamu, a bude-li si to král přát, budete doprovázet Albrizziovy do Florencie. Vaším úkolem bude vypátrat vraha."

Zavřel jsem oči a zasténal. A už je to tady zase, pomyslel jsem si. Starého Shallota posílají na cesty jen kvůli uspokojení rozmarů ješitného kardinála a té velké bestie, toho tlustého bastarda, krále Jindřicha VIII.

„Co se stane, když vrah zůstane v Londýně?" zeptal se Benjamin.

Agrippa zavrtěl hlavou a pousmál se. „Ale ale, pane Benjamine. Kardinál Wolsey i král věří, že vraha je třeba hledat ve Francescově

vlastní rodině, ať si Albrizziové tvrdí, co chtějí. Jestli toho muže nezabil přímo někdo z nich, určitě zaplatili zlatem někomu jinému, aby to udělal."

„Ale vy si myslíte, že to druhé je krajně nepravděpodobné," pokračoval Benjamin v otázkách.

„Ano," Agrippa přivřel oči a zahleděl se do slunce. „Najmout si vraha, aby za vás odvedl špinavou práci, může být velice nebezpečné. Je-li vrah odhalen, vyjde najevo, kdo si ho najal. Za druhé, najmete-li si vraha na to, aby zavraždil mocného člověka, nemáte záruku, že si nevezme vaše zlato ještě předtím, než si vydělá daleko

víc prozrazením vašeho tajného záměru potenciální oběti. A konečně..."

„A konečně," dokončil Benjamin za něho, „Albrizziové jsou možná mocní ve Florencii, ale nevyznají se tak dobře v anglických záležitostech či v životě Londýna, aby věděli, kde takového vraha najít."

„Správně!" souhlasil Agrippa. „Takže, ať se vám to líbí, nebo nelíbí, milý Rogere, nejdříve pojedete do Elthamu a potom do slavné Florencie! Nádherné město," dodal, „v Toskánské vrchovině. Říká se, že je tam báječné víno a ženy ještě lepší. Takže nezoufejte. Jsem si jist, že splníte královo přání a vrátíte se ověnčeni slávou."

Sarkastický prevít! V duchu jsem se ptal, co se zase stane. Děkuji, nechci! Měl jsem toho už dost. Nechat se honit po zamrzlých blatech, lidožravými leopardy v bludišti za Paříží, vrahy všeho druhu a barev, kteří nám slídili v patách! Věřte, že mé obavy byly oprávněné. Měli jsme šlápnout do zmijího hnízda a zaplést se do jedné z nejnebezpečnějších eskapád mé dlouhé a pestré kariéry. Ale takový už je život, ne? Když sedíte na zemi a vyprávíte smutné příběhy o královských osudech (tuto větu jsem věnoval Willu Shakespearovi), nakonec zešílíte. Ano, jako Willův Hamlet, který se smutně ptá: „Být či nebýt, toť otázka." Will Shakespeare na tu větu přišel, když střízlivěl po pořádné pijatice se mnou. Mívá záchvaty melancholie, které pravděpodobně zdědil po své matce a které ještě přiživuje ta saň, jeho manželka. Bůh nás chraň, má jazyk tak ostrý, že by se jím dala krájet ocel. Ale na druhé straně k tomu třeba ta ubožačka má dobrý důvod. Will neustále není doma a stále sní o nějaké dámě v černém. Odmítl dokonce i starému Shallotovi prozradit, kdo je ta tajemná Helena Trójská. Pokoušel jsem se přimět ho, aby tu

větu, co říká Hamlet, změnil. „Nejde o to, zda být," křičel jsem, „jde o to být šťastný!"

Will jen potřásl hlavou, smutně se usmál a dolil si pohár. No ano, takoví už jsou spisovatelé! Nepatří k nejšťastnějším a nejspokojenějším lidem. Kromě mne, ale já mám Margot a Phoebe, aby mě utěšily, a vyprávím své příběhy s určitým cílem - abych odhalil zkaženost té tlusté bestie, vyzdvihl přednosti svého pána, protože to byl ten nejčestnější muž, jakého znám, a konečně, abych poučil mladé lidi (i ty méně mladé) o nebezpečnosti smilstva, nevázaného hýření, proklínání, pití, hazardních her a podobných lákadel, jež život nabízí. Protože mladí lidé nikdy nepřemýšlejí, jakož jsem nepřemýšlel ani já, když jsme pokračovali v cestě a vstoupili do veselého, špinavého a rušného Londýna.

Už jsem na světě devadesát pět let, a kdybych žil dalších sto padesát, nikdy bych nebyl unaven Londýnem. Je špinavý a páchne, je krvavý, násilný, pestrý a nezapomenutelný. Vjeli jsme do něj Biskupskou branou. Byl jsem šťastný, že jsem tu, ale Benjamin se divil.

„Jste si jist," zavolal na Agrippu, „že musíme projet Clerkenwellem, abychom se dostali do Elthamu?"

Agrippa protáhl obličej. „Chci vám ukázat, kde zemřel Francesco Albrizzi. Možná k tomu už nebudete mít příležitost."

Nezajímalo mě to. Rozhlížel jsem se kolem, hltal pohledem výjevy kolem sebe, naslouchal hluku a směsici hlasů. Hledal jsem ty, jejichž společnost jsem miloval -krásky noci, vyfintěné děvky v taftových šatech, mágy a kouzelníky v jejich černých pláštích zdobených stříbrnými hvězdami a slunci, potrhlé akrobaty, potulné básníky, kteří vykřikovali své verše, vznešené lotry, kteří si vykračují v hedvábí a jehněčí vlně a jejichž drahé voňavky se mísí s pachem síry, kterou se sypou ulice, aby se překryl pach výkalů a odpadu, jichž jsou plné. Držel jsem si rukou měšec a měl se na pozoru před těmi drzými divochy, jejich sluhy, pacholky od hnoje, krysami bez ocasu a všemi těmi skvělými chlapíky, ke kterým jsem v mládí sám patřil.

Jeli jsme po Threadneedle Street, kolem dobytčího trhu a dál do Poultry. Přejeli jsme Westchepe, ustájili své koně ve vinárně U Beránka božího poblíž svaté Mary Le Bow. Šibeničníci, kteří nás provázeli, okamžitě vběhli do vinárny a halasně se dožadovali džbánů vína, zatímco Agrippa vzal Benjamina přes rušnou hlavní ulici. Cheapside se moc

nemění, takže si dovedete představit, jak to tam vypadalo. Na severu Cheapside, mezi kolejí svatého Martina Le Grande a svaté Mary Le Bow, leží dvě hlavní ulice - Wood Street a Milk Street. Domy postavené v Cheapside mezi těmi dvěma ulicemi jsou pak rozděleny úzkými uličkami a stokami. Agrippa ukazoval doleva na krámek, kde se Francescova dcera Beatrice obdivovala anglickým látkám. Potom se přesunul o něco dopředu.

„Francesco stál asi tady." ukázal mezi krámky a my hleděli do ústí temné uličky. „Takže se musel dívat přímo do místa, kde se ukrýval vrah."

„A jeho zeť?" zeptal jsem se.

„Enrico?" Agrippa ukázal za krámek s látkami na řadu obchodů. „Byl u zlatníka. Vidíte ten štít se stříbrným moždířem?"

„A žádný jiný člen Francescovy domácnosti nebyl nablízku?"

„Zřejmě ne."

„No a co se přesně stalo?" zeptal se Benjamin.

„Ozval se výstřel. Francesco padl mrtev k zemi, seběhl se dav a pak přiběhli Enrico a Beatrice."

Benjamin nevěřícně kroutil hlavou, když jsme vcházeli do uličky. Slunce najednou zmizelo a my si museli ucpat nosy před příšerným zápachem lidských výkalů a moči,

nemluvě o mrtvé kočce, kterou zřejmě přejel kočár a která ležela na slunci s nafouklým břichem.

„A žádná stopa po vrahovi se nenašla?" zeptal se Benjamin.

„Ne, a nikdo neviděl nikoho utíkat."

Benjamin mi dal znamení. „Rogere, běž vyslechnout toho obchodníka s látkami a zlatníka taky."

Měl jsem radost, že mohu vypadnout z uličky. Prodíral jsem se davem. Obchodník s látkami mi s kyselou tváří oznámil, že nemá čas odpovídat na mé otázky. Když jsem mu pohrozil, že mu ten jeho krámek obrátím vzhůru nohama, povzdechl nešťastně a zadíval se na mě přivřenýma očima.

„Ano, ano," vyštěkl na mě. „Ta Italka tu byla i se svým otcem a prohlížela si látky. Jeho jsem viděl odcházet."

„Slyšel jste výstřel?"

„Myslím, že ano. Podíval jsem se tím směrem a viděl jeho tělo ležet na dlažbě. Kapesní zloděj už vytahoval nůž, že mu odřízne měšec s penězi, tak jsem začal křičet. Kolem se seběhl dav a potom přiběhl ten Ital. Byl celý v bílém a na očích měl brýle."

„Brýle?" zvolal jsem překvapen.

„Ano, znáte to. Ty nové italské, v drátku. Byl tady se svou ženou, byl velmi krátkozraký. Šel naproti ke zlatníkovi Crockertonovi. Už jsem to řekl koronerovi, šerifovi a jeho zástupci. Víc toho nevím. Ještě nějaké otázky?"

„Žádné."

„Dobrá," vyštěkl. „Tak zmizte!"

Protlačil jsem se kolem jeho krámku a shodil při tom jednu roli látky na zem. Toto je jediná věc, kterou na Londýně nesnáším, že někteří obchodníci se chovají jako prasata!

Zlatník nebyl o nic lepší. Podezíravě si mě změřil.

„Ano, vzpomínám si na ten den velmi přesně," odpověděl mi na otázku. „Ten mladý Ital sem přišel. Oh, přichází světák, říkal jsem si. Měl na sobě bílý taftový kabátec, celý nabíraný, na rukávech i na prsou. Začal se vyptávat na sošky, prsteny a takové věci. Nerozuměl jsem mu. Byl to otrava, všechno bral do ruky." Zlatník ukázal na dveře. „Řekl jsem mu, aby šel ven a podíval se u krámků. Tam by nadělal menší škody. Odešel. Pak jsem uslyšel povyk venku." Pokrčil rameny. „To je všecko, co vím."

Poděkoval jsem mu a vyšel ven. Vracel jsem se po Cheapside do uličky. Můj pán a Agrippa hovořili s mladíkem, který stál před zastavárnou. Benjamin ho přátelsky poplácával po rameni a pozorně si prohlížel stvrzenku, který ten člověk držel v ruce.

„Co je, pane?"

„Tento mladý muž právě nabídli do zástavy velmi vzácný a starý pohár." Benjaminovi zářily oči vzrušením. „Nabídl jsem mu dvojnásobek toho, co mu zaplatil zastavárník, za jeho stvrzenku. Pak půjdu

dovnitř a pohár si vyzvednu." „Ne, to neuděláte!" řekl jsem ostře. Popadl jsem mladíka za rameno a zahleděl se do jeho studených prohnaných očí.

„Ty mazaný ničemo!"

„Jak to myslíte?" vykoktal ten darebák.

„Já ti zaplatím trojnásobek té sumy, ale pod jednou podmínkou!" vybafl jsem. „Když se mnou, ty slepičí prdelko, ty odporný slize, za tím zastavárníkem půjdeš!"

Kluk přikývl, ale jak jsem uvolnil stisk, pustil stvrzenku a vzal nohy na ramena. Benjamin jen udiveně zíral.

„Co se proboha stalo?"

„Starý známý trik, pane. Tihle mazaní podvodníci zfalšují stvrzenku, postaví se před zastavárnu a čekají. Většinou křičí a naříkají nad ztraceným bohatstvím. Důvěřivý člověk jako například vyjde okolo a nabídne mu,

že stvrzenku odkoupí. Myslí si, že koupí něco vzácného za nižší cenu. Ale když přijde do obchodu se stvrzenkou v ruce, zjistí, že zastavárník o ničem neví."

Agrippa se šklíbil jako kočka. Benjamin mne poplácal po rameni.

„Díky Bohu, Rogere, že tě mám! A taky za tvou bystrost. Jen Bůh ví, co bych si bez tebe počal!"

Agrippa zakašlal a odvrátil oči, jako by ho škrábalo v krku. Benjamin mě vzal kolem ramenou.

„Děkuji Bohu, že tě mám, Rogere," opakoval.

(Můj kaplan přestal psát a ptá se mne, jak jsem to mohl vědět. Ten slepičí mozek! Protože v mládí jsem ten trik sám praktikoval!)

Benjamin prohlásil, že už toho viděl dost. Vyzvedli jsme ve vinárně U Beránka božího svůj doprovod a pokračovali v cestě směrem k londýnskému mostu. Když jsme se tlačili davem, šťouchl jsem do Benjamina a ukázal na strážní domek u brány. Nad ní byla řada uťatých hlav naražených na kůlech. Rackové, vrány a havrani se rvali o šťavnatá sousta.

„Náš vznešený král opět úřadoval," zašeptal jsem.

Agrippa se podíval dozadu přes rameno. „Až nastane čas prolévání krve, nebudou stačit kůly, kolik bude uťatých hlav."

Jeho slova mě vyděsila. Uvědomil jsem si, že nebude dlouho trvat a i já se dostanu do spárů toho temného krtka, který mě donutí tančit podle své pochmurné melodie.

Přejeli jsme most, dali se na Southwark a pak na jihovýchod směrem na Kent. Mírným poklusem jsme projížděli pod stále teplejším sluncem kolem svěžích polí k velkému elthamskému paláci. Byl to překrásný palác, postavený z jasanového dřeva a hrubozrného pískovce. Jeho vnitřní i vnější nádvoří, zahrady, sady a pole byly chráněny hlubokými a širokými vodními příkopy. Vy-

dechl jsem si úlevou - Jindřich a Wolsey už tu byli. Muži ve zbrani, odění bud v královských, či kardinálských uniformách, hlídali cesty a přístup na most. Když jsme ho přešli, viděl jsem, po obou stranách mostu šibenice. Každá z nich měla šest ramen a na každém rameni viselo polonahé tělo.

„Co udělali?" zeptal jsem se. „Zakašlali v králově přítomnosti?"

„Ne," odpověděl mi Agrippa. „Vykrádali jeho zásoby. Byli to vrátní a pomocníci v kuchyni. Kradli zásoby z kuchyně a drůbež a prodávali je v Londýně na trhu."

Přikryl jsem si nos i ústa před zápachem a Agrippa zastavil, aby ukázal strážím naše pověření a pravomoci. Prošli jsme kolem strážního domku do vnějšího opevnění. Komorník nám oznámil, že Jindřich s kardinálem si vyjeli na lov na louky u řeky. Agrippa ho požádal, aby nám ukázal naše pokoje.

„Je tu panstvo z Florencie?" otázal se.

Komorník přikývl.

„Uveď královy hosty do jejich pokojů," ukázal Agrippa na nás. „Benjamine a Rogere, vy se umyjte a převlékněte. Setkáte se s Albrizziovými ve velkém sále."

Ustoupil, aby nás komorník, jehož tvář se protáhla a jehož pohled byl velmi pohrdavý, mohl odvést. Za námi kráčeli zpocení sluhové s našimi vaky přes rameno. Byl jsem rád, že jsme si je nemuseli nést sami. Hosté! Byli jsme zavedeni do podkroví jedné z vedlejších budov a dostali jsme malý podkrovní pokojík přímo pod střechou. Prkenná pod-

laha, špinavé zdi a nízký strop. Místo postelí dva malé kavalce a truhla, kam jsme si mohli uložit věci. Benjamin protestoval, ale komorník nafoukl svou úzkou holubí hruď. Řekl mu, že palác je přeplněn, takže máme štěstí, že nemusíme spát ve stáji.

„Raději bych spal s koňmi, ty flekatá ropucho!" zařval

jsem za ním, ale on už se odkolébal. Zabouchl jsem za ním dveře a vybalil naše zavazadla. Umyli jsme se v jednom džbánku vody. Měl jsem čerta v těle. Sešel jsem dolů a vrátil se po úspěšném nájezdu na kuchyň, kde jsem ukořistil džbánek vína, dva poháry, kus čerstvě upečeného chleba a čisté ubrousky.

„Kdes to sebral, Rogere?" zeptal se Benjamin.

„Váš drahý strýček to pro nás nechal nachystat."

Můj sarkasmus byl zbytečný, protože Benjamin ho ve své nevinnosti a naivitě nepochopil. Sedí si na postel, uštipoval chleba a zapíjel ho poněkud řídkým vínem.

„Tak, Rogere, tanec už zase začal, co?"

„Tak, tak," odpověděl jsem hořce. „Napřed tady a potom hajdy do Florencie, ach!"

Benjamin se zašklebil. „Nebuď z toho tak skleslý, Rogere. Mysli na všechnu tu nádheru, kterou uvidíme. Na slunce, na krásu. Říká se, že italská města jsou nejkrásnější na světě a perlou mezi nimi že je Florencie."

„Říká se taky, že tam většina lidí umírá mladých," odpověděl jsem jedovatě.

Na to Benjamin neodpověděl. Vyměnili jsme si vysoké jezdecké boty za pohodlnější obuv a sešli do sálu. Tam panoval obvyklý blázinec, sluhové a komoří se předháněli v předvádění své autority a důležitosti a zastavovali nás na každém kroku. Sál byl hlídán královými halapartníky a my jsme museli čekat, dokud se neukázal Agrippa a neprotáhl nás dovnitř.

„Albrizziovi tu budou co nevidět," zašeptal.

Rozhlédl jsem se prázdným sálem. Byla to překrásná, dlouhá a světlá místnost se třemi okny, jimiž sem pronikalo dostatek světla, a velkým arkýřem po obou stranách. Jediným nábytkem v sále byly lu-

xusní čalouněné židle, dlouhé prostřené stoly plné delikates a masivní příborníky. Barevné korouhve a dlouhé trojúhelníkovité vlaječky visely z trámového tropu. Překrásné obrazy na zdech se střídaly se štíty a insigniemi rytířů podvazkového řádu. Naleštěná dubová podlaha byla pokryta dlouhými vlněnými koberci. Začali sem proudit sluhové. Stůl na pódiu byl schován za závěsy z modrého sametu. Teď je sluhové roztáhli a rozmístili kolem stolu židle. Právě jsem se chtěl zeptat Agrippy, zda se král vrátil, když do sálu vešel herold ve slavnostním červeném a zlatém plášti.

„Jeho nejvznešenější lordstvo pan Roderigo Albrizzi!" oznámil.

Herold ustoupil stranou, když Francescův bratr Roderigo, nyní hlava rodiny, vešel do sálu, následován zbytkem rodiny.

Na první pohled působili nadutě a okázale. Albrizziovi nevypadali ani trochu vyvedeni z míry náhlým Francescovým zavražděním. Sotva nás vzali na vědomí. Agrippa k nim přicupital jako nějaký černý pavouk. Uklonil se před Roderigem a políbil mu ruku plnou prstenů, zatímco ostatní členové rodiny se bavili a nevšímali si ho. Agrippa něco zašeptal Roderigovi a Florenťan se na nás zadíval zpod svých hustých černých řas. Měl snědý, sluncem opálený obličej. Jeho vlasy překvapivě nebyly černé, nýbrž kaštanově hnědé, pečlivě zastřižené, stejně jako bradka a knírek, který si teď mnul mezi prsty, když se na nás díval.

Jestřáb, říkal jsem si v duchu, nebo sokol, který se přioděl parádním peřím, krutý a mocný. Roderigo si nás stále prohlížel, pak se jeho rty pohrdavě zvlnily, jako by očekával něco jiného, než našel. Dospěl jsem k závěru, že je to nebezpečný člověk. A ještě nebezpečnější byl muž po jeho pravici, jehož tvář, temná jako tůň, byla rámována lesklými černými vlasy. Jeho rysy připomínaly rysy hrubé ženy, jak tam tak seděl v koženém kabátci, ocelí vyztužených manžetách a s válečným opaskem kolem útlého pasu. Ten

muž - domníval jsem se, že je to voják Giovanni - byl ozbrojen mečem a dvěma dýkami. Roderigo se k němu obrátil a něco mu pošeptal, zřejmě nějaký vtip, protože rty jeho společníka se roztáhly do úsměvu. Zahlédl jsem bílé, drobné, jakoby špičaté zuby. Připomněl mi vlčáka, který cení zuby k útoku.

Agrippa zakašlal a mával na nás, abychom přišli ke stolu. Když se všichni usadili, rychle jsem studoval zbytek skupinky. Bianca, plnoštíh-

lá a půvabná, byla oděna v černé hedvábné šaty, černé havraní vlasy měla schované pod bílým čepcem, na tváři ještě stále stopy po slzách. Truchlící vdova, říkal jsem si. Alessandro, Francescův syn s povýšeným výrazem, byl oděn do černého sametu, jehož smutečnost oživoval pouze bílý límeček batistové košile. I on měl na sobě válečný opasek a stejně tak krátkozraký Enrico, muž s vlasy barvy písku a jemnou, hladce oholenou tváří. Ten způsobil zmatek tím, že kopl do židle, všichni se rozesmáli a jeho žena Beatrice ho zatahala za rukáv. Vypadala jako zpěvavé ptáče. Jedna z těch plavovlasých Italek, jaké můžete potkat v Lombardii - se zlatou pletí, zlatými vlasy, s jasnýma modrýma očima - typ, jaký miloval Botticelli a všichni velcí dvorní malíři. I Beatrice byla ve smutku, ale velmi elegantně. Měla na sobě závojíček ze zlaté krajky a černé sametové šaty zapnuté až ke krku. Obepínaly její plná ňadra a pod nimi se vlnily v bohatých záhybech. A konečně tu byl Preneste, jejich lékař a zároveň kaplan s chytrou tváří a pronikavým pohledem, dlouhým nosem a stříbřitě šedivými vlasy a knírem.

Ano, pomyslel jsem si, s těmi nás čekají jen potíže, Shallote! Ale mýlil jsem se, nečekaly nás potíže, ale něco mnohem horšího - krvavá vražda.

KAPITOLA

Albrizziův klan se za všeobecného štěbetání usadil za stůl. Už už jsem se chystal usednout na židli, na kterou ukazoval Agrippa, vtom mne však mě odstrčilo prapodivné stvoření. Zíral jsem překvapeně na maličkou ženu, oblečenou do modrých plátěných šatů lemovaných stříbrem. Černé vlasy měla vyčesané a schované pod bílým čepečkem, tvář dokonalou a něžnou jako dítě. Ve všem ostatním to byla miniatura ženy.

„Uhni, ty nemehlo!" okřikla mne.

Budu upřímný - zíral jsem na ni neschopen slova, vpíjel se očima do jejích malých prsou, pasu, boků a živých pohybů.

„Šilháte na jedno oko a neumíte mluvit," řekla mi. „Budu vám říkat Bručoun."

To vyvolalo smích na můj účet. Civěl jsem jako nějaký venkovský balík.

„Bože na nebi!" pokračovala.

Její hlas byl překvapivě hluboký a měkký. Vyskočila na nohy a udělala hvězdu. Zahlédl jsem bílou krajku a červené střevíčky na podpatku. Vmžiku se ocitla asi šest yardů ode mne. Dívala se na mě s rukama v bok.

„Udělal bys to, Bručoune? Nebo tohle?"

Udělala salto dozadu, odrazila se pružně jako kočka a přistála přede mnou, mírně zčervenalá ve tváři. Její malá hruď se dmula, ale ne víc, než by se zadýchala, kdyby běžela po chodbě. Obrátila se s rukama v bok a podívala se na lorda Roderiga.

„S tímhle chlapíkem si užijeme legrace." Pak tu větu opakovala v italštině a všichni se rozesmáli.

Agrippa mě zachránil od dalšího ztrapňování tím, že vstal, aby nás představil. Benjamin mě zatahal za rukáv, abych si sedl vedle něho, zatímco Agrippa květnatými větami zdravil hosty z Florencie. Potom jim představil pana Benjamina a italská společnost ho obdařila uznalými pohledy a pokyvováním hlavami. Moje jméno a titul vyvolaly další salvy smíchu a pobavení, zejména u trpaslice, kterou Agrippa představil jako Marii.

„Shallot?" zeptala se a bublala smíchem. „Shallot znamená cibuli. Jste cibule, pane Bručoune? Kolik máte slupek? A umíte rozplakat lidi?"

„Ne, madam," odsekl jsem. „Dokážu je rozesmát obvykle na opačné straně, než mají obličej."

Zahlédl jsem v očích té malé ženy uražený výraz a rychle jsem se rozhlédl po společnosti kolem stolu. Dívají se na mě stejně jako na tu ženu, pomyslel jsem si, jako na dalšího šaška! Čekají, že je budu bavit. Obrátil jsem se zpět k Marii, vzal její malou ručku do své a zvedl ji ke rtům.

„Madam," řekl jsem dvorně a povstal jsem. „Omlouvám se za své špatné způsoby. Nebyl jsem překvapen vaším vzrůstem, ani vašimi šprýmy, ale vaší upřímností."

Maria se usmála, a než vymanila svou ruku z mé, jemně ji stiskla.

„Bručoun Cibule je lichotník," prohlásila.

Tentokrát jsem se smál s ostatními. Lord Roderigo zaťukal do stolu.

„Pane Daunbey, pane Shallote, rádi vás poznáváme. Zde lady Maria" - ukázal elegantním gestem na trpaslici -„se vždy ráda seznámí se svými krajany." Jeho tvář zvážněla. „Ale záležitosti, které jsou před námi, jsou velmi vážné. Můj bratr, pan Francesco, byl krutě zavražděn uprostřed londýnské ulice. Toužíme pomstít jeho smrt, ale neznáme vraha. Jeho Výsost král a váš milý strýček, Jeho Eminence kardinál Wolsey, nás ujistili, pane Daunbey, že jste velmi zkušený v pátrání po vrazích a v jejich odhalování. Doporučili mi vás jako průvodce mého dvora." Odmlčel se, abychom náležitě vychutnali důraz, který dal na slovo „mého". „Ať už je vaše postavení jakékoli," pokračoval a zadíval se při tom povýšeně na mne,, jste našimi hosty." Pohladil si knír. „Očekáváme od vás, že dáte průchod spravedlnosti!"

V jeho posledních slovech zazněla sotva postižitelná hrozba. Díval jsem se na jeho „dvůr", který tu seděl jako dřevěné figury. V duchu jsem si říkal, že vrah musí být mezi nimi. Pod maskou dvorní etikety, taktním šepotem a zdvořilými úsměvy bylo cítit skryté napětí. Lidé umějí říct mnohem víc gesty než záplavou slov. Po očku jsem se zadíval doprava. Maličká Maria mě pozorně sledovala. Agrippa, který seděl asi uprostřed stolu, zakašlal a rozpřáhl ruce. Ještě stále na nich měl ty své černé rukavice.

(Promiňte, můj kaplánek, ten venkovský balík, už zase poskakuje. „Proč měl ty rukavice? Proč stále nosil ty rukavice?" ptá se. „Správná otázka", řekl jsem. „Viděl jsem na Agrippových dlaních vypálené kříže, otevřené rány, které mu připomínaly, odkud přišel."

Ale kaplan není s mou odpovědí spokojen, má další otázky: „Jak mohli Florenťané rozumět Agrippovi? Určitě mluvili anglicky špatně." V tom se ten trouba mýlí. Věřte starému Shallotovi. Ve svém dlouhém a pestrém životě jsem mne stále znovu překvapovalo, jak špatně ovládají svůj mateřský jazyk sami Angličané a naopak, jak dobře a rychle se ho dokáží naučit cizinci. Důvod neznám. Hovořil jsem na to téma s Benem Jonsonem a Walterem Raleighem, když jsme se scházeli u jídla v naší tajné komnatě v domě v Bethelu. Víte, co jsem jim řekl? Že si myslím, že my Angličané věříme, že Bůh je Angličan a mluví naším jazykem. Následkem toho považujeme za zbytečné učit se jinému jazyku a trváme na tom, aby se jiní lidé učili našemu.)

Ale vraťme se k Agrippovi. Nejdříve pronesl pár obvyklých uhlazených dvorních frází, ale nakonec přešel k jádru věci.

„Informoval jsem pana Daunbeyho o všem, co v této věci učinil král," řekl, „a zajeli jsme do Cheapside, abychom se podívali, kde byl pan Francesco zavražděn. Ale nic jsme tam nenašli."

„Ale to je vyloučeno!" bubnoval Enrico prsty do stolu a měřil si nás přivřenýma očima. „Jak se může nějaký člověk dostat do rušné londýnské ulice se střelnou zbraní, nabít ji, zastřelit mého tchána a uprchnout, a to všechno aniž by ho někdo zpozoroval?"

„To je záhada," odpověděl Benjamin. „Arkebuza je těžkopádná. Musel ji nabít, zamířit a vystřelit. Osoba, která vystřelí, je špinavá od střelného prachu a zbraň se nedá tak snadno ukrýt." Benjamin pokrčil rameny. „Kdybychom dokázali vyřešit záhadu, jak byla zbraň dopravena na místo činu a použita, bylo by snadné dopadnout vraha či vražedkyni a pověsit ho nebo ji na Tyburnu. Je zde však mnohem důležitější otázka."

„Jaká?" zeptal se Alessandro pánovitě. Díval se na nás přes svůj zahnutý nos, jako bychom právě vyplavali z nejbližší stoky. Nemohl prostě pochopit, proč sedíme u stejného stolu jako on.

Benjamin protáhl obličej a ukázal na dvořana, kterého nám představili jako Giovanniho. Pohrával si s konečky vlasů jako nějaká dívka a upřeně na mne zíral.

„Pane Giovanni, vy jste voják?" zeptal se ho Benjamin.

„Já jsem condottiero" odpověděl ten muž. „Tomu vy, Angličané, říkáte žoldnéř."

„A umíte zacházet se střelnými zbraněmi?"

„Ovšem."

„A souhlasíte s tím, co jsem řekl?"

Muž protáhl obličej a mávl rukou plnou prstenů.

„Jaká je ta vaše důležitá otázka?" naléhal Alessandro a gestem ruky naznačil Giovannimu, aby mlčel.

Vojákovýma přivřenýma očima probleskla nenávist. Bože, pomyslel jsem si, tito dva se nemají v lásce.

„Moje otázka je velmi prostá," odpověděl mu Benjamin. „Předpokládejme, že pan Francesco byl zastřelen kulkou, kterou někdo vystřelil

z uličky u Cheapside. Jenže on byl šlechtic z Florencie, který přijel navštívit anglický dvůr, ne nějaký pocestný, který se prochází Londýnem, kam ho nohy nesou. Skutečně by mne zajímalo, kdo mohl vědět, že bude v tom čase právě v Cheapside?"

Benjamin se rozhlédl kolem stolu. Florenťané na něj upírali své strnulé pohledy.

„Co tím naznačujete?" zeptal se Alessandro výhružně.

„Můj pán nenaznačuje nic," vmísil jsem se do hovoru. „Ta otázka je jednoduchá a odpověď na ni také. Někdo tam na pana Francesca čekal Někdo, kdo věděl, že tam přijde. A někdo, kdo znal to nejlepší místo, odkud ten zločin spáchat. V té části města je taková změť uliček a zákoutí, že musí přímo lákat každou krysu v Londýně, ať už je čtyřnohá, či dvounohá!"

Můj projev vyvolal přímo výbuch nevole. Židle zarachotily. Alessandro řekl něco Roderigovi v jejich mateřštině a ruka mu zabloudila k dýce za opaskem. Roderigo seděl nehybně a klidně. Zaťukal na stůl a vyžádal si ticho.

„Pane Daunbey, váš sluha je nevychovaný."

„Není nevychovaný, pane Roderigo, je jen upřímný. Chcete-li znát pravdu, je upřímnost ta nejlepší cesta, jak ji najít. A mohu doplnit ještě jednu otázku - proč pana Francesca nikdo nedoprovázel?" Zadíval se na condottiera, ale Roderigo se rozhodl, že vyhrocenou situaci zmírní.

„Souhlasím," řekl kategoricky, „uhlazené zdvořilosti nás k pravdě nedovedou. Tak tedy, abych vám odpověděl upřímně, můj bratr se domníval, že mu v Londýně nic nehrozí. Kdo by mu tady mohl chtít ublížit?" Dotkl se rukou zápěstí condottiera, který seděl vedle něho. „Ale jsme bohatí a přitahujeme násilí. Pane Daunbey, viděl jste venku ty šibenice. Jsou-li sami královi sluhové ochotni okrádat svého krále, proč by měli váhat zaútočit na cizince, kteří jsou zde na návštěvě?" Popotáhl nosem, vytáhl z manžety u kabátce hedvábný kapesníček a zdvořile si očistil nos. „A k tomu, že někdo musel vědět, kam můj bratr půjde. Věděl jsem to já! Věděli to všichni. Nedělal s tou vycházkou žádné tajnosti."

„V tom případě bych měl, můj pane, další otázku," řekl Benjamin. „Kde byli ostatní, když došlo k vraždě pana Francesca?"

Tentokrát nedokázala vlnu protestů utišit ani Roderigova zvednutá ruka. Alessandro pobouřeně vyskočil. Byl celý vzrušený, mluvil italsky, ukazoval na Benjamina a na mne. Znal jsem italsky jen málo, ale tolik jsem pochopil, abych poznal, že z toho nekouká nic dobrého. Enrico seděl a díval se do jednoho bodu, výraz jeho tváře prozrazoval tichou nelibost. Ženy, které nepodléhají tak snadno vzrušeni, si lehce ťukaly kapesníčky kolem očí a něco si vzájemně šeptaly. Jen doktor Preneste a condottiero Giovanni zůstali klidní. Zahlédl jsem stín úsměvu na vojákově tváři, jako by měl radost z toho, že vidí šlechtice a své bohaté chlebodárce, jak se rozčilují.

Jak už jsem řekl, vždycky je zajímavé studovat lidi uprostřed takového zmatku. Z jejich gest se dovíte daleko víc než z plamenných řečí. Tři sluhové, Preneste, Giovanni a trpaslice Maria zůstali klidní a tiší, jako by se jich Benjaminova otázka netýkala. A co dělala rodina?

Roderigo se kousal do rtu. Pravou ruku měl pod stolem. Že by tajně držel za ruku vdovu po svém bratrovi? Ona se na něho zbožně dívala mezi slzami a vzlyky. Alessandro se jako jediný choval nervózně. Enrico vypadal dost klidně, zatímco jeho mladá žena Beatrice, která se mu s uslzenýma očima opírala o paži, zamilovaně hleděla přes stůl do Giovanniho kamenné tváře.

Benjamin je zkoumal jako já a pokoušel se odhadnout, co se v každém z nich děje. Sklonil hlavu a usmál se na mě přes ruku. Konečně Agrippa, který seděl celou dobu, jako by se k smrti nudil, povstal.

„Signore Roderigo," řekl, „otázka pana Daunbeyho je dokonale logická. Pokud nemůžete přijmout jeho způsob uvažování, pak odmítáte královu velkorysou nabídku a plýtváme vaším časem." Poslední slova zdůraznil.

Agrippovo krátké prohlášení zjednalo ticho.

„Moje otázka stále platí," trval na svém Benjamin.

„Já odpovím za všechny," prohlásil Roderigo. „V den, kdy Francesco odešel na Cheapside, jsme já a všichni přítomní zůstali v Elthamu." Usmál se a žoviálně rozpřáhl ruce. „I když to samozřejmě nemohu dokázat. Ještě něco?"

Benjamin zavrtěl hlavou.

„V tom případě," Roderigo vstal od stolu, „slyšel jsem, že Jeho Veličenstvo a Jeho Eminence kardinál si vyjeli na lov a já bych se takové zábavy také rád zúčastnil." Falešně se usmál. „Přirozeně, pan Daunbey bude vítán, rozhodne-li se připojit se k nám."

Zbytek stolovníků se také zvedl k odchodu a houfně odsunoval židle. Rodrigo se uklonil směrem k Benjaminovi.

„Pane Daunbey, omluvte mne. Jsem si jist, že se ještě dnes setkáme. Těšíme se, že nás budete doprovázet na zpáteční cestě do Florencie."

Pan Roderigo vyšel ze sálu a ostatní členové jeho dru-

žiny, kteří nás povýšeně přehlíželi, za družného hovoru pomalým krokem opustili sál. Agrippa šel za nimi, zavřel dveře a jako pavouk cupital zpět za námi.

„Co tomu říkáte?" zeptal se šeptem.

„Jsou nadutí jako pávi!" vyjel jsem podrážděně. „Víte, Agrippo, v Norfolku jsou tůně, jejichž hladina je klidná, ale dole u dna jsou divoké proudy a zrádné bahno. Albrizziové jsou přesně takoví. Nevěřím jim, ani co by se za nehet vešlo. Proč nezůstanou v Anglii?" naříkal jsem. „Proč za nimi musíme klusat až do Itálie?"

Agrippa si sedl vedle mne a položil mi ruku na rameno.

„Protože král má pro vás ještě jiné úkoly, Rogere. A za druhé, není v naší moci je tu zadržet. Za třetí, co může král dělat? Kdyby jim odmítl jakoukoliv pomoc, mohlo by to vypadat, že ho to nezajímá."

„Jaké další úkoly má pro nás?" vyletělo ze mne.

Agrippa mě poplácal po rameni a vstal. „Počkejte, až vám to řekne sám," zachichotal se a odloudal se ze sálu.

Podíval jsem se na Benjamina, který si podpíral bradu dlaněmi.

„Co říkáte, pane?"

„Víš, Rogere, obávám se, že smrti Francesca Albrizziho málo z těch lidí želí. Roderigo se cítí v roli hlavy rodiny jako ryba ve vodě. Alessandro překypuje vztekem a zběsilosti, ale důvod mi uniká. Enrico je studený jako psí čumák. Lady Bianca je všechno jiné, jen ne truchlící

vdova, a lady Beatrice, jak se zdá, popletl hlavu ten voják, kterého si její rodina najala."

„A Preneste?" zeptal jsem se.

„Kněz, dokonalý úředník. Výborně skrývá své pocity."

„A co Maria?"

Benjamin se na mne obrátil s úsměvem od ucha k uchu. „To je nejslabší článek řetězu rodiny Albrizziových. Trpaslice, zajímavý úkaz. Je bystrá, pohotového ducha. Je

Angličanka a nezdá se mi, že by měla své chlebodárce příliš v lásce."

„A vrah?" zeptal jsem se.

„Oh, mohl to být někdo z nich. Nebo to mohli být všichni." Odmlčel se, protože palácem zazněly fanfáry. „Ale pojď, Rogere, umyjeme se a převlékneme, abychom byli připraveni na setkání se strýčkem."

Unaveně jsme stoupali po točitém schodišti do naší podkrovní komůrky.

„Je to tak vysoko, že by se nám skoro hodil Jákobův žebřík," bručel jsem.

Benjamin se mi chystal odpovědět, když vtom zašeptal něčí hlas.

„Bručoune!"

Ohlédl jsem se.

„Bručoune!"

Zahlédl jsem výklenek ve zdi a přikročil k němu.

„Nebuďte hloupí!" šeptal ten hlas. „Teď vyjděte do svého pokoje, ale až začnou vyzvánět zvony, přijďte se svým pánem do zimostrázové zahrady. Je to takové malé zákoutí. Tak jděte, jděte!"

Benjamin se na mě podíval a pokrčil rameny, čímž chtěl naznačit, že je ochoten udělat, co řekla. Vrátili jsme se do svého malého pokojíčku a dojedli chléb a víno, které jsem ukradl v kuchyni. Benjamin byl jako dítě, od samé radosti málem skákal.

„Říkal jsem ti, Rogere, že Maria je slabým článkem v řetězu Albrizziů."

Seděl jsem tiše a přemýšlel o tom, proč ta osůbka učinila první krok ke sblížení tak rychle. Konečně se rozezněly zvony a my s Benjaminem sešli dolů. Jeden ze sluhů nám ukázal, kde je zimostrázová zahrada, ale až potom, co jsem mu pohrozil, že mu nakopu (byl menší než já). Bylo to malé zákoutí s trávníkem, dokonale zastřiženým živým

plotem ze zimostrázových keřů, s kamennými lavičkami po každé straně. Květinové záhony už dávno zmizely a přenechaly své místo sedmikráskám, pryskyřníkům a několika keřům divokých růží.

„Sem!" zašeptal hlas.

Přešli jsme k jedné z laviček a posadili se na ni. Maria se zřejmě ukryla v zimostrázu za námi.

„Jste Maria?" zeptal jsem se.

„Ne, jsem Richard III., Bručoune!" odpověděla mi šeptem. „Je tvůj rozum stejně šilhavý jako tvé oči?"

„Co chcete?" vyptával jsem se dál.

„Proboha!" zašeptala Maria. „Tvařte se, jako byste mluvili spolu, ne se mnou! Dobrý Bože, vy jste mi povedený párek nechápavých holubů! Vy dva ve Florencii nepřežijete. Malá kuřátka ve zmijím hnízdě!"

„Co chcete?" zeptal se teď Benjamin pánovitě.

„Pravdu."

„A co je pravda?"

„Nic není takové, jak se to jeví."

„To už jsme zjistili," odpověděl jsem s notnou dávkou ironie.

„Zmlkni, Bručoune, a poslouchej! Mějte se na pozoru před condottierem Giovannim. Miluje zabíjení a nemá vás rád. Lady Bianca je coura. Byla svému manželovi nevěrná se svým švagrem."

„Proč to dělala?"

„Francesco byl impotentní."

„Jak to víte?"

„Protože mě mnohokrát požádal, abych mu posloužila."

Vyprskl jsem smíchem.

„Rukou. Často jsem se přikradla do jejich ložnice a pozorovala ho, jak se pokouší. Byl stejně ochablý jako vy."

Benjamin vykulil oči údivem nad takovou prostořekostí. Naznačil jsem mu, aby byl zticha.

„Proč nám to říkáte?" zeptal jsem se.

„Byla jsem loajální k lordu Francescovi. Ať si byl tyran a netvor, ale ke mně byl laskavý. Mí rodiče byli kočovní herci. Když zemřeli na mor u Florencie, lord Francesco mě přijal do svého domu."

„A co zbytek rodiny?" zněla má další otázka.

„Jeho syn, Alessandro, je hlavně velký náfuka, ale navíc je nebezpečný. Má ambice učinit rod Albrizziů ve Florencii stejně mocným, jako jsou Medicejští."

„A Enrico?"

„Je tichý, ale tichá voda břehy mele. Není Albrizzi, patří do mocné rodiny Catalinových. Jeho matka zemřela při velké morové epidemii těsně předtím, než se ve Florencii objevil Savonarola. Jeho otec a otcův starší bratr byli zákeřně zavražděni. Francesco Albrizzi vzal Enrica do svého domu."

„A Enricův sňatek s Francescovou dcerou Beatrice jejich bohatství spojil."

„Ano, výborně, Cibulojídku!"

„Souhlasil Enrico s tím spojením?"

„Někdy je tak trochu ve stínu Albrizziů, ale vybojoval si svoje postavení. Získal si náklonnost Giulia de Medici, florentského kardinála."

„Miluje lady Beatrice?"

„Je do ní zblázněný. Ona je stále rozpálená jako fena v říji. Viděla jsem ji v posteli. Dokázala by uspokojit každého muže."

„Zdá se, že jste viděla všecko," zamumlal jsem.

„Být tak malá, jako jsem já, má i své výhody, Cibulová slupko!"

„A co Preneste?"

„Prohnaný a lstivý. Ten má prsty ve všem."

„Takže už zbývá jen lord Roderigo," pronesl Benjamin.

„Krutý a ambiciózní," zněla odpověď. „V něm se spojují ambice s talentem. Kdyby bylo po jeho, Medicejští by byli vyhnáni z Florencie a byla by nastolena republika, jíž by vládl pan Roderigo Albrizzi."

Přestali jsme mluvit, když jsme zaslechli klapot dřeváků po štěrkové cestě na druhé straně parčíku.

„Ale proč vražda?" zeptal jsem se.

„To ví jen Bůh," odpověděla Maria. „Mohl to udělat kdokoliv z nich, nebo všichni. Ruční zbraně - arkebuzy německé výroby - objednal pan Roderigo od puškaře v Londýně. Dříve, než se zeptáš, Cibulko, ano, jedna z nich mohla být smrtící zbraní, která zabila pana Francesca."

„Ale proč?" zeptal jsem se.

„No tak, Cibulko. Giovanni je muž pana Roderiga. A Alessandro? Mezi ním a jeho otcem byla zlá krev. Beatrice odmítala neustálé přednášky jeho otce o morálce, ale jí je pravděpodobně všecko jedno, jen když je šťastná v posteli. Preneste bude podporovat každého, kdo je u moci. Enrico možná zjistil pravdu o své ženě!" Maria se zasmála. „Ale jsi-li hazardní hráč, Shallote, vsadila bych se, že kořenem tohoto zla jsou přebujelé ambice Roderigovy."

„A co vy, Marie?" zeptal jsem se.

V křoví to zašustilo. Opakoval jsem otázku.

„Odešla," řekl Benjamin. „A my musíme jít taky."

Vyšli jsme z parčíku po pěšině vedoucí kolem paláce. Prošli jsme kolem kuchyně, kde nás ovanula vůně sladkostí a masových paštik, kuřat a kapounů pečených k slavnostní večeři. Chtěl jsem promluvit, ale Benjamin si přiložil prst na rty. Prošli jsme stájemi plnými podkoních a pacholků, kteří vytírali koně po lovu, a ocitli se v malém travnatém výběhu. Benjamin mě vedl k malému potůčku. Zastavil se a pozorně si prohlížel břehy. Byli jsme sami - bylo pozdní odpoledne, král se vrátil z lovu a všichni se připravovali na další kolo zábavy.

„Měl jsi pravdu," řekl mi Benjamin. „Albrizziovi jsou jako hnízdo zmijí."

„Ale co když Maria lže?" namítl jsem.

„To klidně může. Ještě si nejsem jistý tím, co je v tomto případě stín a co podstata."

Benjamin si sedl do trávy. Utrhl petrklíč a se zájmem si jej prohlížel.

„Tolik krásy v tak malém kvítku," šeptal. „Je Maria jako on? Neboje lhářka? Někdo, koho poslali, aby nás nalákal do smrtící pasti?"

Sedl jsem si vedle něho. „Co mě znepokojuje, pane, je záhadnost těch smrtí. Jeli jsme pro Throcklea a on spáchal sebevraždu, aniž k tomu měl zjevný důvod. A přicestovali jsme do Londýna, abychom vypátrali vraha florentského šlechtice."

„Throckleova smrt s tím možná nějak souvisí," odpověděl Benjamin obezřetně. „Pro mě je ale záhadou způsob, jak Francesco zemřel. U takových vražd jsou si oběť a vrah vždy blízcí." Zadíval se na mě. „Rogere, nabíjel jsi někdy arkebuzu? Nebo držel jsi někdy v ruce nějakou střelnou zbraň?"

„Ne, nahánějí mi strach. Střelný prach i to složité nabíjení. Mám pokaždé strach, že by mi to mohlo bouchnout do obličeje. Takže si myslíte, že Roderigo mohl použít některou z těch zbraní, které koupil?" zeptal jsem se.

Benjamin zavrtěl hlavou. „Ne, Agrippa mi řekl, že je zkontroloval."

„Jak tedy ten vrah zaútočil?"

„No, viděli jsme místo, kde zemřel pan Francesco," odpověděl Benjamin. „Byl střelen do hlavy ve chvíli, kdy se díval do ulice, v níž číhal vrah. Arkebuzy, ať už muškety, nebo i důmyslnější pušky s kolečkovými zámky, jaké se vyrábějí v Itálii, jsou těžké a neohrabané. Sahají ti přinejmenším po prsa. Jak mohl někdo něco tak velkého pronést přes celý Londýn, aniž ho někdo viděl? A těžko si dokážu představit, že vrah stál v uličce a chladně nabíjel. Nabít takovou arkebuzu zabere dost času. Představ si, co musel vrah všechno udělat. Musel s sebou přinést růžek na střelný prach. Musel držet pušku postavenou, opřenou pažbou o zem, nasypat prach do zásobníku, přikrýt ho papírovou ucpávkou a všechno

udusat. Potom musel napěchovat kulku na prach a ucpávku. Pak musel pušku naládovat - přidat trochu prachu do hlavně. Aby mohl vystřelit, musel zapálit prach v hlavni doutnákem. Pak musel pušku zvednout, natáhnout spoušť a vystřelit." Benjamin vrtěl hlavou. „Nevěřím, že to nikdo neviděl. A i kdyby, jak mohl vrah utéct, nést při tom tak těžkou pušku a nebýt nikým zpozorován?"

„Ale výstřel slyšeli," připomněl jsem mu. „A kulka nepochybně zasáhla Francesca do hlavy."

„Takže?"

„Takže vrah možná nestál v uličce. Možná byl někde jinde."

„Vyloučeno," odpověděl mi Benjamin. „Stál jsem na místě, které Agrippa označil jako místo, kam padlo tělo mrtvého, přímo naproti uličce. Na druhé straně stojí ty krámky a obchody. Žádný vrah se tam nemohl ukrýt, aniž by ho někdo viděl. A navíc, má-li Agrippa pravdu, výstřel bylo slyšet právě z té uličky." Benjamin se postavil. „Je to záhada, hlavolam, hádanka. Ale pojďme už, Rogere, drahý strýček nás čeká!"

Nejsem už schopen přesně popsat, co se dělo pak - podrobnosti mi zastřel závoj času. Benjamin mi podal ruku a pomohl mi vstát. Už jsem napůl stál, když mi podjely boty v blátě, upadl jsem a strhl Benjamina na sebe. Díky Bohu, že se to stalo. Zachránilo mu to život. Slyšel jsem výstřel a pak hvízdla v místě, kde předtím byla Benjaminova hlava, vzduchem střela.

„Co je to?" vykřikl můj pán.

Přitiskl jsem ho k zemi. „Pane, někdo nás chce zabít!" zašeptal jsem.

(Bůh je mi svědkem, Benjamin Daunbey byl zřejmě tím nejnevinnějším člověkem na světě!)

Tiskli jsme se k trávě. Zvedl se mi žaludek a mým jediným štěstím bylo, že jsem měl hnědé kamaše.

„Rogere, ty pláčeš?" zašeptal můj pán.

„Ne, jen se potím."

Přitiskl jsem obličej do chladné trávy a vzpomínal na to, jak dlouho trvá, než se nabije puška. To ve mně probudilo nával hrdinství. Vyskočil jsem, vytasil jsem dýku a přes protesty svého pána jsem se s křikem a

řevem rozběhl přes výběh jako jeden z Artušových rytířů. Několik ovcí, které se tu popásaly, aby ztloustly a byly z nich chutné pečínky, zvedlo hlavu, chvíli se na mě dívaly skelným zrakem a pak pokračovaly v pastvě. Doběhl jsem k plotu. Vrah musel stát tam, když vystřelil, ale nic jsem nenašel -žádné otisky bot, žádné stopy střelného prachu, dokonce jsem ani necítil pach z výstřelu v čistém jarním vzduchu. Možná jen mírný pach spáleniny, ale nic víc.

„Pojďte sem, pane!" křičel jsem, rozkročen jako bájný Hektor. "Zahnal jsem toho ničemu!"

Benjamin přecházel pastvinu svým typickým dlouhým krokem. I on vytasil dýku. Můj strach se vrátil, když jsem uviděl jeho bledý obličej.

„Pane," ujišťoval jsem jeho i sebe, „ten lotr utekl."

„Možná se jenom přemístil," řekl Benjamin nervózně.

Okamžitě jsem se vrhl na zem. Benjamin prošel vraty a díval se na řady stromů po obou stranách cesty vedoucí ke stájím a hlavním budovám paláce.

„Myslím, že už nám nic nehrozí, Rogere."

Vyhrabal jsem se na nohy. Když jsem si uvědomil, jak jsem byl hloupý, roztřásly se mi tak ruce, že jsem nebyl

schopen zasunout dýku do pochvy. Koneckonců, vrah mohl mít dvě pušky, obě napěchované a připravené k výstřelu. Nebo co když byli dva vrahové? Třásly se mi nohy, jako by byly z rosolu, a znovu jsem klesl do trávy. Utrhl jsem trs trávy a přiložil si ho k rozpáleným tvářím.

„Rogere, jsi v pořádku?"

Vstal jsem.

„Pane, kdo to jen mohl být?"

„Někdo, kdo se nás snaží buď zastrašit, nebo zabít."

Benjamin se usmál a poplácal mne po ruce. „Rogere, jsi statečný muž. Neříkej nikomu, co se stalo." Uchopil mne za loket a odváděl zpět do paláce.

Jakmile se do starého Rogera zakousne strach, nemůže se ho zbavit. Už po mně střídali, málem mne probodli, rozsekali, otrávili, oběsili,

sťali a při čtyřech příležitostech téměř utopili. Pokaždé se mi podařilo uprchnout. Agrippa tvrdí, že mám buď pekelné štěstí, nebo nade mnou Bůh drží svou ochrannou ruku. Říkám to proto, abych ukázal, že nejsem zbabělec. Jen mám silně zakořeněný pud sebezáchovy. Možná silnější než všichni ostatní lidé na zemi.

Když jsme se vrátili do pokoje, ještě jsem se třásl. Benjamin se tvářil, jako by na celý incident zapomněl. Lámal si hlavu, kdy pro nás strýček pošle. Já jsem buď větší zbabělec, nebo prohnanější. Kdykoliv odcházím z pokoje, hodím něco na postel, buď kapesník, nebo něco ze svého oblečení. Tentokrát bylo to, co jsem tam nechal, na jiném místě a v jiné poloze. Chytil jsem Benjamina za paži.

„Pane, počkejte!"

Přešel jsem k posteli a odtáhl prostěradlo. Div jsem neomdlel, když jsem uviděl velký, odporný nůž, který někdo probodl slamník zespodu v místě, kam bych si lehl, kdybych byl přiopilý či příliš unavený na to, abych se díval, kam si lehám.

KAPITOLA

Mohu upřímně prohlásit, že většina komorníků jsou arogantní nafoukanci, ale nikdy jsem neviděl nikoho raději než toho, který zaklepal na dveře a nesl nám džbán vína a dva poháry jako pozornost od kardinála Wolseyho pro jeho nejdražšího synovce. Sáhl jsem po džbánu, naplnil pohár až po okraj a vypil ho naráz. Znovu jsem pohár dolil a usadil se do kouta, odkud jsem pozoroval svého pána.

„Ti lotři!" šeptal jsem. „Ještě jsme ani neodjeli do Florencie a už se nás nějaký nafintěný darebák chce zabít! Střílí po nás! Strká nám dýky do postele!"

Benjamin mě neposlouchal. Vytáhl dýku a pozorně prohledal celý pokoj. Já jsem jen seděl a naléval se vínem. Ničeho jiného jsem nebyl schopen. Byl jsem vystrašený. Nakonec mě Benjamin uklidnil.

„Uvažuj, Rogere," zašeptal a postavil se vedle mě. „Pořádně přemýšlej. Kdyby nás ten vrah chtěl zabít, mohl to dávno udělat. Myslím, že nás jen varovali, co říkáš, Shallote?"

Měl jsem na to jiný názor. U potoka chtěli zabít Benjamina. Já jsem se měl vrátit zmatený, možná opilý a napíchnout se na dýku ve

vlastní posteli. Jednou věcí jsem si byl jistý: Někdo z Albrizziů si přál naši smrt. Reptal jsem, ale Benjaminovi se nakonec podařilo uklidnit mě. Svlékl jsem se, umyl, oholil a oblékl do svých nejlepších šatů (komorník nás informoval, že kardinál na tom trvá). Ze zahrady jsme uslyšeli fanfáru na znamení, že slunce se chýlí

k západu a banket za chvíli začne. Připojili jsme se s Benjaminem k ostatním stolovníkům, kteří se hrnuli palácem do královské zahrady, do níž se vcházelo z druhého konce velkého sálu.

A Jindřich, Velký vrah, ten tlustý ničema, nám znovu předvedl svou lásku k maskám a zábavě. Majitel bezedného žaludku přikázal, aby pochodněmi osvětlili celou zahradu až po jezero. Na úpatí malého návrší stál letohrádek stejně pevný jako kterýkoliv zámek. Byl ukryt ve stinném loubí, za větvemi a chomáči bílých lískových oříšků. Interiér byl potažen plátnem, strop vyzdoben břečťanovými listy, podlaha byla pokryta vrstvou zeleného rákosu posypanou travinami. Ten nádherný pokoj byl osvětlen smolnými loučemi s čepičkami a řadami voskových svíček na stolech, sestavených do tvaru podkovy. Komorníci se svými bílými holemi, znakem svého úřadu, pečlivě pročítali svitky se zasedacím pořádkem. Já a Benjamin jsme měli svá místa jako vždy nejníž. Ostatní dvořané a úředníci se shlukovali kolem svých stolů, zatímco stůl na pódiu se zlatým kobercem byl vyhrazen královské bestii a Jeho satanské Eminenci Wolseymu a hostům z Florencie. Na druhém konci čestného stolu, potaženého velikým ubrusem v červené, modré a zlaté, na němž byly vytkány královské znaky Anglie, byla dvířka, kterými sem vcházeli kuchaři, pomocníci a sluhové a přinášeli hostům mísy nejvzácnějších pokrmů. V pozadí stáli muži ve zbrani s tasenými meči.

Po velkém strkání a dohadování jsme se dostali na svá místa. Musel jsem si zaclonit oči proti oslnivé bělobě damaškového ubrusu. Dostali jsme cínové poháry, ale dál od nás už dostali mnohem dražší. Od královského stolu se k nám odrážely pablesky od zlatých, drahokamy vykládaných pohárů, číší, konvic a misek, jak po nich tančily plameny svíček. Za letohrádkem (Bůh ví, že jeho stavba musela stát celé jmění!) zazněly trumpety. Jindřich vešel do

skvostného pavilonu se zlatou čapkou na svých rezavých vlasech, tlustou tvář červenou buď ještě z lovu, nebo od toho, jak v královských komnatách obšťastňoval nějakou ženu. Škrábal se ve své zlaté bradce a jeho prasečí očka se téměř ztrácela v záhybech tuku. Za ním, jako

Belzebub za Satanem, stál Wolsey, oděný v purpurovém hedvábí, na šedivých vlasech stejně purpurovou kardinálskou čapku.

„Pánové a krásné dámy." Král žoviálně rozpřáhl své tlusté ruce ověšené prsteny. „Jste mými čestnými hosty."

Zamířil na pódium. Dvořan úslužně odsunoval židle podobné trůnu. Jindřich si sedl a spolu s ním kardinál. Když jsme se usadili všichni, zazněly znovu trumpety.

Díval jsem se na pódium. Jindřich byl tentokrát k mému údivu oblečen do jednoduchých hnědých šatů. Nebýt jeho drahokamy vyšívané čapky a ďábelského úsměvu na tlusté červené tváři, vypadal by jako nějaký žoviální mnich. Hlavním bodem slavnosti byli pochopitelně Florenťané. Díval jsem se do jejich hezkých tváří a v duchu se ptal, kdo z nich je vrahem. Condottiero Giovanni nebyl přítomen, což bylo pochopitelné, a nikde jsem neviděl ani Marii. Tajně jsem děkoval Bohu. Jindřich nic nemiloval víc než tropit si žerty z těch méně šťastných. Královna, ubohá Kateřina Aragonská, tu nebyla. Klepy se donesly dokonce až ke mně! Tlustá, zavalitá a neplodná žena upadla v nemilost u krále, který zatáhl do postele každou sukni, která mu padla do oka.

Ano, záměry osudu jsou nám vždy utajeny. Toho večera jsem nadměrně pil. Sotva šlo dělat co jiného, pokud jsem nechtěl, aby mi bylo špatně ze vší té zvěřiny, husí, labutí, nakládaných zajíců, křupavých zlatých kulíků, dortů, kdoulí a pudinků, servírovaných závratnou rychlostí. Jindřich ani Wolsey nás ani jedenkrát neobdařili pohledem, i když jsem čas od času na sobě pocítil upřený pohled pa-

na Enrica. Benjamin, přirozeně, jak měl ve zvyku, byl skoupý na slovo a pozorně sledoval krále a jeho florentské hosty. Nakonec se obrátil ke mně, na konec stolu, kde jsem seděl zmáčknutý mezi ostatními.

„Rogere, všiml sis?"

„Čeho?" zamumlal jsem s hlavou položenou na ruce. Nedával jsem pozor. Už dávno jsem si přestal všímat společenské smetánky. Tlustý Jindra mě neměl rád a Wolsey si myslel, že jsem hlupák. Divné, že, jak se kolo Štěstěny točí! Když Jindřich nakonec umíral najed, držel mě za ruku a nazýval mě svým jediným milovaným přítelem! U Wolseyho smrtelné postele jsem držel krucifix tak, aby se starý Thomas, který upadl v královu nepřízeň, mohl dívat na Krista, kterému tak špatně sloužil.

„Měl jsi být knězem, Shallote," chraplavě šeptal zneuznaný umírající kardinál.

„Jako ty, Thomasi," odpověděl jsem.

Byl to poslední vtip, jaký Wolsey slyšel na této straně nebe. Ale to se týká budoucnosti. Toho teplého jarního večera se mnou musel Benjamin zatřepat a opakovat mi otázku.

„Rogere, všiml sis?" Znovu mnou zatřásl a zoufale při tom mlaskal jazykem. „Král a jeho dvořané nejsou vyšňořeni jako obvykle, jsou oblečeni velmi prostě."

Tupě jsem se zahleděl jejich směrem. Benjamin měl pravdu a já brzy zjistil, z jakého důvodu. Po bohaté večeři Velký vrah vyskočil od stolu.

„Nyní pobavíme své hosty," oznámil, „jednou starou anglickou hrou!"

Jeho podlézaví dvořané ho odměnili nadšeným potleskem.

„Hrou na kládu v rybníce!"

„Ano! Ano!" řvala kohorta kreténů jednohlasně.

Král sklouznul ze svého trůnu a zamířil k východu z letohrádku. Tehdy jsem zahlédl rychlý, prohnaný pohled jeho studených modrých očí. Jindřich rozvázal šňůru, kterou měl tuniku staženou kolem pasu, a odhodil tuniku sluhovi. Pod ní měl jen hnědé kalhoty zastrčené do kožených bot a bílou batistovou košili, rozepnutou u krku.

„Mělo by nás být osm!" zvolal. „Norris, Brandon, Boleyn!" Na chvíli se zamyslel, než ukázal na tři další vyvolené. Pak se znovu odmlčel s prstem na rtech. „A kdo bude náš osmý?" zašklebil se na mne.

Srdce mi pokleslo.

„Shallote!" řekl. „Ty jsi takový statný chlapík!"

Díval jsem se jinam.

„Shallote!" Jindřichova hlasu byl o něco výhružnější.

„Vstaň!" zašeptal můj pán.

S námahou jsem se postavil na nohy. Zadíval jsem se do královy tlusté, ďábelské tváře a sklonil se jako poslušný poddaný. Jindřich tles-

kl. Ostatní jeho spoluhráči si svlékali šaty. Všichni byli pod nimi oblečeni jako král. Dokonce i v opici jsem si uvědomil, že mne chytře nachytal do pasti. Všichni byli v kalhotách, košilích a loveckých botách. Já měl na sobě své nejlepší šaty a vysoké boty z jemné kůže. Měl jsem v té smečce být za šaška. Vedeni králem slézali hosté dolů z kopce k malému rybníku. Hra kláda v rybníce byla oblíbena u zabedněných sedláků, nebo u lidí s nízkou povahou, jako byl Jindřich. V podstatě šlo o to, že se do vody hodí kláda, všech osm soutěžících naskáče za ní a ten, kdo kládu vytáhne nejdřív, je vítěz. Samozřejmě, že ostatních sedm se snaží tomu zabránit. Je to divoká a hrubá hra, ve které občas dojde i k zabití některého účastníka. Sundal jsem si kabátec.

„Ne, ne!" křičel král. „Tak jak jste, Shallote! Tak jak jste!"

Zahlédl jsem za ním Wolseyho. Uklonil jsem se Jeho satanské Eminenci a zachytil jsem něco jako soucit v jeho

prázdných temných očích. Florenťané to považovali za velmi zábavné a myslím, že Enrico, který byl krátkozraký, se na mne laskavě usmíval. Ostatní jako smečka psů, štěkáním projevovali hromadný souhlas s královým příkazem, abych si na sobě nechal své nejlepší šaty. Nejenže chtěli být vtaženi do hry, ale přímo se těšili na vyhlídku, která je lidskému srdci tak blízká, totiž že někdo bude zesměšněn, ponížen a stane se terčem jejich posměchu.

„Proboha svatého, běž!" zašeptal Benjamin. „Neodmítej, Rogere!"

Stál jsem tam opilý, s těžkou hlavou a zíral jsem do bahnitého rybníka.

„Vaše Výsosti, lordi, pánové," komorník se na mě zlomyslně usmíval, „a všichni ostatní. Zaujměte svá místa."

Tváře mi hořely ponížením, ale zařadil jsem se do řady. Musel jsem vypadal k politování, oblečen do svých nejlepších šatů, přiopilý, na konci řady mužů, kteří byli připraveni vrhnout se do vody.

„Hoďte kládu do vody!" přikázal král.

Venkovský šlechtic vyhodil dřevěnou kládu do vzduchu. S hlasitým žuchnutím dopadla do vody a já zažil první křest kalnou vodou.

„Jdeme!" zvolal král.

On a jeho společníci vběhli do vody za vzájemného strkání a šťouchání. Já trochu váhal, takže smích zesílil. No, co můžu dál říct? Za pár minut jsem byl od hlavy k patě od černého bahna. Strkali do mě, kopali a potápěli mě k všeobecnému pobavení diváků, kteří mě odměňovali salvami smíchu. Pochopitelně, tlustý Jindra, Jeho Veličenstvo královský sud sádla, musel pokaždé vyhrát. Samozřejmě byl první, kdo vynesl tu těžkou, velkou kládu na břeh.

Znovu jsme se seřadili a znovu byla kláda vhozena do vody. Když jsem se rozběhl, běžel král vedle mě, nastavil mi nohu a já padl obličejem do bláta. No, starý Shallot je možná zbabělec, ale má svou hrdost. Zvedl jsem se a vběhl do vody. Byl jsem jako posedlý. Konec konců, býval jsem pouliční rváč, zbojník a pán temných uliček a stok. Znal jsem všechny špinavé triky a věřte mi, že jsem je používal. Můj loket se ocitl v uchu vznešeného prince Charlese Brandona, vévody ze Suffolku, moje bota zas v rozkroku sira Henryho Norrise. Pak jsem uchopil kládu a roztočil ji jako nějaký bájný hrdina. Rozběhl jsem se s ní na břeh a triumfálně ji pustil. No, určitě znáte dav - zůstane davem, ať už si obléká cokoliv, hedvábí, nebo kožíšek z krys -jeho nálady jsou vrtkavé. Jindřichovi dvořané mě chytili a vyhazovali ke stmívajícímu se nebi. Vítězoslavně jsem pohlížel na Benjamina, ale ten varovně kroutil hlavou.

Starý Shallot nedbal.

Pak jsme se seřadili znovu. Mé prsty zajely do mnoha otevřených úst, kopal jsem, kousal, štípal a znovu se mi podařilo vyhodit kládu na břeh. Řeknu vám, že pohled na starého Jindřicha stál za to. Tváře naduté vzteky, nenávistně zíral na své dvořany. Nadšený křik ustal. Zapomněli na základní pravidlo - Jindřich nikdy nesmí prohrát. Začínal jsem taky chladnout. Při dalším hození klády do vody jsem neměl na vybranou. Norris s Brandonem mi drželi hlavu pod vodou. Tlustý Jindra, jehož široký roztřesený zadek vypadal jako pozadí kňoura, běžel ke břehu s kládou, vyskočil a pustil ji na zem za potlesku davu. Se svými červenými tvářemi mi připomínal tlusté přerostlé děcko, plné horkého vzduchu na obou koncích.

Už popáté jsme se seřadili. Ten, kdo se zmocní klády tentokrát, se stane konečným vítězem. Měl jsem už dost uskoků a nechtěl jsem vyhrát. Ale měl jsem v úmyslu pobavit se. Nastala skutečná bitka, hráči se strkali, shazovali, padali a nadávali si. Nakonec jsem postřehl šanci. Jindřich stál rozkročen a zrovna se shýbal. Nepozorovaně jsem za něho

skočil, zajel mu rukou do rozkroku a pořádně mu zmáčkl koule. Pak jsem utíkal jako vlčák, než se ta bestie otočí. Zavyl jako bitý pes, ale tu proklatou kládu nepustil a doběhl jako vítěz na břeh. Klaka dvořanů ho odměnila potleskem. Já se jen usmíval od ucha k uchu a tvářil se jako statečný poražený. Zadíval jsem se na Jindru a srdce mi poskočilo radostí. V tváři byl fialový a bojoval s bolestí, když si pokradmu sahal na poklopec.

Tím radovánky skončily. Benjamin mě dovlekl zpátky do našeho pokoje. Svlékl jsem se, otevřel okno a vyhodil ven své nejlepší šaty, celé od bláta.

„Ať si je ten bastard vezme taky!" křičel jsem.

Umyl jsem se, dopil víno, vlezl do postele a za pár vteřin jsem usnul. Ráno jsem se probudil svěží jako sedmikráska, probudil jsem Benjamina a sešli jsme do kuchyně na snídani.

„Co teď?" zeptal jsem se s plnou pusou chleba a sýra.

Dělal jsem potupné posunky na kuchaře, který mi odmítl dát vepřové s hořčicí a kořením, které pomalu opékal na roštu. Bože, jak lákavě vonělo!

„Počkáme a uvidíme, co od nás bude strýček chtít," řekl Benjamin.

Nejdražší strýček nám brzy dal pocítit svou přítomnost. Ukázal se komorník, vyvolal naše jména a bez dalšího vysvětlování nás vedl do královských komnat a dál do Wolseyho soukromého pokoje. Kardinál s králem seděli v měkkých křeslech před krbem, něco si šeptali s hlavami u sebe a Wolsey pročítal nějaké dokumenty. Komorník nás ohlásil a vypařil se. Vznešený pár si nás nevšímal. A my jsme klečeli, jak žádal protokol. Ti dva lotři si stále šeptali. Podíval jsem se na Benjamina, ale ten varovně zavrtěl hlavou, abych vydržel. Ještě jsem však nezapomněl na ponížení ze včerejšího večera. Měl jsem zvlášť v oblibě svůj hnědočervený kabátec se stříbrným lemováním a zlatými knoflíky, který jsem musel vyhodit, a nemám rád, když mě

někdo uráží. Tak jsem udělal jedinou věc, kterou můžete udělat, aby vám nemohli vynadat. Zaťal jsem břicho a zarachotil jako vzdutý valach. Benjamin sklopil hlavu a ramena se mu otřásala smíchem. Jindřich se pomalu otočil a hleděl na mě jedním ledovým okem. Wolsey vypadal tak zděšeně, že mi připadalo, jako by si upšoukl on, nebo jako by ti dva měli jiné vnitřnosti než ostatní.

„Co to bylo!" zvolal král.

Ale znáte už starého Shallota, když už legrace, tak ať stojí za to. Upšoukl jsem si ještě jednou, tentokrát hlasitě a táhle, jako když troubí trumpeta.

„Ty lotře!" vyskočil král a díval se na mě zuřivě. Připomněl mi toho strašného učitele, kterého jsem se jako kluk tolik bál. Wolsey upřeně civěl do krbu. O pár let později mi řekl, že kdyby byl vstal, neudržel by se a vybuchl smíchy. Obrátil jsem oči v sloup.

„Vaše Výsosti," řekl jsem ponížen. „Mám břicho stažené strachem pokaždé, kdy se ocitnu v přítomnosti Vaší Jasnosti."

(Měl jsem odjakživa jazyk na svém místě.)

„Vaše Výsosti," nemínil jsem toho nechat. „Ovládáte můj mozek a mé srdce, ale mé vnitřnosti si dělají, co chtějí."

„Nechám jimi ověnčit šibenici!" zahromoval Jindřich.

Vstal, přešel bohatě zařízenou komnatu a usedl do svého trůnu podobného křesla. Wolsey se také zvedl, a provázen vlněním svého purpurového pláště a oblakem vůně, zaujal místo vedle krále.

Kardinál vzal do ruky stříbrný zvoneček, zatřepal jím a milostivě se při tom usmíval na svého synovce. Dveře ukryté v jedné stěně se odsunuly a já úlekem vyskočil. Do místnosti vešel Agrippa, tiše a měkce jako stín smrti. Uklonil se před králem, který nebral jeho přítomnost na vědomí, protože ještě stále upíral pohled na mě. Agrippa se postavil za svého pána.

„Nejdražší synovce!" promluvil Wolsey, předklonil se a sepjal prsty ověšené prsteny. „Nejdražší synovce," opakoval, „mé srdce je potěšeno, že tě zase vidím."

Odstrčil židli a vstal. Obešel stůl, naznačil Benjaminovi, že má vstát, a srdečně ho políbil na obě tváře. Pak se podíval na mě, šelmovsky na mě mrkl a vrátil se na místo.

„Proboha, tak už si sedněte!" Král luskl prsty a ukázal na židle u stolu.

Benjamin vděčně přijal -já se chvěl jako list ve větru a klesl vedle něho, což mi ale vůbec nebránilo zvažovat, jestli si nemám upšouknout potřetí - do třetice všeho dobrého. Pak se Jindřich netrpělivě zavrtěl na

židli. To mě zahřálo u srdce, protože jsem poznal, že můj malý dárek ze včerejšího večera ještě nevyprchal. Myslím, že Jindřich věděl, že jsem to byl já. Jeho malá prasečí očka se přivřela, rty měl plné a měkké jako netrpělivé dítě. Ano, tohle bylo pro velkého Jindru typické! Odjakživa se rád řadil mezi ostatní, když vyhrával, ale nesnášel, aby ho někdo viděl poraženého. Byl to zlý člověk! Víte, jednou odsoudil k smrti syna jednoho šlechtice. Den před popravou zastavil jeho otce u soudu.

„Proč neprosíte o milost pro svého syna?" vřískal na něho ten královský ničema.

„Strašně se stydím," zašeptal ten ubožák.

„Tak když vy se stydíte prosit!" řval dál ten bastard, „tak my se zase stydíme udělit mu milost!"

Věřili byste tomu? Poslat mladého muže na smrt, odmítnout mu milost jen proto, že se jeho starý otec bál poprosit o ni! Mám Jindřichův portrét od Holbeina. Uložil jsem ho do svého tajného kabinetu. Pokaždé když jsem ve špatné náladě, házu po něm nože, což jsem se naučil od eunuchů v Sulejmanově harému.

Tenkrát v Elthamu zaujal mou pozornost jiný obraz. Visel po králově levici. Pod ním, na stolku z cedrového

dřeva, hořel osmiramenný stříbrný svícen jako děkovná oběť před svatostánkem. Zatímco Wolsey a král nezávazně žertovali s Benjaminem, upřeně jsem ho pozoroval. Bylo to veliké plátno, minimálně dva yardy do výšky a čtyři stopy na šířku. Zaujalo mne svými oslnivými barvami a velmi realistickými tahy štětce. (Vy mladí byste si měli uvědomit, že v Anglii kolem roku 1523 ještě se velcí italští umělci těšili plné slávě.) Na tomto obraze byl Jindřich VIII., ovšem mnohem mladší, štíhlejší a hezčí. Klečel na klekátku u hrobu svého otce ve Westminsterském opatství s květinou v ruce. Nad ním visel obraz světce ve zbrani. Myslím, že to byl svatý Jiří. Malá opice, hledící opačným směrem, dřepěla mladému králi u nohy. Druhou ruku držel Jindřich na knize, a když jsem přimhouřil oči, viděl jsem, že je to bible, otevřená u Páté knihy Mojžíšovy. Vedle hrobu stál malý oltář, jemuž dominoval stříbrný kříž. Na každé straně oltáře byla váza s květinami. Pod oltářem byl malý triptych, znázorňující smrt otce Jindřicha VIII., jeho pohřeb a korunovaci nového krále. Na schůdcích k oltáři, po levé straně, kde klečel mladý

král, byla nádobka na svěcenou vodu, ověnčená květinami. Wolsey zpozoroval můj zaujatý pohled.

„Pane Shallote, líbí se vám ten obraz?"

„Ano, Vaše Eminence, obdivuji jeho barvy i výstižnost." Uklonil jsem se směrem ke královské bestii. „Jeho Veličenstvo na něm vypadá velmi věrně."

Král protáhl obličej.

„Dar od zesnulého Francesca Albrizziho. Toto a toto taky," zamumlal.

Jindřich vytáhl zpod batistové košile zlatý řetěz s tím nejkrásnějším zářivým smaragdem. Byl vybroušen do tvaru srdce a zavěšen na oušku z ryzího zlata. Ve smaragdu se odrážely mihotavé plameny svíček.

„Dary od rodiny Albrizziů a města Florencie," řekl Wolsey. Usmál se. „Nejsou větší, než je hodno Jeho Veličenstva. Florencie potřebuje naše spojenectví, naši vlnu a podporu." Odmlčel se, Jindřich se naklonil přes stůl a vypil plný pohár vína. „Náš dobrý přítel, doktor Agrippa," pokračoval Wolsey, „vás již informoval o hrozné vraždě pana Francesca?"

Benjamin pokýval hlavou.

„A můžeš nám pomoci, nejdražší synovce?"

Benjamin rozhodil rukama. „Drahý strýčku, to celé je hádanka, záhada. Jak může být zastřelen muž uprostřed veřejné ulice, aniž někdo zahlédl vraha? A to vraha s těžkou puškou, kterou musel naládovat a nabít!"

Wolsey zamával rukou v rukavičce. „Uvědomuji si, že je to problém, drahý synovce." Znovu se usmál. „Ale mám naprostou důvěru ve tvé schopnosti a zkušenosti."

„Kdo mohl mít zájem zavraždit pana Francesca?" zeptal se Benjamin nechápavě.

Wolsey pokrčil rameny. „Mocný muž má vždy nepřátele."

„Ale v Anglii, drahý strýčku?"

„To možná ne. Já ovšem nepochybuji o tom, že vrahem je někdo přímo z družiny lorda Francesca. Tvým úkolem je rozluštit, jak a proč k té vraždě došlo." Wolsey si olízl červené, smyslné rty. „Nemůžeme si dovolit, aby nás obvinili z laxního přístupu k ochraně svých hostů a akreditovaných vyslanců. Co může být lepším důkazem naší dobré vůle, než to, že učiníme vyšetřovatelem té podlé vraždy svého drahého synovce?"

Díval se laskavě na Benjamina. Zavřel jsem oči a v duchu klel. Kardinál by nepoznal pravdu, ani kdyby vyskočila a kousla ho do jeho malého baňatého nosu. Oh, ale já věděl, že se za tím skrývá mnohem víc, než oko postřehne, jak jednou trefně pravil starý biskup jedné prsaté děvečce od krav.

„Ale drahý strýčku, je opravdu nutné, abychom s nimi odjeli do Florencie?" zeptal se Benjamin.

Wolsey zvedl prst a usmál se přes rameno na doktora Agrippu, který tam stál ve svém oblíbeném klobouku se širokou střechou, s kamennou tváří sochy. „Máme pro vás ještě jiné úkoly."

„Jaké, drahý strýčku?"

Wolsey ignoroval sarkasmus v Benjaminově hlasu. „Za prvé, Jeho Milost si přeje, aby florentský umělec, který maloval tento obraz, přijel do Anglie. Chceme ho pověřit, aby v podobném duchu maloval rodinu a dvůr Jeho Veličenstva." Wolsey se kousl do rtu. „Ostatní záležitosti jsou, jak bychom to řekli, delikátnější."

(Oh Bože, modlil jsem se, už je to tady: starý Shallot znovu v jámě lvové. Čili, jako obvykle, bude muset strkat nos do těch nejsoukromějších věcí.)

„Drahý synovce, víš něco o Florencii a její politice?"

Benjamin zavrtěl hlavou.

„Je to skvostné město," řekl Wolsey, „postavené na řece Arno. Vládne pruhu území táhnoucímu se přes celou Itálii. Má rozvinuté bankovnictví. Celá Evropa mu závidí, protože jeho bohatství a vliv zdaleka přesahují jeho hranice i rozlohu. Florencie vděčí za svou velikost rodině Medicejských, zejména Lorenzovi Nádhernému, který zemřel před třiceti lety. Lorenzo učinil z Florencie klenot na evropské koruně." Wolsey

se usmíval. „Musel bojovat s různými potížemi, ale dokázal je překonat."

(Starý Wolsey byl králem lhářů. Potíže, to ano! Lorenzo byl obklopen spiknutími ze všech stran. Nejnebezpečnější bylo Pazziho spiknutí, při němž byl v katedrále zavražděn Lorenzův milovaný bratr Giuliano. Lorenzo spiknutí odhalil a rozprášil. Nechal oběsit arcibiskupa Alviatiho, jednoho z hlavních spiklenců, na okně jeho paláce. Arcibiskupovy nohy v purpurových punčochách visely zpod sutany jako srdce zvonu. Ostatní byli pobiti a pověšeni z oken velkého paláce. Vypadalo to tam jako v řeznickém krámu, jen s tím

rozdílem, že z oken a balkonů visela místo salámů mrtvá lidská těla. Vůdce spiknutí, Jacopo Pazzi, byl mučen a oběšen. Jeho tělo pohodili florentským dětem, které ho vláčely po ulicích. Ty se každou chvíli zastavily u některých dveří, přivázaly ho k zárubním a volaly: „Otevřete, Jacopo Pazzi jde!")

„Lorenzo má tři syny, o kterých říká: jeden je dobrý, jeden je chytrý a jeden je blázen," pokračoval pomalu Wolsey. „Blázen Piero zradil Florencií, což vedlo k jeho vyhnání. Chytrý syn se stal papežem, který si říkal Lev X." Wolsey se usmál na Benjamina. „Dovol mi, abych ti připomněl, drahý synovce, Lvův vztah ke svaté matce církvi a jejímu vznešenému poslání. Ihned po svém vysvěcení za papeže napsal list, ve kterém pravil: „Bůh nám udělil papežství, radujme se." Wolsey dramaticky povzdychl. „Teď Lev zesnul a sbor kardinálů zvolil za papeže Adriana z Utrechtu. Ten má v úmyslu reformovat církev svatou a vyčistit Řím, který prohlašuje za stoku."

(O tom jsem se zmínil již dříve. Můžete mi věřit, že Řím potřeboval očistu. Když Adrian přebíral žezlo, bylo tam více čarodějů, děvek, kejklířů a podvodníků než v Anglii a Francii dohromady. Papežství bylo vláčeno blátem muži, jako byl Rodrigo Borgia, známější jako Alexandr VI. On a jeho milovaný synovec Césare učinili z Říma žumpu páchnoucí zkažeností. Když byl Alexandr v agónii, začaly se o něm šířit zvěsti o jeho nadpřirozených schopnostech. Jeho sluhové přísahali, že ho slyšeli rozmlouvat s nějakým neviditelným společníkem, a vyprávěli o tom, jak Alexandr prodal svou duši ďáblu, který mu za to přislíbil pontifikát v trvání přesně jedenácti let a jednoho týdne. Tvrdili, že viděli ďábla v podobě opice plížit se kolem papežovy ložnice. Jeden ze sluhů opici chytil,

ale umírající Alexandr se rozkřičel: „Pusť ho! Pusť ho! Je to ďábel!" A té noci zemřel. Ještě čtyři hodiny po smrti mu

z úst vytékala vroucí voda a ze všech pórů mu vystupovala pára. Nikdo se neodvažoval přiblížit k jeho tělu. Alexandrova tvář dostala nafialovělou barvu a naskákaly mu červené skvrny. Nos mu otekl, ústa se otevřela a z nich mu vyhřezl jazyk. Rty mu tak obludně opuchly, že tvořily téměř celou spodní část obličeje. Nakonec, když byly papežovy komnaty vyklizeny, skupina nosičů souhlasila s tím, že nacpe tělo do rakve tak, že ho zamotali do koberce a zatloukli do truhly kusy dřeva. Oh ano, Řím potřeboval reformu a nového papeže Adriana čekal úkol hodný Herkula. Správně, můj kaplan už zase nadskakuje. „Taková bezbožnost!" křičí. „Taková bezbožnost! Tak proč ještě patříte k římskokatolické církvi?" Šlehl jsem ho přes prsty rákoskou. To je naprosto jednoduché, církev, která může přežít, musí mít, na rozdíl od té Alexandrovy, božskou inspiraci. Nicméně připouštím, že zase odbočuji.)

V tom pokoji plném sametu, před tou spoustou let spřádal Wolsey pavučinu, která měla vést k sesazení papeže, nastolení jiného a k rozpadu Říma. Měla způsobit zmatek, který měl roztříštit Evropu, jakou jsme znali. Bylo mi jasné, že se Jeho satanská Eminence dostává k jádru věci, když vyhrnula rukávy své purpurové hedvábné sutany a předklonila se. Upřeně jsem ho pozoroval. Neodvažoval jsem se pohlédnout na tlustého Jindru, který si hověl ve svém křesle, srkal víno a upíral na mne svůj vražedný pohled.

Wolsey ztlumil hlas. „Medicejští se vrátili do Florencii, které teď vládne kardinál Giulio de Medici. Kardinál Giulio se domnívá, že Adrian je chatrného zdraví a nebude dlouho žít." Wolsey se zadíval na velký prsten s rudým rubínem, který, jak se šuškalo, dostal od mocného démona. „Kardinál Giulio chce vědět, co by se stalo, kdyby Adrian zemřel a znovu se sešlo svaté konkláve."

„Chcete tím říct, drahý strýčku," zeptal se Benjamin,

„že kardinál Giulio de Medici vás žádá o podporu, kdyby k takové eventualitě došlo?"

Wolsey se opřel o opěradlo. „Drahý synovce, jsi důvtipný jako obvykle."

„A jakou odpověď mu máme dát?" zeptal se Benjamin.

Wolsey pokrčil rameny, opřel se lokty o opěrky křesla. Protahoval si prsty. „Napíšeme kardinálu Giuliovi, ale naši skutečnou odpověď mu předáš ústně. Řekneš mu toto: Anglie řekne ano, jen bude-li si jista, že když požádá, Řím řekne rovněž ano." Potutelně se usmíval našim užaslým očím. „Víš, co to znamená, drahý synovce?"

Benjamin zavrtěl hlavou.

„Nevadí!" odpověděl Wolsey. „To také není nutné. Prostě když se můj bratr v Kristu zeptá, a on se zeptá, toto je odpověď, kterou mu řekneš. Ale," začal se prohrabovat mezi pergameny na stole, „čas běží. Albrizziové odjíždějí zítra a vy pojedete s nimi. Vybavíme vás potřebnými dopisy a penězi, které budete na cestu potřebovat. Odcestujete do Florencie. Poskytnete lordu Roderigovi veškerou pomoc při pátrání po vrahovi jeho bratra. Vyhledáte malíře tohoto nádherného portrétu," Wolsey zvedl ruku a ukázal na plátno nad sebou, „předáte vzkaz drahému kardinálovi a přinesete nám jeho odpověď."

„Co je nejdůležitější, drahý strýčku?" zeptal se Benjamin. „A co se stane, když vražda pana Francesca zůstane navěky záhadou?"

Wolsey elegantně pokrčil rameny. „To nevím. Ale pan Roderigo bude chtít satisfakci. Florencie musí vidět, že rameno anglické spravedlnosti je dlouhé a nemilosrdné. Zločin byl spáchán na anglické půdě, a to proti vyslanci, který přijel na anglický dvůr. V té věci je Jeho Výsost neoblomná."

Jindřich odložil pohár s vínem na stůl. Pokynul mi, abych předstoupil. Vstal jsem.

„Pojď blíž!"

Poslechl jsem a on mě popadl za kabátec. Obdařil mne hlasitým a po víně páchnoucím krknutím a pozoroval mne přitom těma svýma prasečíma očima.

„Vrať se domů," zasyčela ta bestie, „vrať se domů jedině v případě, že splníte své poslání!"

KAPITOLA

Měl jsem z tlustého Jindry strach. Stál jsem před ním s kamennou tváří, ale střeva hrozila, že se obrátí ve vodu. Wolsey poklepal Jindřicha jemně po ruce.

„Vaše Výsosti," zapředl, „pan Shallot to dokáže. Přirozeně s pomocí mého proslulého synovce."

„Nepřivedli nám Throcklea," zabručel ten prevít a pořád na mne upíral ty svoje prasečí oči.

(Divné, nemyslíte? O mnoho let později, když se tlustý Jindra změnil v pytel masa hnijícího následkem syfilis, chtěl mě mít stále u sebe. Rád jsem mu připomínal, že mě za mých mladších let nemíval v lásce. Obrátil se ke mně, jeho opuchlé rty se zachvěly, oči se mu zalily slzami a vzal mou ruku do své tlapy.

„Jsme si tak blízcí, Rogere," zašeptal. „Tak blízcí. Jsme si podobní, srdcem i duší."

To byla ta nejhorší urážka, jakou jsem kdy od něho slyšel! Kdybych skutečně věřil, že je to pravda, uvázal bych si na krk kámen a šel si zaplavat do nejbližšího rybníka.)

Tenkrát, v tom skvostném pokoji, se Benjamin vedle mne zavrtěl a odkašlal si.

„Vaše V-Výsosti," řekl s úmyslným zakoktáním, aby v králi vyvolal dojem, že je nervózní.

(Někdy byl dobrý herec, Benjamin. Mohl by Burbageovi dávat hodiny.)

„Vaše Výsosti," opakoval Benjamin váhavě, „pan Throckle spáchal sebevraždu."

„Ten starý hlupák!" řekl král chraplavým hlasem.

„Proč to asi udělal?" pokračoval můj pán a díval se na svého strýce.

Wolsey pokrčil rameny a pak udělal něco velice podezřelého. Zalovil v rukopisech na stole a vytáhl kopii svého dopisu, který Agrippa vezl Throckleovi.

Benjamin i já jsme si ho pečlivě pročetli. Zval v něm pana Throcklea ke dvoru a žádal ho, aby s sebou vzal jisté byliny, které by ulevily králi v jeho potížích. Benjamin mu podal list zpět a potřásal hlavou.

„Proč se zabil, strýčku?"

Wolsey protáhl obličej. Díval jsem se do jeho ďábelských očí.

„Mnohem důležitější je," ozval jsem se, „proč byl zván ke dvoru."

Wolsey si stáhl rukávy své hedvábné sutany.

„Pan Throckle žádal o povolení odjet studovat do ciziny, na Sorbonnu. Ovšemže jsem mu je udělil." Wolsey se probíral dalšími dokumenty, až vylovil kopii dopisu z kancléřství, povolující Throckleovi volný a bezpečný průjezd Doverem. „Ale chtěl jsem, aby nejdříve přijel sem," dodal Wolsey.

„Byl to dobrý doktor," zabručel král. „Lepší než ty duté palice, které tu máme."

(Víte, že jediná věc, na níž jsme se s Velkým vrahem shodli, byli doktoři? Většina z nich nerozezná hlavu od zadnice a jsou mezi nimi největší lháři, s jakými jsem se v životě setkal. Dejte na Shallotovu radu - chcete-li zůstat zdraví, držte se co nejdál od doktorů! Když se ten starý osel, který si říká můj osobní lékař, rozhodne poctít mě návštěvou, vždycky na něho vyleju z okna ložnice nočník. Jen se krčí a naříká, že to se mnou myslí dobře. Pustím na něho své psy a křičím: „Oni s vámi taky!" Měli byste vidět, jak utíká!)

Ale vraťme se k tlustému Jindřichovi. Seděl v tom přepychovém pokoji a nespouštěl ze mě ty své prasečí oči. Měl jsem pocit, že si budu muset zase upšouknout, ale dospěl jsem k závěru, že bych tím příliš pokoušel štěstí, tak jsem se jen přihlouple usmíval.

„Throckle je mrtvý," zašeptal Benjamin.

„Ano, ano, je mrtev, drahý synovce. A vy odjíždíte do Florencie. Zapamatoval sis můj vzkaz Jeho Eminenci kardinálovi?"

„Co ten vzkaz znamená?" zeptal se znovu Benjamin.

„To se tě netýká."

„Ví Jeho Eminence o našem příjezdu?"

Wolsey se falešně usmál, spráskl ruce a naklonil se přes stůl. „Loni na podzim, drahý synovce, jestli si vzpomínáš, jsem cestoval s Jeho královskou Výsostí do Boulogne. Tam jsem se setkal s kardinálem Giuliem. Pracovali jsme na nové alianci, která by spojila Anglii, říši, Španělsko, italské státy a papeže proti Francii." Wolsey našpulil rty. „Probírali jsme mnohé. Albrizziové sem přijeli jako vyslanci, aby nám, abych tak řekl, potvrdili pouta přátelství, navázaná mezi kardinálem a námi v Boulogne. A ty teď pojedeš s naším poselstvím a pokud možno vypátráš vraha Francesca Albrizzia."

„Co když to byl Angličan?" protestoval jsem. „Jaký pak bude mít naše cesta do Florencie smysl?"

Wolsey se na mě zachmuřeně podíval. „Nebuď hloupý! Kdo v Anglii by měl zájem zavraždit lorda Francesca? Dívej se na fakta, ty bačkoro, ty tupohlavce!" Odtáhl se. „Bůh ví, co na tobě můj synovec vidí. „Copak ti není jasné, že jen někdo z Albrizziovy družiny mohl naplánovat takovou vraždu?"

Opravdu nebylo, ale vím, kdy je lepší mlčet. Navíc mě Benjamin kopal do kotníku.

„Pojedete," vyštěkl král, „pojedete do Florencie, slyšíš?!"

No, jak se říká, šťouchanec je nejlepší způsob, jak mrknout na slepce. Vyskočili jsme jako zajíci, ukláněli se a vycouvali z pokoje. V dlouhé chodbě nás dohonil Agrippa; tvářil se přátelsky a starostlivě.

„Král není v tak dobré náladě, jak by se slušelo."

„Proč to říkáte?" zeptal jsem se sarkasticky.

Agrippa vyloudil úsměv, lépe řečeno úšklebek, protože mu okamžitě zamrzl na rtech.

„Jedete také do Florencie?" zeptal jsem se ho a díval se upřeně do jeho bezbarvých očí.

„Ne, já nemohu jet do Itálie," odpověděl mi Agrippa. „A před vaším odjezdem už se neuvidíme." Vztyčil ukazováček. „Ale buďte opatrní. Jak už jsem vám několikrát řekl, a myslel jsem přitom na našeho vznešeného krále a mého pána kardinála, nic není takové, jak se jeví!" Po těch slovech se otočil na podpatku a odkráčel zpět do králova pokoje.

Měli jsme jen málo času přemýšlet nad Agrippovými varovnými slovy. Ráno, dlouho před rozedněním, nás probudil ozbrojený seržant. Kopal nám do postelí a řval na nás, že Albrizziové odjíždějí za rozbřesku. Vylezl jsem z postele a zadíval se ven úzkým oknem s lomeným obloukem nahoře. Na dvoře hořely pochodně a pacholci sedlali koně. Sloužící se seřadili před kuchyňskými dveřmi a čekali na misku ovsa s mlékem a medem. Zahlédl jsem i Albrizziovy, poškrábal se na paži a vrhl pohled na svého pána.

„Proč nám nikdo neřekl, že odjíždíme tak brzy?"

Benjamin pokrčil rameny. „Bůh ví!" Pokusil se o úsměv. „Třeba si drahý strýček myslel, že bychom se mohli pokusit o útěk."

‚Drahý strýček má větší pravdu, než si myslí!" vyštěkl jsem. Býval bych nadával dál, ale někdo zaklepal na dveře a do pokoje vcupitala mrňavá Maria, svěží jako sedmikráska. Spráskla ruce a rozchichotala se při pohledu na mě v noční košili.

„Rozhodli jsme se, že odjedeme, až včera večer," sdělila nám. „Lord Roderigo dostal zprávu, že pisanská loď Bonaventura vyplouvá z Dowgate ráno." Znovu tleskla rukama. „Raději byste si měli pospíšit!" Usmála se na mě. „Jsem ráda, že s námi jedete, Cibulko. Líbíte se mi."

„To je skutečně skvělé!" odsekl jsem. „Já vás taky mi-luju! Až budeme ve Florencii, požádám vás o ruku."

Maria se zvonivým smíchem vyklouzla z pokoje. Benjamin a já jsme se umyli, převlékli a sbalili si věci. Když jsme byli hotoví, postavil jsem se k oknu a díval se na mlhu, která se plazila po dvoře. Bylo mi smutno. Myslel jsem na Ipswich s jeho tržištěm dlážděným kočičími hlavami a na jeho kostelní věže, čnějící k modré obloze. Dokonce mi bylo smutno i po Benjaminově škole a jejích usmrkaných žácích.

„Já nechci do Florencie," naříkal jsem. „Nechci vidět žádnou proklatou chloubu Itálie!"

„Vzmuž se, Rogere." Benjamin mi zatřásl ramenem. „Je čas jít."

Cestovali jsme do Londýna a po nábřeží do Dowgate. Bonaventura už byla skoro připravena vyplout na moře. Veškeré zásoby byly naloženy. Odjížděly od ní prázdné vozy tažené koňmi. Albrizziovi už byli na lodi. Šli jsme za nimi po vodou nasáklých prknech nahoru na palubu.

Já nejsem žádný námořník, lodě mi nahánějí strach a žádná víc než právě Bonaventura. Byl to válečný trojstěžník, vyzbrojený po zuby kanóny a děly s úzkými hlavněmi. Ubytovali nás s Benjaminem do podpalubí vedle jednoho z kanónů, a když jsem se rozhlédl páchnoucí temnotou, srdce mi pokleslo. Nebude to žádná zábava plout po Temži. Odložili jsme své vaky, opasky s meči a další věci a vrátili se na palubu. Roderigo, Alessandro a Bianca stáli s kaplanem a jedním z lodních důstojníků u hlavního stěžně. Ve svých tmavých pláštích a v závoji mlhy, vystupující z Temže, vypadali jako skupinka duchů. Roderigo nás zahlédl a zamával na nás.

„Pane Daunbey, váš strýc nám popřál šťastnou cestu." Ukázal na sudy, které přinesli na palubu. „A jako výraz své přízně nám posílá několik sudů vína."

Na palubu přicupital mužíček v tmavohnědé kutně, s olivovou tváří a očima jako knoflíky. Žvýkal konec brku a četl svitek pergamenu. Něco si pro sebe brumlal, pak se kolem sebe rozhlédl a pobíhal od jedné věci ke druhé. Kontroloval zásoby a zboží pro Albrizziovu rodinu.

„Matteo!" zavolal na něho Roderigo. „Pojď sem!"

Mužíček se k nám bázlivě šoural. Vypadal na dobrou duši, spíš na žebravého mnicha než na správce lodních zásob. Nerozuměl jedinému anglickému slovu. Roderigo nám ho představil jako Mattea, hlavního správce pana Francesca.

„Je to důvěryhodný muž," prohlásil Roderigo a poplácal Mattea po rameni. „Můj bratr vždycky říkal, že by mu svěřil svůj život."

Matteo zřejmě pochopil smysl toho, co říkal, jeho tvář nabyla truchlivého výrazu a oči se zalily slzami. Pak smutně zavrtěl hlavou.

„Bude truchlit snad navěky," řekl Roderigo s nádechem něhy. „Miloval mého bratra. Jen práce udržuje Mattea při zdravém rozumu." Znovu ho přátelsky poplácal po rameni. „Matteo dostal tuto loď na starost a nepřeje si nic jiného než co nejrychleji opustit Anglii."

Roderigo řekl něco italsky. Matteo ho pozorně poslouchal, laskavě se na nás usmíval a pak spustil rychlou italštinou.

„Co říkal?" zeptal se Benjamin.

„Řekl jsem mu, že se postaráte o to, aby byla smrt mého bratra pomstěna," odpověděl Roderigo.

„A co odpověděl?" zeptal jsem se se zájmem.

„Matteo říkal, že vám poskytne všemožnou pomoc."

Oba jsme mu poděkovali. Roderigo se odvrátil. Benjamin a já jsme zamířili k boku lodi, opřeli se o roubení a dívali se na nábřeží ponořené ve tmě.

„Neboj se, Rogere," zašeptal Benjamin. „Vrátíme se. Cítím to v krvi. V Itálii na nás smrt nečeká."

„On, mnohokrát děkuji," odpověděl jsem trpce. „Ale i tak ty proklaté lodi nesnáším."

Zadíval jsem se nahoru na hlavní stěžeň, na němž se vykasané plachty v ranním vánku nadouvaly, jako by toužily po svobodě. Námořníci, nazí až na bederní roušky, obcházeli palubu, zjevně odolní vůči chladu vystupujícímu z mlhy. Byli to zvláštní muži, hubení, tvrdí, se zatvrdlou kůží na chodidlech a solí prosáknutou kůží, hbití a mrštní jako opice. Běhali kolem nás a pokřikovali nadávky. Byl jsem příliš sklíčený na to, abych jim odpovídal. Slyšel jsem, jak kterýsi z nich pískl, a ohlédl jsem se. Na druhém konci paluby se otevřela dvířka a z nich vystoupily dvě postavy. Jedna z nich byla Beatrice. I v ranním šeru jsem poznal, že je krásná. Nesla se jako královna, nedbajíc dotěrných pohledů a lascivních poznámek námořníků. Šťouchl jsem do Benjamina, když jsem viděl, že míří i se svým společníkem přes palubu kolem skupiny námořníků k nám. Benjamin se k ní obrátil, aby ji pozdravil.

„Dobrý večer, pánové!"

Beatricin hlas byl melodický a její angličtina dobrá, i když s mírným akcentem. Za ní stál Giovanni, který si sundal kapuci a odhalil svou zvláštní zženštilou tvář. Všiml jsem si, jak pečlivě má udržované ruce a nehty. Mírně jsem se uklonil.

„Pánové," řekl posměšně, „vítejte na palubě!" Zakašlal. „Ale stojíte..."

„Stojíte na našem místě!" přerušila ho příkře Beatrice. „Toto je naše oblíbené místo."

„V tom případě, madam, máte dobrý vkus," odpověděl Benjamin.

Beatrice se na něho usmála a mé srdce zaplesalo, protože byla skutečně krásná. Podívala se na mě a její úsměv se rozšířil.

(„Zavřeš už konečně hubu!" okřikl jsem kaplana. „V dobách svého mládí jsem byl pro ženy přitažlivý, i když jsem šilhal najedno oko!" Uchopil jsem rákosku a znovu přetáhl toho drzouna přes prsty. Co ten o tom ví? Když jsem byl mladší, dvořil jsem se těm nejlepším ženám, ne jako on, který osahává Phoebe a pak jde kázat do kostela!)

Hleděl jsem na tu krásu a nezmohl se na slovo. Měla zářivé hnědé oči, velké a mírně šikmé, s pozoruhodně tvarovaným obočím, které se na koncích podobalo křídlům. Rovný nos, jemně vystouplé lícní kosti, uličnickou špičatou bradu pod překrásně vykrojenými rty podobajícími se růžovými květům.

(Vidím, že to kaplana vzrušilo, už zase poskakuje na židli, kroutí se a vzrušeně si brumlá. Odjakživa miluje Shallotovy postelové historky. Zmiňuji se o nich proto, že vím, že to toho prevíta potěší. Měl by být cudnější.)

Ale abych se vrátil k věci. Tenkrát na palubě lodi v ranní mlze jsem stál tiše. Beatrice zvedla ruku, jemně a půvabně jako lístek nějaké vzácné květiny. Hbitě jsem ji vzal do své a políbil. Beatrice, ta zkažená děvka, se zasmála. Giovanni to pozoroval s nevolí. Pak se zahleděl na rozednívající se oblohu. „Už bychom měli vyplout," zamumlal. „Čím dříve, tím lépe. Mohla by to být nebezpečná plavba."

„Och!" Beatrice se dotkla mé ruky a s očima plnýma výsměchu řekla: „S takovými muži, jako je pan Shallot, se budu cítit naprosto bezpečná."

Jako zajíc v liščí noře, pomyslel jsem si. Hodlal jsem pokračovat v laškování, vtom se však loď najednou zakymácela. Zachytil jsem se boku a vystrašeně se rozhlédl. Byl

jsem natolik zaujat lady Beatrice, že jsem si ani nepovšiml, že byl zvednut můstek a vydán povel k vyplutí. Námořníci odvázali lana, která nás poutala ke břehu, a vyšplhali do ráhnoví tak rychle a mrštně, jako kočky vylezou na strom. Florenťané vyrazili k domovu. Díval jsem se, jak se zvětšuje vzdálenost od břehu, a zoufale zíral do tmy. Loď sebou znovu trhla. Děkoval jsem Bohu, že Beatrice odešla, přehnul jsem se přes zábradlí a vyzvracel snídani.

(Kdykoliv přemýšlím o lodích, vzpomenu si na Mary Rose, největší válečnou loď Jindřicha VIII., postavenou v Greenwichi. Na své první plavbě napjala Mary Rose plachty, vypálila salvu z děl a překlopila se

bokem do vody. Zahynuly tenkrát stovky statečných mužů. Tlustý Jindra zrudl vzteky a přikázal mi, abych šel hledat viníka. Opravdu, kdyby vám někdo říkal něco jiného, neposlouchejte ho, jen starý Shallot zná pravdu. Potopení Mary Rose nebyla nehoda. Ti námořníci zemřeli a ta veliká loď se potopila vinou člověka, jehož duše byla černá jako půlnoc.)

Plavba na palubě Bonaventury bylo hotové peklo. Námořníci se radovali, že vane vítr, který nás hnal z kanálu vstříc Biskajskému zálivu. Já se neradoval. Vzpomínám si na některé podrobnosti té plavby - na velkou bílou plachtu vzdouvající se ve větru, na praskání a skřípění dřeva, na křik mužstva, na dupání nohou po palubě. Na modré nebe a vysoké vlny. Na divné ryby plující po bocích lodi. Ale to všechno bylo jako sen. Měl jsem mořskou nemoc ráno, odpoledne, večer i v noci. Nejprve jsem si myslel, že to někdy musí skončit, ale můj žaludek se kroutil jako mokrý hadr a já nebyl schopen v něm cokoli udržet. Dostal jsem horečku, která trvala několik dní.

Vzpomínám si na Prenesta, který se nade mnou skláněl, na starostlivou bledou tvář svého pána a jsem si jist, že mi Maria stírala pot z čela a pokoušela se mi nalít do úst ně-

jakou černou substanci příšerné chuti. A pak jsem se jednoho rána probudil. Cítil jsem se slabý a hlavu jsem měl prázdnou, ale žaludek se už uklidnil. Nezvracel jsem dokonce ani z pachu neřádstva, které se hromadilo mezi palubami a díky němuž páchla loď jako hnojiště uprostřed parného léta. Můj pán se nade mnou skláněl.

„Co je dnes za den?" zašeptal jsem ochraptěle.

„Dvacátého pátého května, svátek svaté Ethelburgy."

„Dobrý Bože!" zvolal jsem. „Dvanáct dní uběhlo!"

Benjamin přikývl. „Už jsme dopluli k výběžku Španělska."

Všude kolem sebe jsem slyšel praskání a vrzání lodi. Cítil jsem horký a páchnoucí vzduch.

„Pro všechno na světě, pane, odveďte mě odtud!" naříkal jsem.

Pán mi pomohl vstát a já teprve teď uviděl, jak špinavé a plné skvrn jsou mé šaty. Když jsme došli na palubu, byl jsem zpočátku oslněn pálícím sluncem. Pak jsem zahlédl skupinku, v níž byl i kapitán a Roderigo, jak se dívají na námořníky tančící v rytmu flétny, na kterou

hrál jakýsi hubený chlapec. Na zadní palubě cvičila skupinka Florenťanů, včetně Giovanniho a Alessandra, šerm s dřevěnými meči. Když mě uviděli, ukončili klání a šli ke mně. S potem stékajícím po tvářích vypadali jako šťastní kluci, kteří se vžili do hry. Pocítil jsem osten závisti, když jsem uviděl jejich spokojené bronzové tváře.

„Konečně vás ta mořská nemoc přešla?" dobíral si mne Giovanni. „Rádi vás vidíme opět mezi živými, pane Shallote."

Alessandro proti mně namířil hrot dřevěného meče. „Je čas začít s nácvikem. Taková potyčka vám zvedne náladu."

Objevila se Maria, chytila mě za ruku a spolu s mým pánem mě odvedli na bok lodi. „Myslí to dobře," zašeptala, „ale Florenťané, milý Cibulko, jsou zvyklí cestovat. Jsou

zvyklí na mnohem horší moře, než je to, po němž jsme se plavili."

(Tomu rád věřím! Starý pirát Drake mi vyprávěl, že uprostřed Atlantiku jsou vlny vyšší než Hampton Court. Ale znáte Drakea - nebýt mořským vlkem, přišel by si na slušné peníze jako vypravěč pohádek!)

Maria s Benjaminem mě postavili k zábradlí a já hladově vdechoval slaný vánek, ale musel jsem zavřít oči, aby mě neoslňovala hladina planoucí odrazem slunce.

„Nedívejte se do vody," řekla mi Maria uklidňujícím hlasem. „Vyberte si nějaký bod na horizontu a dívejte se tam. Pak vás nevolnost přejde."

Slyšel jsem šustění jejích sukní a ucítil jemný závan parfému. Usmál jsem se na ni.

„Děkuji vám," řekl jsem vděčně.

„Za co? Nemohu přece nechat bručouna Cibulku umřít!"

V krátkých šatech, s vykasanými rukávy, vypadala Maria svěže jako děvečka od krav za anglického jitra. Měla sametové oči a měkká ústa. Jemně mi hladila ruku.

„Byl jste velice nemocen, Rogere," řekla mi. "A blouznil jste v horečce."

„O vás," řekl jsem napůl žertem.

„Ne, ne, o jiné ženě. O Agnes."

Odvrátil jsem pohled. Zvláštní, že někdo jako Maria mohl vrátit zpět mé vzpomínky na Agnes - Agnes, čistou a nevinnou jako holubice, zardoušenou v zahradě jen proto, že mě ona a její rodina znali.

„Agnes je mrtvá," řekl jsem jí. „Všichni máme své sny."

Maria se zahleděla na Benjamina, který stál za mnou.

„Měl byste ho odvést ze slunce," řekla rázně, „a zakrýt mu hlavu a šíji, jinak se z toho slunce zblázní. Víc lidí zemře následkem úžehu než rukama Turků."

Zadíval jsem se na její nezakrytou hlavu a šíji a nahá ramena.

„V tom případě byste si slečno, měla na sebe dát větší pozor."

Maria se zachichotala. „Já jsem na tahle horka zvyklá. Jako dítě jsem často běhávala nahá."

„A teď?" dobíral jsem si ji a zapomněl při tom na svou nevolnost.

„Jen ve společnosti dobrých přátel," řekla šibalsky a odcupitala jako dáma.

Jak vidíte, bylo mi lépe. Můj pán pro mne vypůjčil plášť a čapku a já se držel Mariiny rady. Využil jsem svého šarmu a přesvědčil lodního kuchaře, aby mne zásoboval vydatnými porcemi masitých pokrmů. Mírně sice zaváněly, ale v každém případě mi chutnaly. Maria mi přinesla ovoce, které jsem dosud neznal. Říkalo se mu pomeranče. Viděl jsem podobné v Anglii, ale tyto byly krásně oranžové a zralé - jejich šťáva hasila žízeň a odstranila kyselost v ústech. Umyl jsem se pod pumpou a převlékl si šaty a za pár dní jsem se připojil ke společnosti živých, s očima znovu svítícíma uličnictvím, zejména pokud šlo o lady Beatrice. Přestože mě teď nebrala na vědomí.

O pár dní později jsme zahlédli šedivou souš. Můj pán mi vysvětlil, že jsme proklouzli Herkulovými úžinami a pokračovali za Gibraltar, kde jsme zastavili, abychom nabrali čerstvou vodu, než jsme se obrátili na severozápad směrem k Pise. Obloha se zase jednou zatáhla tmavými mračny. Vpluli jsme do bouřky, ale ta brzy přešla a já už netrpěl žádnou nevolností. Nálada na lodi se teď prudce změnila. Všechna lodní děla byla vyčištěna a připravena k boji. Posádka si připravila pušky. Benjamin mi vysvětlil, že jsme ve Středozemním moři, které brázdí maurští korzáři na svých dlouhých galérách.

„Doufejme, že je nenapadne zaútočit na válečnou loď," řekl, „ale stále je tu nebezpečí, že bychom mohli potkat několik, které pracují společně, a pak by samozřejmě mohly

zkusit štěstí i proti tak dobře vyzbrojené lodi jako je Bonaventura. Nebo bychom mohli narazit na flotilu Sulejmanových lodí od Zlatého rohu."

Přesně dva dny po tomto rozhovoru, před západem slunce, se na horizontu objevilo deset dlouhých štíhlých plavidel. Mířila k nám, hluboko ponořená do vody. Připomínala mi vlky, tak tiše, plavně a děsivě se blížila. Náš kapitán nařídil nabít zbraně a paluby se před střetnutím vylidnily. Galéry s tmavými plachtami třepotajícími se ve větru a hluboko do klidného modrého moře se nořícími vesly se přiblížily. Kapitán dal rozkaz pálit. Loď otevřela střílny a pak se ozvala salva. Galéry byly zatím příliš daleko, než abychom je mohli zasáhnout, ale zachytily naše varování a držely se v bezpečné vzdálenosti. Okouzlily mne. Páni moří, piráti, kteří táhnou od přístavu k přístavu podél pobřeží Severní Afriky. V noci jsem stál u roubení a díval se na jejich světla a poslouchal bubnování, v jehož rytmu veslaři veslovali. Změnil se směr větru a já zachytil příšerný puch.

„Otroci," zašeptal Benjamin, který stál vedle mě. „Galéry jsou napěchovány křesťany, kteří houfně umírají. Modli se, Rogere, aby tebe ani mne nepotkal takový osud."

Věřte mi, že jsem se modlil. A Bůh mě zase jednou zřejmě vyslyšel, protože druhého dne za úsvitu galéry zmizely a my pokračovali v cestě. Námořník na stěžni oznámil pevninu a já se rozběhl k zábradlí a hledal na horizontu tak dlouho, dokud jsem nespatřil šedivou siluetu země.

„Itálie!" řekla Maria, která se znenadání objevila za mými zády. „Už brzy, pane Bručoune, lorde Cibule, budeme ve Florencii."

Odešla, když viděla, že nereaguji na její narážky. Stál jsem a pozoroval blížící se linii pevniny, s ústy dokořán jako školák. Byla to ta Itálie, o níž jsem toho už tolik slyšel. Teď jsem se obrátil a rozesmál. Měl jsem o ní svou představu! Benátky vypsaly odměnu za mou hlavu. Římští kardinálové by mě byli nejraději upálili na hranici a jisté šlechtické rodiny by byly ochotny zaplatit vysoké sumy ve zlatě, aby mě dostaly do smrdutého vězení. Znal jsem Itálii bez příkras - divokou zemi, topící

se ve víně a krvi, slunící se ve slávě minulosti a v příslibech věcí příštích. Země, kde můžete vidět to nejlepší i nejhorší, čeho je člověk schopen.

Večer jsme dorazili do přístavu. Námořníci spustili kotvu a chystali paluby k veselému kvasu. Připlouvaly k nám bárky s uličníky z přístavu, kteří nám nabízeli ovoce, víno, ženy a všechno, co si námořník může přát. Ale lord Roderigo byl přísný - poslal zásobovací čluny pryč a postaral se o nás sám. Nechal přinést soudek vína, které nám servíroval osobně v malých, štíhlých pohárech. Dodnes jsem si uchoval vzpomínku na hostinu pod hvězdami, na palubě lodi, na které jsem málem zahynul. Obloha byla jako z tmavě modrého sametu a hvězdy se třpytily jako drahokamy. Po jedné straně mi seděl Benjamin, po druhé Maria. Florenťané seděli dál ode mne, lord Roderigo pozvedl svůj pohár, pronesl přípitek a upil krvavě červeného vína.

Maria mi řekla, o jaké víno jde. „Falernské", řekla. „Totéž, jaké prý pil Pilát, Cibulko, když odsoudil Krista k smrti na kříži."

Připadá mi těžké popsat, co se stalo po banketu. Maria si mě přestala dobírat a začala zívat. Nakonec mě obdařila poslední dobromyslnou urážkou a odporoučela se. Albrizziové, kteří nás v průběhu hostiny prakticky ignorovali, odešli také. Správce Matteo se mě během jídla pokoušel zapojit do rozhovoru - pronesl několik nezávazných konverzačních frází, které nám Maria přeložila. Když jsem se zvedl od stolu, chytil mě za ruku a zašeptal něco italsky. (Nevzpomínám si, jak to znělo, ale Maria mi později řek-

la, že říkal: „Za chvíli, za chvíli!") Stál jsem poněkud nejistě, jednak z přemíry falernského a také z vyhlídky na to, že zase budu stát na pevné zemi. Zašel jsem do podpalubí s pocitem, že miluji celý svět a všechny lidi. Chvíli jsem seděl a přemýšlel, zda jsou italské ženy bronzově opálené po celém těle, a Benjamin vedle mne podřimoval.

Ze snění mě vyrušila jakási rána. Slyšel jsem křik, následovaný šplouchnutím a dupáním. Zatřásl jsem Benjaminem. Vylezli jsme po žebříku na palubu zalitou měsíčním světlem. Roderigo, oblečen v kalhotách a košili, vyšel z jedné kajuty. Připojil se ke skupince námořníků, kteří stáli kolem kapitána a dívali se přes bok lodi. Roderigo se jich na něco vyptával.

„Co se děje?" zeptal se Benjamin.

Roderigo se obrátil a já viděl i v měsíčním světle, jak je jeho tvář bledá.

„Matteo je pryč!"

„Jak to myslíte, pryč?"

Roderigo k sobě zavolal kapitána. Námořník s opičím obličejem, v sametové kazajce plné skvrn a s kloboukem v ruce se přišoural.

„Co se stalo?" zeptal se Benjamin.

Kapitán pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Všichni ostatní jsou v podpalubí," řekl lámanou angličtinou. „Jen Matteo byl nahoře. Držel se lana a díval se do vody. Slyšeli jsme ránu, jako by někdo vypálil z arkebuzy. Matteo vykřikl a teď tady není!"

Na palubu se nahrnuli i ostatní. Já a Benjamin jsme oběhli palubu dokola a dívali se kolem.

„To je zbytečné," zašeptal Roderigo. „Moře je zdánlivě klidné, ale dole jsou silné proudy. Matteo už nikdy "nevypluje na hladinu."

Můj pán se obrátil. „Pane Roderigo, musíme rychle prohledat loď!"

Roderigo dal pokyn kapitánovi a paluba se rozduněla dusotem bosých chodidel, jak námořníci běhali sem a tam. Benjamin a já jsme se dívali na vzdálené pobřeží.

„Proč zrovna Matteo?" zašeptal Benjamin.

„Myslím, že mi chtěl něco říct," odpověděl jsem.

„Něco věděl," navázal Benjamin. „Možná se na tu cestu vydal proto, aby měl čas přemýšlet o tom, co se stalo." Smutně se na mě usmál. „No, alespoň jedno víme jistě, Rogere. Vrah je určitě na palubě lodi, nezůstal v Anglii."

Po hodině kapitán ukončil hledání. Kroutil hlavou a říkal, že nikde žádnou zbraň nenašli.

Když jsme kráčeli k Roderigovi a jeho rodině, zeptal se Benjamin: „Jak, pro všechno na světě, může někdo na palubě lodi nepozorovaně naládovat a připravit k výstřelu arkebuzu, Rogere? Zabít ubohého Mattea a pak zbraň ukrýt, aniž po sobě zanechal stopy?"

Florenťané si očividně kladli tutéž otázku.

„To je směšné!" prohlásil Giovanni bez ubrousku. „Pane Roderigo, to je vyloučeno!"

„Ale stalo se!" vyštěkl jsem. „Někdo vyšel na palubu s nabitou puškou." Významně jsem se zadíval na vojáka. „Musel to být výborný střelec, když se mu podařilo zasáhnout cíl při tomhle světle."

„Jestli námořníci drželi hlídku," ozval se Benjamin, „viděli možná něco."

Roderigo zavrtěl hlavou. „Přiznávají, že buď podřimovali, nebo se dívali ke břehu. Viděli Mattea na boku lodi, ale nevěnovali mu pozornost. Pak slyšeli ránu - výstřel -Matteo vykřikl a pak přepadl do vody."

„A kde byli ostatní?" zeptal se Benjamin.

Jeho otázka vyvolala změť odpovědí. Lidé byli buď v kajutách, nebo venku, někteří dokonce viděli Mattea sedět na zábradlí lodi, ale nikdo z nich se nejevil podezřelý. Vrah si zvolil dobu vraždy velice dobře. Vzpomínám si na

tvrzení, které Benjamin neustále opakoval, že totiž nejzkušenější vrahové páchají své činy na místech, kde je hodně rušno a plno lidí.

„Vidíš, Rogere, všichni jsou unavení a omámeni vínem," poznamenal, když jsme se vrátili do podpalubí.

„Ale pane, jak mohl někdo nést arkebuzu, aniž by byl viděn?" zvolal jsem.

Benjamin se zastavil na žebříku, natáhl ruku, aby udržel rovnováhu, protože loď se mírně zakymácela. Podíval se na mě a ve tváři, zalité měsíčním svitem, měl dost pochmurný výraz.

„Bůh ví, že odpověď neznám, Rogere. Ale s veškerou vážností ti říkám, Rogere, že tohle je teprve začátek!"

KAPITOLA

Vylodili jsme se a vydali na cestu po souši. Museli byste znát nádheru severní Itálie, exotické barvy Toskánska, abyste mohli ocenit, co jsem viděl. Představte si v duchu zářivě modré nebe, slunce jako velký zlatý kotouč, sytě zelenou trávu a záplavu všemožného kvítí, na němž bzučí včely a sají med. Jistě, cesty byly prašné, ale když jsme začali

stoupat do toskánských kopců, ovanul nás chladný vánek. Miluji Anglii a její jemnou vlhkou zeleň, ale Toskánsko se velmi podobá ráji. Totéž platí o krajině kolem Florencie. Sytě zelené kopce s borovými a cypřišovými háji se koupou ve slunci. Pomerančovníky dodávají vzduchu příjemnou vůni. Sem tam jsme v požehnané krajině zahlédli bílé domky. To je contrado, venkov, hlavní zdroj bohatství Florencie. Činí ji soběstačnou ve všem - obilninách, zelenině, pšenici a dokonce stříbře. Samotné město spočívá mezi kopci po obou březích řeky Arno, která se vine městem jako stříbrná stužka. Kdybyste tam jeli teď, zjistili byste, že Florencii zdevastovala válka, plenění a dýmějový mor, jehož nelítostná ruka tak často kosí lidi. Toto však není cestopis a existují spousty pramenů, které líčí Itálii, její slunce a bohatství, její chladivá sloupořadí a stříbřité fontány. Ledakde si můžete přečíst o zvuku lyry na sametových měsíčních nocí, o krásných mužích a ženách vlákaných do dramatického tance lásky. Všechno, co vím o Itálii a zvláště o Florencii, jsem vyprávěl Willu Shakespearovi. Přečtěte si jeho hry a bude vám jasné, o čem mluvím. Setkal jsem se s vévodou Orsinim z Večera tříkrálového a byl jsem představen dvěma šlechticům z Verony. Byl jsem svědkem tragédie milenců, jejichž sláva sahá až ke hvězdám -Romea a Julie. Oh ne, nelžu! Setkal jsem se s Portií, ale nevypadala jako Portia z Kupce benátského, černovláska se zlatým srdcem. Ta, se kterou jsem se před léty setkal já, byla plavovláska se srdcem černým. A Žid Shylock byl jedním z nejvelkorysejších mužů, s jakým jsem se vůbec kdy setkal. Zlobil jsem se na Willa, když jsem si přečetl, jak ho popsal. Já si Židů vážím -jsou jako Irové, mají černý humor a postrádají sklon k okázalosti.

Ach Florencie, domov Donatella, Fra Angelica, Giotta a Machiavelliho! Tak by se dala charakterizovat jedinou větou. Florencie je městem protikladů. Na jedné straně láska, víno a růže, na druhé straně svět intrik - tajné policie známé jako Osmička, svět dýk ve tmě, rdousících provazů kolem krku. Město chrámů, konventů, převorství a klášterů, jehož pravým Bohem je však obchod.

Když jsme se blížili k městské bráně, maličká Maria, odvážná jako straka na malém oslíku, kterého jí najal lord Roderigo, nám líčila nedávnou historii města pod vládou asketického a fanatického mnicha Savonaroly. Ten svrhl městskou vládu po vyhnání Medicejských a pokusil se z města vytvořit svatou republiku. Organizoval procesí: pět tisíc chlapců a děvčat oděných v bílém s korunami z olivových ratolestí na

hlavách, v rukou další olivové větvičky, kráčelo za svatostánkem s obrazem znázorňujícím Všemohoucího na cestě do Jeruzaléma. Zakázal veškeré zábavy. Vyprázdnil banky a peníze rozdal na obecně prospěšné stavby. Ženy se musely vzdát parády, zahodit krášlicí prostředky a chodit po ulicích s modlitební knížkou. Taverny zavíraly v šest hodin. O svátcích byly zavřeny obchody a děvky nesměly vycházet na ulici. Rouhačům propichovali jazyk a smilníci a sodomité šli na hranici.

„To bych dlouho nepřežil!" poznamenal jsem.

Maria se jen uculovala. Popsala Savonarolovu policii -děti mezi desátým a jedenáctým rokem, které nosily kříže a vnikaly do soukromých domů, kde konfiskovaly harfy a flétny, nádobky s parfémy a knížky se světskou poezií.

„Potom," pokračovala Maria švitořivě, „Alexandr VI. Savonarolu exkomunikoval. Jeho klášter na náměstí San Marco byl zbořen, Savonarola a jeho dva společníci byli odsouzeni a oběšeni, jejich těla pak spálena na uhel na veřejném prostranství." Maria potřásla hlavou. „Pak se Florencie uchýlila k druhému extrému. Do katedrály byli vpuštěni sedření koně, místo kadidla tam pálili svinstvo, koňské kobližky se válely v hromadách pod kazatelnami, do kropenek se svěcenou vodou lili inkoust a korunu Panny Marie posadili na hlavu děvce." Maria se na mne usmívala nevinně jako anděl. Už nikdy se slůvkem nezmínila o našem rozhovoru mezi zimostrázy v elthamské zahradě. „Tak, taková je Florencie. Buďte opatrný, pane Shallote, dávejte si moc dobrý pozor, kamkoliv půjdete!"

Ovšem že jsem nedbal. Florencie mi věru učarovala. Vstoupili jsme do města, přešli přes most Rubaconte a kráčeli po ulicích, které jsou velmi široké a téměř všechny vydlážděné plochými kameny. Po každé straně mají odpadní stružky, které odvádějí dešťovou vody do Arna. Ulice jsou suché a čisté a v zimě se z nich odklízí bláto a špína. V létě, jako když jsme přijeli, jsou dlažební kameny rozpálené a mění město ve výheň. Projeli jsme kolem Brunelleschiho katedrály se vznosnou kupolí a pokračovali napříč městem.

Byl tu neuvěřitelný hluk a lomoz, jak lidé různých profesí nabízeli své zboží - děvky zářily ve žlutých róbách, zelináři se svými pojízdnými kárami, řezníci za otevřenými krámky. V každém rohu přelidněných náměstí stál kostel. Lazebníci holili muže venku a hluk byl ještě ohlušivější než v Londýně. Šli jsme kolem Mercato Nuovo, procházeli pod

plachtami krámků a stánků, nichž prodavači hedvábí či jiných látek nabízeli své zboží. Mezi nimi seděli za svými stoly směnárníci s vážnými tvářemi.

Florencie má mnoho náměstí a veřejných prostranství a zdálo se, že Florenťané, zejména přes léto, žijí venku. Maria nám vysvětlovala, že brzy odpoledne mají siestu a každý, kromě těch nejchudších, sejde ukrýt před horkem do chladných pokojů v poschodí, kde jsou zasklená okna a zatažené záclony. Domy jsou velice prostorné, dokonce i ty, které patří burgesses - měšťanům. Prohlížel jsem si terasy, dvory, stáje, pasáže, podloubí, fontány a kašny, které dodávaly čerstvou vodu. Další věc, které jsem si všiml, byla, že Florenťané milují zajímavé příběhy. Na piazza San Marco se shromáždil dav poslíčků, koželuhů, nosičů, oslařů, barvířů, prodavačů použitých oděvů, zbrojířů a kovářů kolem malého pódia, na němž jakýsi muž zpíval nějaký příběh. Maria nám vysvětlila, že obecenstvo je tak početné proto, že nikdy nedozpívá svůj příběh za jeden den. Posbírá mince do čepice a řekne lidem, aby se vrátili nazítří ve stejnou hodinu. Byl jsem překvapený - v Londýně by toho chudáka zasypali koňskými kobližkami a drželi v zajetí tak dlouho, dokud by příběh neodzpíval od začátku až do konce.

Projeli jsme kolem velkého paláce Medicejských. Z otevřených oken visely prapory s medicejskými znaky. Tady se tlačili bohatší měšťané.

„Podívej se, jak se oblékají, Rogere," zašeptal Benjamin.

A já se díval, zejména na ženy, které nosily tak vystřižené šaty, že jim odhalovaly šněrovačky až do podpaží. Jiné měly na hlavě něco, co připomínalo okázalé přilbice, na krku měly náhrdelníky, zvonečky a různé cetky. Rukávy měly tak nabrané, že spíše připomínaly pytle. Mladší ženy si oblékaly sukně z červeného nebo modrého saténu se zlatým vyšíváním a stříbrnými knoflíčky a k nim halenky ze vzácných látek. Vlasy měly učesané do plochých uzlů, z nichž visely až na krk perlové ozdoby, a po stranách kolem tváří upravené do lokýnek. Barvy jejich šatů až braly dech: karmínová, zelená, červená a šarlatová, vyšívané a zdobené všemožnými motivy - papoušky, ptáky, bílými a červenými růžemi, draky a pagodami.

Vesničané a řemeslníci chodili v šedých či hnědých hazukách, ale bohatší měšťané nosili dlouhé pláště přehozené přes kalhoty a košili. Floutkové a světáci vypadali jako pestří motýli. Nosili krátké peleríny v

různých barevných odstínech, lemované širokými sametovými lemovkami, saténové kabátce, sametové čapky a boty, zlaté řetězy kolem krku a rukojeti jejich dýk byly zdobeny zlatými či stříbrnými ornamenty. V pohybu i gestech působili vskutku jako motýlci, jejichž mávající křidélka se třpytí ve slunci.

Nakonec jsme prošli městem a kolem Brány trpících, kde byli popravováni zločinci. Pokračovali jsme otevřenou krajinou po bílé prašné cestě až tam, kde stálo sídlo rodiny Albrizziových za jejich vlastní vinicí a zahradami. Vila měla tři poschodí kolem uzavřeného nádvoří s vodotryskem a sloupořadím po každé straně. Když jsme vjeli dovnitř, Maria nám vysvětlila, že Albrizziovi mají dům i ve městě, ale jako většina šlechtických rodin dávají přednost čerstvému vzduchu a čisté vodě na venkově. Sluhové se nám postarali o koně a poprvé, co jsme vstoupili na italskou půdu, se pan Roderigo snížil k tomu, že k nám promluvil.

„Nuže, pánové," stál před námi a plácal se rukavicemi do stehen, „co si myslíte o Florencii?"

‚Bellissima," odpověděl Benjamin. „Slyšel jsem o její velikosti, ale nikdy jsem si nemyslel, že může být tak krásná."

Roderigovy oči posmutněly. Rozhlédl se po dvoře, kde se mezitím shromáždilo ještě víc služebnictva, které spěchalo odstrojit unavené koně a pozdravit panstvo.

„Před lety," řekl Roderigo, „byla ještě krásnější." Povzdechl. „Ale dost o tom, musíte být znaveni cestou."

Poodstoupil a usmívaje se na služebnictvo vedl nás k venkovnímu schodišti hlavní budovy. Vešli jsme do chodby, jejíž podlaha byla z leštěného cedru, a dál do prostorného pokoje. Strop byl vykládán dřevem a stěny byly tak hladké a bílé, že vypadaly jako z mramoru. Zasklená okna ve tvaru půlměsíce byla pootevřená a jemný vánek přinášel do pokoje vůni květin zdola. Naše postele byly pod velkým oknem, na druhé straně stál stůl. V nohách postelí byly dvě velké okované truhly. V rozích pokoje stály příborníky a umývadlo bylo připevněno ke zdi - byl to dřevěný stojan s kameninovou mísou, džbány s čistou vodou, čistými ručníky a nesmírně voňavým mýdlem. Na podlaze nebyly rohože, byla z leštěného dřeva a kryly ji vlněné perské koberce s překrásnými barevnými vzory. Sedl jsem si kraj postele a obdivoval malý obrázek na protější stěně. Znázorňoval Juditin triumf ze Starého zákona a okouzlil mne

svými jasnými barvami. Pod umývadlem, v dřevěném vědru s ledovou vodou stála velká láhev bílého frascati a dva poháry, které plavaly na hladině, aby se chladily. Vedle stála karafa trebbijského, nejoblíbenějšího bílého vína ve Florencii. Na naleštěném stole lákala mísa čerstvého ovoce.

Benjamin se rozhlížel kolem a nevěřícně kroutil hlavou.

„Kdyby to tak viděl Jindřich," zašeptal, „srdce by mu puklo závistí."

„Kdyby nás Jindra viděl v takovém přepychu," vybafl jsem, „tak by nás zítra povolal domů! Pane, musíme být opatrní. Nezapomeňte na ten útok v Elthamu a na vraha ubohého Mattea na lodi." Opatrně jsem si lehl na postel, ujistiv se, že tam není ukryt vražedný nástroj. „Člověk by si skoro myslel," pokračoval jsem hořce, „že někdo vyhlásil Albrizziovým krevní mstu. Kdo bude další, co?"

Unavený jsem padl do peřin. Pak jsem se zase nadzvedl a zadíval se na Benjamina, který se svlékal a chystal smýt si z obličeje a rukou prach z cesty. „Pane," zašeptal jsem, „jak můžeme ve Florencii objasnit vraždu, ke které došlo v Londýně, a další, k níž došlo na palubě lodi?"

Benjamin skončil s drhnutím rukou a obličeje a přistoupil k mé posteli. Sedl si na okraj a poplácal mě po rameni.

„Rogere, máme před sebou tři úkoly. Předat strýčkův vzkaz kardinálu Giuliovi, přemluvit toho malíře, aby s námi odcestoval do Anglie a pokud možno odhalit vraha lorda Francesca."

„To se snadněji řekne, než udělá," zabručel jsem.

Vstal jsem z postele a přešel k oknu. Díval jsem se do zahrady, která se táhla za vilou. Byl to doslova ráj na zemi, sloupořadí, okrasné záhony a besídky porostlé květinami. Už jsem se chystal obrátit, když mi padl do oka barevný záblesk. Zahlédl jsem ho v jedné besídce stojící u zdi porostlé vínem - dokonalé místo k úkrytu, skryté před očima každého, kromě mých, protože z okna jsem měl výhodný úhel. A znovu jsem uviděl ten barevný záblesk. Pak se v besídce pohnuli dva lidé a dostali se do mého zorného pole. Zíral jsem v údivu. Condottiero Giovanni byl ke mně obrácen zády a zdálo se mi, že se rytmicky pohybuje. Zahlédl jsem jeho ruku, jak hladí sametově opálenou kůži ženských prsou, pak záblesk plavých vlasů a uvědomil jsem si, co se děje. Giovanni se vášnivě a divoce miloval s lady Beatrice. Nevěděl jsem, co mám dělat!

Kdybych zavolal pána, vypadali bychom oba jako čumilové. Cítil jsem vzrušení i strach najednou. Giovanni právě dělal to, čemu Jago v Othellovi říká „trkat něčí bílou ženu". Kdyby tak někdo přišel do zahrady a dopadl je při činu, změnila by se jejich vášeň ve vraždu. Odvrátil jsem se v obdivu nad milencovou prohnaností. Všichni ostatní odpočívají unaveni ve svých pokojích a zotavují se po strastech cesty. Nikdo z nich ani nepomyslí na to, aby šel do zahrady.

Svlékl jsem se, umyl a vlezl do postele. Zíral jsem do stropu a ptal se, co se bude dít dál, a tiše jsem proklínal Jindřicha i Wolseyho. Benjamin mi nalil víno a přinesl mi pohár. Opatrně jsem ho vypil a upadl jsem do hlubokého a zdravého spánku.

Když se mnou pán o několik hodin později zatřásl, venku se už začalo stmívat. Pokoj byl už chladnější a voněl růžemi ze zahrady.

„Rogere," zašeptal můj pán. „Musíme sejít dolů. Pán domu dává hostinu." Usmál se na mě. „Není na naši počest, ale na počest vzácného hosta, kardinála Giulia Medicejského, který za chvíli přijede."

Pečlivě jsme se oblékli. Přišel sluha, která nás zavedl dolů do zahrady, kde stál na vyvýšeném pódiu, odkud byl dobrý výhled do celé zahrady, dlouhý stůl s hedvábným ubrusem. Na chvíli jsme jen postávali na trávníku. Benjamin i já jsme si připadali jaksi nepatřičně. Zbytek rodiny si nás nevšímal, kromě Marie, a ta se s námi bavila o hloupostech jen proto, aby nám i ostatním předvedla, že nás s ní spojuje jen náš anglický původ. Najednou ze dveří vyšel komorník a zaťukal stříbrnou holí o dlažbu.

„Pan Roderigo," oznámil, „a Jeho Eminence kardinál Giulio, církevní kníže a pán Florencie!"

Dalších asi tucet titulů ještě přišlo. Benjamin, já a ostatní jsme se uklonili, když ten bastard velkého Mediciho vplul do zahrady, oslnivý ve svém purpurovém rouchu lemovaném zlatým hedvábím.

Giulio byl vysoký muž snědé tváře a prázdných očí. Vypadal nebezpečně a povýšeně. Nebýt uraženého výrazu na rtech, byl by to velmi hezký muž. Vstoupil do svícemi osvětlené zahrady, v prstech držel zlatý křížek, který mu visel na hrudi, a naznačil to nejledabylejší požehnání. Za ním kráčely dvě velmi podivné kreatury. Jeden byl mouřenín. Na hlavě měl turban a v levém uchu zlatou náušnici. Jeho prsty se nikdy příliš nevzdálily od rukojeti turecké šavle zastrčené za opaskem. To byl

kardinálův osobní strážce. Ten druhý, malý, usmívající se, plešatý a andělsky nevinný, byl oblečen jako mnich v černé kutně lemované ovčí vlnou. Roderigo Albrizzi kardinála a jeho doprovod okamžitě uvítal, nastala výměna zdvořilostí, i když byly chladné a rezervované.

„Ti dva se nemají moc rádi," zašeptal jsem.

„A co jsi čekal?" zeptal se Benjamin. „Roderigo je pro znovunastolení republiky, zatímco kardinál je typický Medici!"

Kardinál pozdravil zbytek domácnosti. Jeho temné oči se na chvíli zastavily na Benjaminovi a na mně. Komorník zatroubil na stříbrný roh na znamení, že jídlo začíná, a tak se všichni pohnuli směrem k vyvýšenému pódiu. Tady to nebylo jako v Anglii, kde se každý cpe tak dlouho, až se téměř nemůže pohnout. Italové si vybírají mezi množstvím pochoutek stojících na stole, naberou si na stříbrný talíř, pak si sednou a sní to, až mají chuť. Po letech, kdy jsem jídal mezi lidmi, kteří měli způsoby opilých prasat - mezi biskupy, kteří se šťourají v nose, nehty si vyškrabují jídlo mezi zuby a klidně vám nabídnou ovoce, do kterého předtím kousli, a mezi šlechtici, kteří nepoznají jeden konec nože od druhého a kteří říhají, plivou a olizují si prsty -tento způsob stolování vřele doporučuji.

Postavili jsme se s Benjaminem do řady, vybrali si trochu vařeného a trochu pečeného masa, čerstvou zeleninu, marcipánové oplatky, mandle obalované v cukru, piniová semínka a zákusky. Pak jsme se šli posadit stranou od ostatních na malou zahradní lavičku. Ostatní si nás nevšímali. My jsme pozorně sledovali kardinála.

„Říká, že jen procházel kolem," zapípal za námi zvonivý hlásek. „Ne, neotáčejte se!"

Dáma ze zimostrázu se vrátila.

„Musíte se pokaždé schovávat v křoví?" vybafl jsem. „Proboha, vylezte!"

„Drž zobák, Cibulko!"

„Roger má pravdu," řekl tiše Benjamin. „Čím víc se budeme snažit utajit, tím dřív nás začnou podezřívat."

Slyšeli jsme, jak to v křoví šustí. Už jsem si myslel, že ta malá osůbka utekla, ale ona se najednou zjevila před námi a zabořila mi prsty do misky s ovocem. Stála tam ve svých purpurových šatech se zlatým

lemováním a dívala se na nás, hlavu nakloněnou k rameni jako čilá vlaštovička.

„Kardinál říká, že jen procházel kolem," opakovala. „Protože ve Florencii navštěvujete jen své přátele."

„Takže lord Roderigo je kardinálův nepřítel?" zeptal jsem se.

Maria se zvonivě zasmála a olízla si prsty.

„Podívej se na něho, Cibulko."

Zadíval jsem se přes zahradu a všiml si, že kardinál nejí ani nepije nic, čeho nejdříve neochutnal mouřenín.

„No," hihňala se Maria. „Co si myslíš teď, Cibulko?" Její tvář se ještě víc roztáhla úsměvem. „Večerní slavnosti ve Florencii jsou velmi nebezpečné."

„Kdo je lord Giulio?" zeptal jsem se. „Chci říct, jaký je jeho původ?"

Maria si odkašlala. „Je to levoboček bratra Lorenza Nádherného. Jednoho dne byli Lorenzo a jeho bratr na mši v katedrále, když na ně zaútočili vrazi. Lorenzo unikl se zraněním na krku, ale jeho bratra zabili. Lorenzo později objevil, že jeho zemřelý bratr po sobě zanechal levobočka." Maria ztišila hlas do šepotu. „Tento levoboček je teď kardinálem a florentským panovníkem. Nevěří nikomu! Nevloží do úst ani kousíček jídla, ničeho se nenapije, pokud to předtím neochutnal někdo jiný."

„A kdo je ten mnich, co přišel s ním?" zeptal se Benjamin.

Maria si strčila do úst mandli obalenou v cukru.

„Kdybych vám to řekla," zašeptala, „věděli by, že jsem se s vámi nebavila jen o počasí či o florentských zvycích."

A po těch slovech dáma ze zimostrázu odcupitala na svých vysokých podpatcích.

Oba s Benjaminem jsme se stáhli hlouběji do stínu sloupořadí. Mariina slova mi mírně pocuchala trávení.

„Myslíte si, že je to bezpečné, pane?" zašeptal jsem a ukázal na jídlo.

„Ale ano," odpověděl mi Benjamin. „Proč myslíš, že se tu jí takhle, Rogere?" zeptal se a jeho tvář se roztáhla úsměvem. „Nikdo předem neví, který kousek masa si vybereš, a když ti nalévají víno, díváš se."

Benjamin ztichl, když hudebníci ve vzdáleném koutě zahrady, ukrytí za živým plotem, spustili. Sladká, výmluvná melodie všechny chytila u srdce a vyvolala zasněný šepot.

„To je ráj," zašeptal Benjamin. „I když jsou tu spíš démoni než andělé. Tak co dosud máme, Rogere? Zastřeleného člověka na londýnské ulici. Dalšího mrtvého na palubě lodi, toho pohřbil ve vodě vrah, který si nepřeje, abychom zasahovali." Zatočil vínem ve své číši a rozhlédl se po slavnostně oděných členech domácnosti. „Ti všichni mají nějaký důvod k vraždě. Je čas, abychom se na ně podívali zblízka. Jestliže chce lord Roderigo znát pravdu, tak těm lidem budeme muset šlapat na paty."

Už jsem se chystal odpovědět, když kardinál najednou přerušil svůj rozhovor s lady Biancou. Postavil svou číši s vínem na malý zahradní stolek a vydal se k nám, aby nás uvítal. Jeho dva osobní strážci se za ním pohybovali jako stíny. Odsunuli jsme s Benjaminem talíře stranou.

„Klekni!" zašeptal mi můj pán.

Udělali jsme to oba. Ucítil jsem jemný závan parfému

a zahlédl spodní okraj purpurového roucha nad zlatem lemovanými měkkými botami.

„Ne, ne, vstaňte." Jeho hlas byl melodický, angličtina dokonalá.

Benjamin i já jsme se postavili.

Kardinál k nám natáhl svou dlouhou, chladnou ruku. Nejprve můj pán a potom já jsme mu políbili prsten. Zblízka působil kardinál přátelštěji a méně povýšeně.

„Pánové, vítejte ve Florencii." Studoval pozorně Benjamina. „Vy jste synovec kardinála Wolseyho. Vidím tu podobu."

(Já si jí nikdy nevšiml, ale to bylo asi tím, že jsem se snažil nevidět Wolseyho v ničem, pokud jsem nemusel.)

Vyptával se nás na cestu a přistoupil blíž, nepřestávaje se usmívat.

„Neměňte výraz v obličeji," zašeptal. Zadíval se na mne. „Zachovejte si svůj sympatický úsměv. Kolem nás jsou vrahové. Francesco

Albrizzi byl můj přítel. Lituji, že tak nemohu nazývat Roderiga, jeho bratra. Už máte nějakou představu o tom, kdo ho zabil?"

Byl jsem hypnotizován jeho úsměvem a vlídnými slovy, která se linula z jeho smyslných rtů.

„Odpovězte jen ano či ne," dodal.

„Ne, Vaše Milosti," odpověděl Benjamin.

Kardinál si zhluboka povzdechl. „Podezříváte někoho?"

„Každý v této zahradě má nějaký motiv, Vaše Milosti."

„Buďte opatrní!" zašeptal kardinál. „Až budu odcházet, podám vám ruku a vy ji políbíte. Vezměte si medailonek, který v ní držím. Budete-li potřebovat mou pomoc, stačí ho ukázat, a to bude stačit." Ustoupil o krok dozadu. „A jaký vzkaz mi přinášíte od mého ctěného anglického bratra?"

„Anglie řekne ano," zašeptal Benjamin, „řekne-li také Řím ano, až o to Anglie požádá." Kardinálův úsměv se

rozšířil. „Pak naše odpověď zní ano," řekl nevyzpytatelně, zvedl ruku a dovolil Benjaminovi, aby ji políbil.

Zahlédl jsem záblesk stříbra, jak si předali medailon.

Vzápětí kardinál požehnal všem přítomným, popřál jim vše dobré a opustil banket. Choval se při tom vlastně spíš jako rodinný kaplan než jako zarytý nepřítel celého albrizzijského klanu.

„Co si o tom myslíš, Rogere?" zašeptal Benjamin.

„Další zmije," řekl jsem s odporem, „a to velice nebezpečná."

„Kdo byli ti jeho dva společníci? Drželi se natolik ve stínu, že jsem ani nezahlédl jejich tváře."

„Jeden je jeho osobní strážce," pípla za námi Maria. „Druhý je otec Serafino. Ne, neotáčejte se! Je-li kardinál nebezpečný, Serafino není o nic méně. Je hlavou Osmičky, tajné policie. A ještě než odejdu, napij se pořádně, Cibulko, Albrizziové mají své vlastní způsoby, jak vypátrat vrahy."

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale když kardinál odešel, atmosféra se uvolnila. Lady Beatrice se procházela po zahradě, houpala se v bocích a

tiskla svůj pohár k plnému poprsí. Pak najednou stála před námi a svůdně se vlnila. Řekl bych, že nás chtěla úmyslně dráždit, ale můj pán se nenechal vyvést z klidu.

„Dobrý večer, paní," začal zdvořile. „Jak dlouho jste provdána za lorda Enrica?"

„Oh, čtyři roky."

„A jste šťastná?"

Beatrice se zasmála. „Existuje vůbec muž, který by dokázal ženu učinit šťastnou?"

„Dokázal vás učinit šťastnou váš otec?" zeptal se Benjamin tiše.

Její oči ztvrdly. „Příbuzné nám dává Bůh, pane Daunbey. Bohudík si můžeme alespoň vybírat své přátele! Otec

byl hrubý. Ovšem, truchlím nad jeho odchodem a modlím se za jeho duši, ale smrt je součástí života."

Já se jen díval na toho spratka bez srdce. Byla rozmazlená a zkažená jako domácí psík. Všimla si mého pohledu.

„Na co tak zíráš, hlupáku?"

Mírně jsem se uklonil. „Paní, nejsem si jist."

Té děvce trvalo několik vteřin, než pochopila mou urážku. Vykulila oči a roztáhla nozdry.

„Zapomínáš se," zasyčela.

Podle jejího postoje jsem poznal, že má v úmyslu zavolat na pomoc své lidi.

„Vzácná paní," zapředl jsem, „nechtěl jsem vás urazit. Určitě ne tady, v tak překrásné zahradě. Hned jak jsme přijeli, chtěl jsem sem sejít, ale pak jsem uviděl pana Giovanniho, že tu má práci, tak jsem se rozhodl, že bude lépe, když to odložím."

Můj pán vypadal rozpačitě, ale ta rozzlobená děvka pochopila okamžitě, kam tím mířím, a kousla se do spodního rtu.

„Nejsi takový hlupák, jak vypadáš, Angličane!"

„Nikdy neposuzuj knihu podle vazby," odpověděl jsem drze. „Paní, v den, kdy byl váš otec zavražděn, jste si prohlížela anglické látky?" zeptal jsem se.

„Ano."

Nezbylo jí nic jiného, než mi odpovědět. Vydírání ve Florencii bylo stejné jako v Anglii.

„A neviděla jste nic neobvyklého?"

„Na tu otázku už jsem odpověděla."

„Kdo další věděl o tom, že váš otec půjde nakupovat do Cheapside?"

„Na to už jsem také odpověděla. Jako každý."

Za takové výpovědi bych nedal ani penci, myslel jsem si.

„A byla jste na palubě lodi, když byl zavražděn nešťastný Matteo?"

„Zavražděn?" Její oči se rozšířily. „Kdo řekl, že byl zavražděn, pane Shallote? Uklouzl a přepadl přes bok. Spala jsem vedle své matky a její komorné."

„Odmítla jste, když vás chtěl váš otec dát za manželku panu Enricovi?"

„Ne, muži jsou ve tmě všichni stejní, pane Shallote."

Přistoupila ke mně o kousek blíž. Musím přiznat, že vypadala kouzelně ve světle loučí, které zdůrazňovalo lesk jejích očí a dávalo její pleti zlatý nádech.

„A než se mě zeptáte, vy neurozený anglický čmuchale, umím střílet z ptáčnice." Jemně mě poklepala na paži. „Měl byste být opatrný. Teď jste ve Florencii, ne na tom špinavém smetišti, kterému říkáte Londýn."

Než jsem si stihl vymyslet přiměřeně urážlivou odpověď, otočila se a odplula.

„Nelíbí se mi," ozval se Benjamin. „Je to nebezpečná žena, má prázdnou hlavu, aleje prohnaná. Má krásnou tvář i postavu, ale její hlava je stejně prázdná jako žebrákova kapsa."

„Pane Daunbey!" zavolal na nás Roderigo.

Šli jsme za ním zahradou k zelené lavičce, kde seděl s lady Biancou, která k němu zbožně vzhlížela, u nohou. I když jsem ostřílený darebák, stejně bych ještě potřeboval trochu z té chladnokrevnosti jejich rodiny. Roderigo přišel o bratra, ona o manžela a jejich povedená dceruška o otce. Už jsem viděl lidi, kteří hořce plakali pro svého oblíbeného psa. No, tak už to chodí, když jsou lidé mocní a bohatí. Zničí jim to duši a změní city ve stříbrňáky, které lakotně sbírají a ještě lakoměji rozdávají.

„Zdálo se, že pan kardinál má radost, že vás vidí."

„Jsme vyslanci anglického krále," odpověděl Benjamin, „a Jeho Eminence kardinála."

„Jak dlouho hodláte zůstat ve Florencii?"

Už jsem měl chuť ho požádat, aby byl upřímnější. To,

nač se ve skutečnosti ptal, bylo, jak dlouho ještě hodláme strkat své nosy do jeho záležitostí. Benjamin se dotkl mého lokte na znamení, abych mlčel.

„Pane Roderigo," odpověděl můj pán. „Máme tu své poslání, musíme navštívit jisté lidi, předat vzkazy."

Benjamin čekal, že se ho Roderigo bude vyptávat dál, ale šlechtic se uměl ovládat.

„Musíme také vypátrat důvod, proč byl váš bratr zavražděn, a odhalit vraha," dodal Benjamin.

„To opravdu není třeba," afektovaně se usmívala lady Bianca, ale bylo na ní poznat, že se dusí vzteky a snaží se potlačit slzy. „Pan Roderigo už o tom informoval Osmičku."

„Lady Bianca má pravdu," zasáhl vlídně Roderigo. „Vážíme si účasti vašeho krále i vašeho drahého strýčka, ale tohle jsou delikátní záležitosti a bude lepší, když se jimi budou zabývat florentské úřady."

„Váš bratr byl také akreditovaným vyslancem v Anglii. Jeho zavražděním došlo k porušení zákonů našeho krále. On také chce vědět, jak to bylo, a trvá na tom, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost," odpověděl Benjamin.

Roderigo mlčky pokrčil rameny, jako by k tomu neměl co říci.

„A pak je tu ten malíř," řekl jsem. „Král Jindřich si přeje, abychom ho pozvali na anglický dvůr."

„Ach ano, signor Borelli."

„Vy ho znáte?" zeptal jsem se.

„Ovšem, sbírali jsme s bratrem jeho obrazy. Bydlí o jednu ulici za Piazza del Signor. Jeden z mých sluhů vás tam ráno zavede. Roderigo se familiárně usmíval. „Za předpokladu, že nabídnete Borellimu dost zlata a prozradíte mu co nejméně o vašem podnebí a o jídle, možná se chopí příležitosti. Florencie má přebytek umělců." Po těch slovech povstal. „Pokud jde o vraždu mého bratra, známe ji-

né způsoby, jak najít pravdu! Florentské!" Luskl prsty a zavolal na Giovanniho, který stál ve stínu u vchodu do domu. „Pan kardinál už opravdu odešel?"

„Ano, pane."

„Řekni tedy panu Prenestovi, že jsme připraveni."

KAPITOLA

Musíte starému Shallotovi věřit. Víte už, že nejsem lhář. Nejednu noc už jsem tančil s ďáblem za stříbrného měsíčního svitu. Potkal jsem Lucifera ve všech jeho převlecích. Byl jsem svědkem největšího upalování čarodějnic v Německu u Rýna. Vlhkými lesy Saska mne honily čarodějnice. Až budete v Londýně, zajděte si do divadla, které se jmenuje Globe, a podívejte se na Shakespearova Mackbetha, zejména na ty tři čarodějnice. Námět má ode mne. Stejně tak jsem dal námět Kitu Marlowovi pro jeho báječnou hru Doktor Faust. Faust je možná blíž pravdě - vystupují v něm legie bláznů, kteří tvrdí, že vědí, jak vyvolat Satana z pekla, ale zda se zjeví či nezjeví, to že je už jiná věc. Nicméně, tu noc v Albrizziově vile jsem viděl člověka, který tu schopnost měl.

Hostina se rychle chýlila ku konci. Poté, co pronesl své tajemné poznámky, odešel pán domu s lady Biancou, která se mu unaveně opírala o rameno.

„Co s tím má společného Preneste?" zabručel jsem. „Celý večer jsem ho nezahlédl."

Za chvíli jsem dostal na svou otázku odpověď. Pán domu propustil služebnictvo. Přikázal zhasit svíčky a nechal nás svolat na široký zelený trávník uprostřed zahrady. Rozhlížel se po nás a pozorně zkoumal jednotlivé tváře. Giovanni začal zhášet louče zapíchnuté do země a nechal hořet jen jednu uprostřed trávníku.

„Můj bratr Francesco je mrtev," začal Roderigo. „Vítáme

mezi námi naše anglické přátele. Ale jak už jsem je informoval, je mnoho cest, které vedou k pravdě." zadíval se přes rameno směrem k domu. „Je Preneste...?"

„Už jde, pane."

„Už jsem tady," pronesl hlas ve světle louče.

Preneste před nás předstoupil. Už na sobě neměl střízlivé šaty kněze. Teď byl oblečen do bílé alby s červenou šerpou kolem pasu, na hlavě věnec z mimořádně povedených napodobenin hadů. Nohy měl bosé. Nesl truhlici, kterou postavil do světla louče. Nahlížel jsem pánovi přes rameno. Věděl jsem toho dost o černé magii, abych tušil, co v ní bude - nápoje lásky, magické znaky, kočičí oči, nádobka se slinami vzteklého psa, lidské kosti zabalené v zažloutlé kůži, oprátka ze šibenice, dýky potřísněné lidskou krví a byliny a květiny nasbírané za úplňku.

„Co je to za nesmysl?" zašeptal jsem.

Benjamin couvl. „Podívej se na jeho tvář, Rogere."

Preneste stál vzpřímeně Všiml jsem si, jak bledou a jemnou má tvář a podivně rozšířené oči. Vypil odvar z makovic, pomyslel jsem si, nebo šťávu z hub, která člověku umožňuje prohlédnout přes oponu reality? Nikdo nic nenamítal proti tomu, že se Preneste změnil z kněze v mága. Připomněl jsem si rčení o tom, že florentská víra je jako vosk, velmi měkká a snadno tvarovatelná, a vzpomněl si na Dantovu představu o pekle. Podle něho je jedna část pekla vyhrazena čarodějům, jejichž hlavy jsou obráceny dozadu, aby se ti, kteří se v životě snažili vidět do budoucnosti, teď mohli dívat jen do minulosti. Dante měl pravdu - ve Florencii kvetla černá magie a Albrizziové patřili k jejím stoupencům.

„Ustupte!" přikázal Preneste. „Ustupte z dosahu světla."

To jsem jen uvítal. V dobách, kdy jsme s Benjaminem žili dost klidně, byly takové praktiky obvyklé dokonce i v Londýně, kde čarodějnice s hrnci plnými lidských lebek, kostí, zubů a kůže předváděly svá

představení za šest pencí. Sledoval jsem se, jak se Albrizziové zúčastňují němohry či pantomimy, kterou chtěli pobavit, nebo dokonce zastrašit své anglické hosty. Všichni jsme ustoupili na okraj trávníku. Už nevím, kde kdo stál. Jediné, na co si vzpomínám, je to, že jsem stál vedle Benjamina, když Preneste začal s tím svým představením. Držel v levé ruce mramorovou vázu a v pravé houbu přivázanou k lidské noze. Zvedl tvář a začal zpívat. Díval se při tom na měsíc, jako by mu jeho světlo předávalo tajná znamení. Potom poklekl a políbil zem, ponořil nohu do něčeho, co vypadalo jako mísa s lidskou krví, a namaloval jí kruh, v jehož středu byl on a pochodeň připevněná k tyčce zabodnuté do země. Doprostřed kruhu položil lebku, nalil na ni trochu krve a začal zpívat v jazyce, který jsem neznal ani já, ani můj pán. Napřed jsem se nudil. Pak najednou Preneste vytřeštil oči a zadíval se vzhůru. Tleskl rukama.

„Mistr přichází!" zvolal.

„Měl by sebou zatraceně hodit!" zabručel jsem.

Sotva jsem to dořekl, zvedl se studený vítr. Plamen louče se roztančil, Prenestův stín se prodloužil a zdálo se, že roste, jako když se nadýmá ropucha. Někde v okolních lesích zavyl pes. Znělo to jako táhlý výkřik a tuhla při tom krev v žilách. Prenestovy rty se neslyšně pohybovaly. Znovu se ozvalo zavytí a najednou ten pes či šakal přeběhl do osvětleného kruhu. Bůh ví, odkud se tu vzal! Bůh ví, co to ve skutečnosti bylo! A jen Bůh ví, kam se poděl! Doufal jsem, že do pekla! Lady Beatrice zaječela, ale v tom okamžiku se Preneste otočil a zahleděl se do tmy. V rukou držel tabulku vosku a ostrý nůž. Díval jsem se na stíny a viděl jeden ostřejší než ostatní. Studený vítr zesílil. Zahradou zavanul odporný pach hniloby a rozkladu. Strachem se mi postavily chloupky na

šíji, zamrazilo mě. Chytil jsem svého pána za paži a cítil, že má napjaté svaly. Vtom se ozvala rána podobná výstřelu. Preneste se zapotácel, otočil a díval se na nás s výrazem překvapení ve tváři. Pak se zhroutil do trávy a shodil tyčku, která držela pochodeň. Plamen uhasí. Několik vteřin se nikdo nepohnul. Nějaká žena, kterou jsem nepoznal, zaječela.

„Světlo! Přineste světlo!" křičel Roderigo.

Slyšel jsem, jak cvaklo křesadlo. Giovanni přinesl světlo a rozsvítil další pochodně v zahradě. Roderigo už se skláněl nad Prenestem, ale jediný pohled na jeho voskovou tvář, pokleslou čelist a pootevřené oči

stačil říct všecko. Ten muž byl mrtev. Zabila ho kovová koule, která mu prostřelila spánek. Můj pán zvedl voskovou tabulku, ale jediné, co Preneste stihl napsat, byla nerovná čára.

„To mohlo být jakékoliv jméno," řekl Benjamin.

„Pokud ovšem věříte v takové nesmysly," dodal jsem, když se mi vrátila odvaha.

Roderigo obrátil Prenesta na záda. Lady Biancu museli odvést. Alessandro ji uklidňoval, protože dostala hysterický záchvat. Zavedl ji na jednu z laviček a vložil jí do dlaní pohár s vínem. Roderigo se narovnal a tiše klel. Bylo to poprvé, kdy jsem ho viděl vystrašeného - měl ochablou tvář a ruce se mu třásly. Rozhlédl se po nás. „Ať už je to kdokoliv, chce nás pozabíjet všechny!" zašeptal. „Giovanni, odnes Prenestovo tělo nahoru do jeho pokoje. Ostatní pojďte se mnou!"

Následovali jsme ho do domu, prošli kolem tichých, vystrašených sluhů, kteří byli přivoláni, aby uklidili zbytky po hostině. Šeptali si mezi sebou a dívali se na tělo, které ještě leželo na trávníku. Z ošklivé černé rány na spánku vytékala krev. Roderigo nás zavedl do místnosti, které bychom v Anglii říkali salon - příjemný pokoj s polstrovanými lavičkami pod okny, hedvábnými

tapetami a vyřezávaným nábytkem. Pokoji vévodil dlouhý leštěný oválný stůl s polstrovanými židlemi kolem. Všichni jsme se posadili. Služebnictvo rozsvítilo svíčky a přineslo poháry se sladkým vínem, které nás mělo posilnit. Já jsem se svého ani nedotkl. Budu upřímný - starý Shallot měl strach. Uctívači démonů, černých umění, záhadní vrahové, kteří dovedou tak mistrně zacházet se střelnou zbraní, že je nikdo nezahlédne - to na mě bylo příliš. A nebyl jsem sám. Roderigo úplně přestal být arogantní a i všichni ostatní se zdáli být otřeseni Prenestovou smrtí.

„Za prvé," prohlásil Roderigo, „soudím, že Francescova vražda je dílem osamělého vraha, možná je to krevní msta, protože postihuje jen naši rodinu, ať už v Anglii, nebo ve Florencii. Matteova smrt mohla být nehoda. Ale toto!" Bouchl pěstí do stolu. „Kdo mohl přinést zbraň do dobře střežené zahrady, vystřelit a potom zmizet, aniž by ho někdo zpozoroval? Angličane!" Pln hněvu ukázal na Benjamina. "Tvůj pán tě sem poslal, abys nám pomohl. Já tě tedy nyní o tuto pomoc žádám."

Byl bych mu docela rád připomněl, že ještě před několika málo hodinami přesně toto odmítl, ale nálada Albrizziových se rapidně horši-

la. „Jak můžeme vědět," zeptal se nasupeně Alessandro, „že to nevraždí právě tito dva Angličané?"

„Nebuďte hlupák!" neudržel jsem se. „Neslyšeli jsme ani o lordu Francescovi, ani o vás, dokud se toto všechno nestalo!"

„Pan Shallot chce říci," taktně se do toho vmísil Benjamin, „že v době, kdy byl lord Francesco v Cheapside, dleli jsme v Ipswichi. Ale souhlasím s lordem Roderigem. Nechci vás strašit, ale myslím si, že se na vás zaměřil zkušený vrah, který vás chce povraždit všechny. Podle zákonů logiky je smrt Francesca i Prenesta dílem

jednoho vraha. Zavraždil Francesca v Londýně, dokázal se dostat do této zahrady a zastřelit Prenesta a podobným způsobem zabil i vašeho správce Mattea na lodi. Ergo," uzavřel Benjamin, "vrah musí být v domě. On či ona musí být mezi námi!"

Ozvaly se tiché protesty, ale už ne tak prudké a hlasité jako onehdy v Londýne. Už jim čest rodinného jména nepřipadala tak neposkvrnitelná. Všichni se dívali na své sousedy, aby se přesvědčili, zda souhlasí se závěry mého pána.

Pak promluvil Enrico s prstem namířeným na Benjamina. „Proto musíme zjistit, kde kdo stál, když byl Preneste zavražděn."

Zadíval jsem se na maličkou Marii, která seděla na vysoké židli jako dítě. Oplatila mi vážným pohledem. Žaludek se mi bouřil. Co když to byla ona, myslel jsem si? Při tom, jak je malá a mrštná, se mohla nepozorovaně protáhnout davem. Ale má sílu na to, aby udržela ar-kebuzu? Zadíval jsem se na Giovanniho, profesionálního vojáka, který tam seděl a kroutil si své dlouhé vlasy kolem prstu. Zamyšleně se díval do stolu a ignoroval pohledy, které se na něho upíraly. Musel cítit nevyslovené obvinění. Byl námezdný voják. Jakou mohl dát záruku, že si ho nenajal nějaký nepřítel, aby za něho vedl tichou a krvavou válku proti Albrizziům? Narovnal se na židli, až mu prošívaný kabátec zapraskal ve švech. Nepřestal si hrát s pramínkem vlasů, který si teď pro změnu splétal. Ťukal botou do země.

„Kdokoliv z vás tady," řekl nejprve tiše, „si může koupit pušku." Pak zvýšil hlas. „Všichni v tomto pokoji s ní umějí zacházet. Nedívejte se na mě, jako byste mne obviňovali! Proč bych zrovna já měl vztáhnout ruku na svého pána?"

Nikdo nereagoval, nikdo mu neodpověděl.

Benjamin povstal. „Neměli bychom se vrátit do zahrady? Já vím, kde jsem stál. Pamatujete si všichni, kde jste stáli vy?"

Enrico mírně tleskl. „Lady Bianco, já jsem stál za vámi. Alessandro, ty jsi stál něco víc vpředu po mé pravici. Škrábal ses na zádech, pamatuješ? Tak, a kde byli ostatní?"

Benjamin si zase sedl, když nastal zmatek a jeden přes druhého vykládal, kde stál, ale ničemu nebylo rozumět. Benjamin bouchl rukou do stolu.

„Pravda je," řekl, „že jsme byli všichni tak vystrašení tím, co Preneste dělal, že si nikdo z nás pořádně nevzpomíná. Ale je tu druhá možnost, stojící za úvahu."

Změť hlasů konečně utichla.

„Možná že vrah přece jen není v tomto pokoji," pokračoval Benjamin a tajně mne kopal pod stolem, abych byl zticha. „V Londýně, na palubě lodi i dnes večer v tomto domě byli sluhové. Jediné, co vám všem mohu vřele doporučit, je zachovávat tu nejvyšší opatrnost, dokud nebude vrah odhalen."

Nato se společnost začala rozcházet. Benjamin mi naznačil, abych ho následoval do zahrady. Konverzace u stolu za námi utichala, jak se všichni postupně odebírali na lože.

„Myslel jste vážně to, co jste říkal o těch sloužících, pane?" otázal jsem se šeptem.

„Ovšem že ne!" zněla odpověď. „Vrah s námi seděl u stolu. Který sluha by si dovolil spáchat trojnásobnou vraždu? Někdo by si musel něčeho všimnout. Jednu vraždu možná, ale ne tři!"

Kráčeli jsme dál do tmy. Benjamin se obrátil a zamyšleně se na mě podíval.

„Ale jaký může být motiv těch vražd? Je to pomsta za nějakou tajnou křivdu? Nebo touha po moci a bohatství?"

Přitiskl si prst na rty. „Nejprve zemřel Francesco, který byl hlavou rodiny. Potom Matteo, Francescův správce a věrný přítel. Pak Preneste, kněz, právník a důvěrník rodiny. Proč si vrah vybral právě je dva? Co na to říkáš, Rogere?"

„Protože možná něco věděli," odpověděl jsem rozvážně. "I když Preneste mohl být zavražděn také kvůli tomu, že byl schopen odhalit vraha."

„Nebo si prostě Preneste stejně jako Matteo mohli zapamatovat něco, co je klíčem k té záhadě," řekl Benjamin.

„A jakou roli v tom hrál Throckle?" zeptal jsem se.

Benjamin pokrčil rameny. „Jak může souviset sebevražda starého doktora v zapomenutém koutě Essexu s krvavou a krutou vraždou na zlatých kopcích Toskánska?" Zachvěl se a překřížil ruce na prsou. „Všechny vraždy mají nějakou logiku, ale tato mi zůstává utajena." Zadíval se k setmělému domu. „Zajímalo by mě..."

„Co?"

„Zda Preneste svou informaci někde nezanechal."

Vrátili jsme se do domu. Benjamin zastavil ospalého sluhu a požádal o pohár vína. Využil té příležitosti k tomu, aby pomocí své chabé italštiny vyzvěděl, kde měl Preneste pokoj. Bylo to na opačné straně domu. Tiše jsme vystoupili po temném schodišti a pustili se chodbou. Když jsme procházeli kolem jedněch dveří, zastavili jsme se. V chabém osvětlení se na mě Benjamin usmál a naznačil mi, abych poslouchal. Když jsem tak učinil, slyšel jsem z pokoje za dveřmi vzdechy a vášnivé výkřiky lady Bianky.

„Veselá vdova, pokud nějaká vůbec existuje," zašeptal Benjamin.

Kradli jsme se dál a občas se na chvíli zastavili, když nám pod nohama zavrzala dřevěná podlaha. Vyšli jsme za rohem a mně se na šíji postavily chloupky, když jsem se

zadíval do chodby před námi. Byl jsem si jist, že jsem zahlédl nějaký pohyb, ale pak jsem to připsal nadměrnému požití vína.

Nakonec jsme se ocitli přede dveřmi Prenestova pokoje. Byly zavřené, nikoli však zamčené. Otevřeli jsme je a vešli. Byla tam tma, okenice byly zavřené. Pokrčil jsem nos, když jsem ucítil kyselý zápach, který nedokázala překrýt ani omamná vůně ze zahrady. Postel s nebesy, stojící uprostřed pokoje, měla zatažené závěsy. Benjamin tápal tmou. Slyšel jsem ho tlumeně nadávat a klít. Zaslechl jsem zvuk křesadla. Jakmile Benjamin zapálil svíčky, jednu z nich vzal a přistoupil k posteli. Rozhrnul závěsy. Ve světle svíčky jsme spatřili bledý Prenestův obličej,

jeho mrtvé oči. S tou dírou ve spánku a černou stužkou zaschlé krve vypadal ve světle svíčky ještě strašidelněji než v zahradě. Zvědavě jsem si ho prohlížel. Zpytoval jsem paměť, ale nedokázal jsem zařadit to, co jsem viděl. Benjamin mi zašeptal, abych prohledal pokoj. Poslechl jsem. Naštěstí ani jedna truhla či kufr nebyly zamčené, až na jeden, který stál v nohách postele. Jedna přezka zůstala zamčená, a tak jsem musel použít dýku, abych se dostal dovnitř.

Už jsem se v životě setkal s mnoha podivnými kněžími, ale Preneste patřil k těm nejpodivnějším. Nenašel jsem u něho žádný breviář, křížek, růženec či medailon. Ten člověk se nejen zabýval černou magií, on jí byl přímo posedlý. Štítivě jsem couvl, když jsem objevil vysušené tělo ropuchy, nažloutlou kůži z opice a knihu zaříkacích formulí. Benjamin prohledal ostatní kufry a truhly, ale nenašel nic. Po špičkách přešel za mnou.

„Kde by asi někdo jako Preneste ukryl něco tajného?" zeptal se.

Zvedl jsem svíčku a rozhlédl se kolem. Na zdech nebyly žádné obrazy ani drapérie. Poklepal jsem na dřevěnou

podlahu, ale nebyla dělaná po anglickém způsobu, na péro a drážku. Pak jsem se zadíval na postel. Roztáhl jsem závěsy, vylezl na postel a začal poklepávat na dřevěné desky. Prenestův duch mě při tom pozoroval. Jedna z desek zazněla dutě. Spiklenecky jsem se na Benjamina zaculil.

„Bůh ví proč, pane, ale lidé si myslí, že postel je to nejbezpečnější místo.'"

Dřevo nebylo silné. Vyvrtal jsem v něm dírku svým nožem a chvíli počkal, zda zvuk nepřivolal něčí pozornost. Ale kromě tlukotu vlastního srdce, křiku nočních ptáků ze zahrady a Benjaminova těžkého oddychování jsem neslyšel nic. Odlomil jsem dřevo.

„Ráno se budou vyptávat, pane," varoval jsem.

„Pak to budou muset svádět jeden na druhého!" zašeptal Benjamin. „Divil bych se, kdyby to rodině nějak zvlášť vadilo."

Ohmatával jsem dřevo. Někde tam musí být nějaký tajný mechanismus nebo páčka. Ucítil jsem uvnitř kovovou pružinku, a když jsem zajel rukou hlouběji, vytáhl jsem malý kožený váček. Podal jsem ho Benjaminovi, který přeřízl šňůrku nahoře a vytáhl písemnosti ukryté

uvnitř. Sedl si na postel, jako by s Prenestem byli staří kamarádi, a studoval rukopisy. Dva z nich byla kouzelná zaříkadla. Třetí byl dopis od lady Bianky, určený někomu, komu říkala Bellissimo. I se svými omezenými znalostmi jazyka jsem dokázal rozlouskat, když jsem sledoval Benjaminův prst, že jde o milostný dopis, který si Preneste musel schovat proto, aby mohl vydírat.

„Co když ty vraždy spolu vůbec nesouvisí?" zeptal jsem se.

„Chceš říct, že Francesca zavraždili z jiného důvodu než Mattea a Prenesta?" Zavrtěl hlavou. „Ale způsob je pokaždé stejný. Zajímalo by mě, zda by se lady Bianca

odhodlala k vraždě, kdyby to bylo nutné, aby utajila svou nevěru."

Položil dopis na postel a rozvinul další rukopis. Byl napsán latinsky a nepocházel od nikoho méně mocného, než byl kardinál Giulio de Medici. Pergamen byl té nejvyšší kvality, i když už byl zažloutlý věkem. Byl datován před lety a určen Mému dobrému příteli a spojenci, Gregoriu Prenestovi. Kardinál Giulio děkoval Prenestovi za jeho služby a sliboval, že využije veškeré své moci k tomu, aby Prenestovi zajistil povýšení v domě pana Francesca Albrizziho.

„Tak prosté a samozřejmé, tak proč to schovával?" zašeptal Benjamin.

Právě jsem chtěl odpovědět, když jsem zaslechl, jak na chodbě zavrzala podlaha. Oba jsme ztuhli a neodvažovali se ani dýchat. Ale žádný další zvuk už jsme neslyšeli. Vrátili jsme se k dopisu. V jednu chvíli jsem zaslechl cvaknutí, ale myslel jsem si, že to patří k obvyklým nočním zvukům v domě. Benjamin trval na tom, že prohledá dutinu v posteli sám. Já jsem šel ke dveřím, nervózní z toho, co jsem zaslechl. Uklouzl jsem a měl jsem co dělat, abych neupadl. Když jsem se zadíval na podlahu, viděl jsem tam loužičku něčeho lesklého a tekutého. Chvíli jsem se domníval, že je to nějaká rozlitá magická substance. Namočil jsem do ní prst a přičichl.

„Olej," zašeptal jsem.

A teď bych chtěl, abyste si uvědomili, že můj duch už byl znavený. Šel jsem ke dveřím a občas jsem uklouzl. Klel jsem jako pohan. Zkusil jsem zástrčku u dveří, ale byla zapadlá. Na druhé straně dveří jsem zaslechl zvuk křesadla. Vydal jsem se zpátky pokojem, když pode dveřmi vyšlehl oheň. Olej se vznítil a v pokoji vypukl požár. Během minuty nás

obklopovalo hotové inferno. Snažili jsme se otevřít okenice, ale i ty byly zavřené na zástrčky. Rukojetí své

dýky jsem do jedné tloukl, až se uvolnila. Do pokoje pronikl noční vzduch, který oheň ještě víc rozdmýchal. Prolezli jsme s Benjaminem na malou římsu a spustili se do temné zahrady.

Měli jsme štěstí, že jsme dopadli do květinového záhonu a dopad nebyl tak tvrdý. Byl jsem ochromený strachem. Krčil jsem se za křovím jako pes. Kašlal jsem a dávil a mezitím potichu vykřikoval ty nejsprostší kletby, jaké jsem znal. Benjamin si třel vyvrtnutý kotník.

„Já chci jet domů, pane," naříkal jsem. „K čertu se vší slávou Itálie!"

Ale déle už jsem klít nemohl. Najednou se mi obrátil žaludek a já začal zvracet.

Albrizziova zahrada byla obehnána hustým živým plotem z ptačího zobu. Prošli jsme nejbližším obloukovitým průchodem - a zastavili se. Před námi stála postava celá v černém, hlavu i tvář skrytou pod černou špičatou kápí s průzory pro oči, nos a ústa, v ruce svíčku. Ve slabém a mihotavém světle svíčky to byl věru úděsný pohled. Zaúpěl jsem strachem a dal se na útěk. Chvála Bohu, Benjamin měl dost rozumu na to, aby utíkal za mnou.

V době, kdy jsme doběhli k hlavnímu vchodu, už byl celý dům vzhůru. Každý vybíhal ven v různém stádiu svlečenosti. Lord Roderigo měl přes sebe přehozenou noční košili, křičel na Giovanniho, aby organizoval služebnictvo, které se hnalo vzhůru po schodech s vědry plnými vody ze studny a fontán. Naštěstí si nás nevšímali. Benjamin mi zašeptal, abych předstíral, že jsme se byli v zahradě nadýchat čerstvého vzduchu. Pomáhali jsme hasit plameny, ale nepodařilo se nám to dřív, než proměnily Prenestův pokoj, jeho postel a tělo v hromadu kouřícího popela. Lord Roderigo nechal sloužící, aby všechno uklidili, zatímco panstvo se začalo přít o to, jak

k tomu požáru mohlo dojít. Nemohl jsem se toho zúčastnit. Byl jsem zdrcen. Jeden z těch florentských bastardů se mě pokusil zabít. V hlavě mi hučelo a žaludek se mi obracel. Byl jsem vyděšený a vůbec jsem nechápal, co se stalo.

Vrátili jsme se s Benjaminem do svého pokoje. Věřte mi, že jsem zkontroloval úplně všecko - postel i židle. Dokonce jsem nechal otevře-

né okenice i přesto, že venku foukal studený noční vítr, pro případ, že bych musel odejít dřív, než jsem předpokládal. Benjamin, Bůh mu žehnej, měl chuť ještě diskutovat a nakonec konstatoval to, co bylo na první pohled zřejmé - že se nás někdo pokusil zabít.

„Nebo ne? Věděli vůbec, že jsme v pokoji? Nesnažili se jen zničit všechny důkazy, které tam mohly být?" řekl zamyšleně, sedě na posteli.

Zaúpěl jsem, zachumlal se do vlněné přikrývky a zíral do bílé zdi. Cucal jsem si palec, což jsem dělal vždycky, když jsem měl strach. Chtěl jsem jet domů. Přísahal jsem všem svatým, na které jsem si vzpomněl, že jestli to přežiju, rozsvítím tisíc svíček, budu chodit každý den do kostela a nikdy už nebudu krást. Dokonce jsem jim nabízel, že složím slib cudnosti! Na tom můžete vidět, jak jsem byl zoufalý! Nebo možná nemůžete. Od chvíle, kdy jsem vstoupil do toho proklatého domu ve Wodfordu, jsem měl pocit, jako bych vstoupil do nějakého temného bludiště, kde mě bude honit duševně chorý vrah. A kdo byla ta zakuklená postava v zahradě? Slyšel jsem, jak si můj pán mumlá pro sebe. Benjamin, jako vždy, používal logiku. Logiku! Podle mého názoru jsme tu měli co dělat s vrahem, který jen slepě toužil po krvi a chtěl vyvraždit všechny Albrizziovy a každého, kdo s nimi přišel do styku. Upadl jsem do neklidného spánku a probudil se až pozdě ráno, dokonale posílen

a odpočat, s myšlenkami na to, jak vášnivá byla lady Bianca v posteli.

Benjamin už byl vzhůru. Svlékl jsem se, umyl a oholil. Poté, jak jsem sdělil Benjaminovi, jsem byl připraven přijmout samotného sultána i s celým harémem. (Jen tak mimochodem, o pár let později jsem musel i to, ale to je jiná historie!) Pak jsme šli chodbou dolů a po cestě jsme se zastavili zjistit, jaké škody napáchal oheň v Prenestově pokoji. Bylo to tam všechno ohořelé a zčernalé od kouře. Moje obavy z předchozího večera se vrátily a už jsem se chystal znovu odříkat svou litanii slibů. Benjaminova tvář byla jako z kamene. Tvářil se tak velmi zřídka, ale když k tomu došlo, nechal jsem si své myšlenky pro sebe a držel jazyk za zuby.

„Pojďme se nasnídat, Rogere," zašeptal.

„Pane," zašeptal jsem já, když jsme scházeli se schodů. „Kdo byla ta zakuklená postava v zahradě?"

, Je to pouze moje domněnka," odpověděl Benjamin tiše, "ale myslím si, že to byl někdo z Osmičky, tajné policie Medicejských, který tu hlídal dům."

„Nemohl to být ten vrah?"

„Možná. Ale vzpomeň si, Rogere, byli jsme napadeni dvakrát. A ten muž nezvedl ruku, aby nás poranil nebo nám v něčem bránil."

Vstoupili jsme do sluncem zalitého refektáře - překrásného bílého pokoje, na jehož stěnách visely kořenáče s květinami. Dřevěná podlaha se leskla a vzduch voněl masovými pochoutkami a čerstvě upečeným chlebem, který se pekl v kuchyni za refektářem. Všechny židle byly seřazeny kolem stolu na vyvýšeném pódiu a v jeho čele seděl jediný člověk. Enrico s brýlemi na očích, sklánějící se nad nějakým rukopisem. Když jsme vešli, vzhlédl k nám a úsměvem nám naznačil, abychom k němu přisedli.

„Velmi vzrušující," prohlásil, když jsme se posadili. „Preneste byl zavražděn a ani po smrti mu není dopřáno klidu."

„Jaká byla příčina požáru?" zeptal se Benjamin s nevinnou tváří.

„No, pan Roderigo se domnívá, že ho způsobil nějaký nedbalý sluha."

Musel jsem potlačit hněv - i dítě muselo ucítit olej. Benjamin si Enrica pozorně prohlížel.

„Vy špatně vidíte?"

Enrico zavrtěl hlavou a sundal si brýle.

„Jen zblízka. Odjakživa si namáhám oči při čtení rukopisů a knih." Tiše se zasmál. „Děkuji Bohu, že nejsem kněz."

„Myslíte jako Preneste?"

Enrico pokrčil rameny. „Jen se porozhlédněte po Itálii, pane Daunbey. Je plná zkorumpovaných kněží a pyšných prelátů. Můžete opravdu věřit v Boha, kterého vzývají? Jestliže si Preneste přál šťourat se v temných tajemstvích, byla to jeho věc."

(Myslím, že měl pravdu, ale na druhé straně, v Itálii bylo i hodně dobrých kněží, kteří toužili po reformě - muži jako velký Loyola, fanatik, ale velký světec. I papežové se měnili. Sixtus V. očistil Řím mečem

i vodou. Ten prohnaný starý lišák Sixtus choval hluboký obdiv k naší Alžbětě. Víte, že mi jednou řekl, že kdyby se byli s Alžbětou vzali, jejich děti by vládly celému světu? Když jsem to řekl Albžbětě, ta se jen smála. Sixtus totiž nevěděl, že královna a já jsme spolu měli dítě, rozkošného chlapce. Ten sice nemůže vládnout světu, ale určitě si dokáže všechno potřebné ukrást!)

Ale už zase odbočuji. Benjamin s Enricem se pustili do krátké debaty o stavu církve, když můj pán najednou změnil téma.

„Zdá se, že berete všechna neštěstí Albrizziů velice klidně," poznamenal.

Enrico odložil nůž a rozpřáhl ruce.

„Jsem rodem Catalina. Ty vraždy mají charakter spíš tajné msty proti Albrizziům."

„Podezříváte někoho?"

„Pane Daunbey, ve Florencii už dávno nikdo nevěří nikomu. I Albrizziové mají své nepřátele. Setkal jste se s Jeho Svatostí kardinálem Giuliem? A bratrem Serafinem, hlavou Osmičky?"

„Ale jste také Albrizzi," namítl jsem. „Jste manželem lady Beatrice. Přijal jste její jméno."

Enrico pokrčil rameny. „To je pravda. Ale jak každý ví, jsem obchodník, mám svá vlastní práva, a to už od smrti svého otce."

„Jak zemřel váš otec?"

Oči mladého muže přelétl stín. Ruka se mu chvěla, když do ní bral nůž, aby si rozkrojil zelenou šťavnatou hrušku z mísy s ovocem.

„Můj otec byl velký muž, opora Florencie. On a jeho bratr Alberto byli členy Signory, rady, jež řídí Florencii. Matka zemřela, když jsem se narodil. Byl jsem svěřen do péče chův. Můj otec se svým bratrem byli často na cestách v zájmu Florencie. Jednoho dne byli v Římě. Vycházeli z kostela poblíž Kolosea, když na ně zaútočil vrah. Šíp z kuše zasáhl otce do šíje. Alberto byl zasažen do prsou. Můj otec zemřel okamžitě, jeho bratr o několik dní později.

„A co vrah?"

„Nikdy se nenašel. Lord Francesco byl přítelem mého otce. Když otec zemřel, byl právě v Ostii a okamžitě spěchal do Říma. Můj otec právě nakoupil drahokamy - diamanty a vzácnými smaragdy. Všechny byly ukradeny a nikdy se nenašly. Později oběsili dva muže, podezřelé z účasti na

vraždě mého otce, ale nic se jim neprokázalo." Enrico vzhlédl a zamrkal. „Několik let mě hlídali tajní pro případ, že by šlo o krevní mstu. Lord Francesco sám pátral po vrahovi, ale nic nevypátral. Další záhada, že, pane Daunbey?"

„Ale vy máte podezření, že ano?" zeptal se znovu můj pán.

„Můj otec nebyl přítelem Medicejských. Možná měli nevyrovnané účty. Ale věřte mi, pane Daunbey, kdybych někdy vypátral vraha, řekl bych vám o tom až tehdy, až bych ho zabil."

KAPITOLA

Benjamin se chystal rozhovor ukončit, když do refektáře vstoupil lord Roderigo v doprovodu pyšného Alessandra. Alessandro neztratil nic ze své okázalosti. Byl oblečen v přiléhavém kabátci a stejně přiléhavých kamaších, za ozdobným opaskem měl zastrčeny dýky. Vypadal vyzývavě jako zkušený pouliční rváč. Roderigo, jindy tak sebevědomý, byl nyní očividně nervózní - jeho tvář byla trochu jako z těsta a pod očima měl tmavé stíny. Měl umaštěné vlasy a za nehty ještě špínu po nočním hašení. Alessandro vedle něho vypadal se svou hladkou tváří a pečlivě učesanými vlasy jako ztělesněné zdraví. Obdařil mě arogantním pohledem a hlasitě se zakousl do jablka. Jeho milovaná sestra mu musela říct o našem včerejším rozhovoru.

„Spali jste dobře, Inglese?' zeptal se Roderigo.

„Postele jsou velmi pohodlné," odpověděl taktně Benjamin. „Ale naše první noc ve Florencii nebyla tím nejlepším uvítáním. Jak to vypadá v pokoji ubohého Prenesta?"

„Je zničen," odpověděl Roderigo. „Jsme šťastni, že se požár nerozšířil dál. Jinak bychom mohli přijít o celou vilu."

„A příčina?" pokračoval Benjamin.

Lord Roderigo uhnul očima. Natáhl se po karafě s ředěným vínem a nalil si do poháru.

„Domnívám se, že to byl nějaký nedbalý sluha. Možná muži, kteří ohledávali Prenestovo tělo, zapomněli hořící svíčku u postele."

„Víte o tom, že je vila hlídána?" zeptal se nečekaně Benjamin.

Měl jsem zlomyslnou radost, když po těch slovech Ales-sandrovi málem zaskočilo.

„Cože?" Lord Roderigo odtrhl pohár od rtů. „Co tím myslíte?"

Benjamin mu popsal, co jsme zažili v zahradě, když požár vypukl. Roderigo pozorně poslouchal a pak rozhodil rukama.

„Osmička má své špehy všude," pronesl hořce.

Pak se obrátil na Alessandra a něco mu říkal rychlou italštinou. Ten zbledl. Jeho odpověď zněla vyhýbavě a jeho tvář překypovala povýšeností.

„Co se děje?" zeptal se Benjamin ostře. „Lorde Roderigo, nechci být vtíravý, ale jsme hosty ve vašem domě a i my můžeme být ohroženi. Proč by florentská tajná policie měla hlídat vaši vilu?"

„Protože v této rodině jsou členové, jimž se nedá věřit," odpověděl Roderigo pomalu. „Někdo tu projevil cosi, co mohu nazvat více než zdvořilým zájmem o nové učení z Německa - pan Luther dal svou existenci pocítit i zde. Osmička a inkvizice velmi pozorně sledují, kdo má sklony tím směrem."

Alessandrova bledá tvář mi byla dostatečným důkazem, že Roderigo mluví právě o něm.

„Ale tutéž otázku byste mohl položit i Jeho Eminenci," pronesl Roderigo a usmál se na Benjamina. „Přišel posel z medicejského paláce. Jeho Milost kardinál si přeje, abyste se tam v poledne dostavili. Giovanni vás tam doprovodí."

„Mohu dál?" zapípal hlásek od dveří. Stála tam Maria a vypadala jako panenka. Tento dojem podtrhovaly červené šaty, ozdobené bílou lemovkou, a kaštanové vlasy spletené do copů. „Mohu dál?" opakovala.

Najednou držela v ruce tři nebo čtyři pomeranče. Začala s nimi žonglovat a blížila se k nám. Musel jsem obdivovat její zručnost a rych-

lé pohyby rukou. Pak položila pomeranče na zem a předvedla několik hvězd, kterými se dostala až k nám. Zahlédl jsem bílé spodničky, malé černé střevíčky s růžovými knoflíky a pak už stála přede mnou, mírně zrůžovělá ve tváři, s pevně stisknutými rty. Dýchala nosem, aby nefunělа.

„Dobré ráno, Cibulko," pozdravila mě s úsměvem.

„Teď tu není moc veselo," řekl Alessandro kousavě. „Nech si ty svoje vtipy, Marie. Pan Preneste je mrtvý." Vrhl po mně temný pohled. „A je mi jedno, co říká strýček. Ten požár, co vypukl u něho v pokoji, je podezřelý."

„Pan Preneste byl hloupý a špinavý, liboval si ve tmě a dostal jen to, co si zasloužil."

„Marie!" zvolal Roderigo.

Pokrčila svými líbeznými rameny a vylezla na lavičku a vtěsnala své malé tělíčko mezi mne a Benjamina.

„Mohu jet do Florencie? Pokud mě tu není zapotřebí," dívala se výsměšně na Alessandra, „pak by možná bylo lepší, kdybych odjela."

„Ty poloviční ženo!" odpověděl zlomyslně Alessandro.

„Lepší to, než nebýt mužem!" odpověděla.

Alessandro se natáhl přes stůl s rukou zdviženou k políčku. Chytil jsem ho za zápěstí a pevně sevřel.

(Ano, ano, jsem od narození i výchovou zbabělec. Chodím stále v hnědých kalhotách, a když dojde k boji, hledám nejkratší cestu ke dveřím, ale nemohu vystát tyrany!)

„Okamžitě mě pusťte!"

Alessadro se tvářil tak uraženě, že jsem se musel smát. Než mohl Roderigo zasáhnout, Alessandro zvedl druhou ruku a udeřil mě po tváři. Pustil jsem ho.

„Omluv se! Alessandro, omluv se!" vyrval ho Roderigo. „Okamžitě se omluv!"

Alessandro se kousl do palce a plivl mým směrem.

(Později jsem se dověděl, že to byla nejhorší urážka, jakou Italové znali. Řekl jsem o tom Willu Shakespearovi a on to použil na začátku své hry Romeo a Julie. V té hře to vyvolalo souboj a totéž se stalo i v Albrizziově vile.)

Lord Roderigo mě uchopil za paži.

„Signore Shallote, Alessandro má horkou hlavu. A pak, vy jste jen pouhý sluha. Nejste povinen přijmout jeho výzvu."

Benjamin tiše mumlal na souhlas.

„Souhlasím," řekl jsem a mile se usmíval na Alessandra. „Signore Alessandro, zapomněl jsem se."

Opovržlivě zvlnil rty. Musel jsem spolknout ještě kyselejší jablko, když jsem zachytil výraz Mariiných očí - nejen nespokojenost, ale přímo uražený údiv, jako by ji Alessandrova urážka připravila o tu trochu lidskosti, kterou si myslela, že má.

„Dovolíte?" zvedl jsem se od stolu a napřímil. „Moje matka mi neustále vštěpovala, abych se choval jako gentleman. Jestliže jím jsi, pak ho poznáš i v druhém," říkala. Naklonil jsem se přes stůl a upřeně se zadíval na Alessandra. „Nepoznávám ho ve vás. Políčkujete ženy, a tak se vás chci na něco zeptat. Jste tak neomalený už od narození, nebo si to vytrvale pěstujete po celý život?"

Odstrčil jsem ruku svého pána, který mě chtěl varovat. Alessandro, jak jsem pochopil, nerozuměl slovu neomalený. Nicméně vyskočil na nohy, rudý ve tváři a s planoucíma očima.

„Do zahrady!" zaječel. „Do zahrady!" a vyběhl z pokoje.

Roderigo se na mě podíval. „To jste neměl říkat, Shallote," řekl tiše. „Alessandro je dobrý šermíř. Zabije vás!"

V té chvíli moje odvaha začala chladnout. Podíval jsem se na všechny u stolu. Enrico tam seděl, mnul si bradu a díval se na mě povzbudivě. Maria mrkala řasami jako nějaká dáma z hloupého starého románu, kde zpívají trubadůři. Benjamin seděl se skloněnou hlavou. Nevěděl jsem, jestli se baví, nebo zlobí. Vtom vešla lady Beatrice. Lord Enrico se zvedl, odsunul jí židli vedle sebe a pošeptal jí, co se stalo. Ona se zlomyslně zachechtala a spráskla ruce.

„Alessandro zcela jistě zvítězí," konstatovala. "Drahý choti, proč jsme ještě zde, když můj bratr čeká v zahradě?"

No, neměl jsem na vybranou. Vyšli jsme s Benjaminem z refektáře a vrátili se do svého pokoje. Sundal jsem si kabátec, připnul si opasek s mečem, snažil se nedat najevo svůj strach a zamířil jsem ke dveřím. Můj pán mě chytil za paži.

„Rogere!"

„Teď žádná kázání, pane! Je to domýšlivý lotr!" Zadíval jsem se Benjaminovi do očí a četl v nich obdiv.

„Oh ne, jsem na tebe hrdý, Rogere. Vím, že nesnášíš násilí. Bylo od tebe statečné, že ses zastal Marie. Kdybys to neudělal ty, udělal bych to já!"

(Bůh nás chraň, můj pán byl nevinnost sama! Nesnáším násilí! Měl zatraceně pravdu! Nesnáším pohled na krev, zvláště na vlastní!)

Ale hrál jsem si na statečného hrdinu, polkl jsem a modlil se, aby se mi nepotily ruce, abych v nich udržel meč. Benjamin mě poplácal po opasku s mečem.

„On si pravděpodobně vezme rapír. Nezapomeň, co tě naučil náš Portugalec."

Vyšli jsme do zahrady. Tady už se zatím sešla celá domácnost. Studoval jsem jejich tváře. Kromě Enrica a Roderiga se všichni na náš souboj dívali jako na divadlo konané pro jejich zábavu. Dokonce služebnictvo, které stálo v pozadí, si přineslo ovoce a víno, aby se mohlo dívat na toho omezeného Inglese, až bude raněn, nebo dokonce zabit. Maria na mě hleděla pohledem plným obav,

jako by si uvědomovala, že ona je příčinou toho všeho. Pootevřela ústa, rozběhla se ke mně přes trávník a chytila mě za rukáv.

„To nebylo nutné, Cibulko," zašeptala. „On mě uráží stále. Nikdy ale nepřestoupí určitou mez."

Potřásl jsem hlavou. „Nejraději bych utekl!" zašeptal jsem. „Ale kam bych mohl utéci?" Vzal jsem jednu malou sametovou rukavičku, kterou nosila za pasem a strčil si ji pod košili. „Bude mým talismanem při souboji!"

Začervenala se a kousla se do spodního rtu. „Mrzí mě, že jsem ti říkala Cibulko."

„Jsi připraven, inglese?

Zadíval jsem se přes mokrý trávník. Alessandro zaujal elegantní postoj, v jedné ruce rapír, ve druhé stiletto. Mával jimi ve vzduchu křížem přes sebe, aby se od nich odrážely sluneční paprsky a každý viděl, jak jsou ostré. Obrátil se mi žaludek. Modlil jsem se, abych nezavřel oči, což jsem dělal při každém souboji. Nedokážu vysvětlit proč. Zřejmě to byla taková dětská reakce. Nebo, což by bylo ještě horší, abych nezvracel, nebo neomdlel.

„Jsi připraven, Rogere?" zeptal se mě můj pán.

„Tak připraven, jako vždy."

Tasil jsem meč a dýku a vydal se přes trávník. Kéž bych byl nešel - klouzaly mi podrážky. Podjely mi nohy a já klesl na kolena. Zrudl jsem hanbou za hlasného smíchu kolemstojících.

„Jsi nervózní, Inglese? volal Alessandro. „Bianco, přines svou voňavou sůl!"

Postavil jsem se, zabodl meč i dýku do země a sedl si vedle.

„Promočíš si kalhoty!" volal Alessandro.

Nevšímal jsem si ho, sundal si boty a lněné punčochy.

(Vy, mladí mužové, kteří to teď čtete, zapamatujte si radu starého Shallota: Na kluzkém povrchu je nejlépe být bosý. To pro případ, že byste doopravdy nemohli utéci!) Postavil jsem se na nohy, vzal si svůj meč a dýku a nonšalantně se blížil ke svému sokovi. V duchu jsem doufal, že mě žaludek nezradí. Roderigo se mezi nás postavil, ďábelský Giovanni s ním.

„Alessandro," řekl tiše. „S tímto mužem se nemusíte bít. Není vám roven."

„Ano, strýčku, pochází z ulice, ale potřebuje, aby ho někdo naučil, jak se má chovat."

Roderigo se na mě smutně podíval a pokrčil rameny. „Tak se bijte!" zvolal. „Dokud nepoteče první krev!" Srdce mi poskočilo radostí, ale pak jsem se podíval na prohnanou tvář Giovanniho a věděl, že první

krev může být ranou do mého srdce. Oba s Roderigem ustoupili. Konverzace kolem nás utichla. Alessandro lenivě zaujal postoj mírně bokem ke mně a zvedl meč. Nervózně jsem vykročil dopředu, tvářil se jako hlupák a napodobil jeho postoj. Naše meče se střetly. Alessandro uskočil dozadu a potom učinil dlouhý čelní výpad. Zablokoval jsem jeho meč a ustoupil. Zaútočil znovu. Za hlasitého povzbuzování a výkřiků Alessandro! zkřížil meč proti meči, dýku proti stilettu. Zkoušel mě a hledal mé slabiny a já se choval jako nervózní nováček, ale obezřetně. Znal jsem takové typy, jako byl Alessandro - proradný lotr. Neměl by slitování, kdyby viděl možnost, jak mě rychle zabít. Učinil proti mně vzteklý výpad, meč svištěl vzduchem a já si rychle uvědomil, že umí lépe zacházet s dýkou než s mečem. Musel jsem dávat větší pozor na jeho stiletto než na rapír. Nečekaně ho zvedl a chtěl mě bodnout, když jsem se nekryl. Při jedné příležitosti mě málem dostal. Teď jsem toho měl dost. Muž bez koulí je muž bez budoucnosti. Rychle jsem ustoupil, přehodil si rapír do levé ruky a s potěšením sledoval udivený výraz v jeho očích. A v té chvíli jsem se do něho pustil. Nechci se vychloubat, ale od té chvíle už to nebyl souboj. Alessandro prostě neměl zkušenost v boji s levákem. Ta změna ho vyvedla z rovnováhy. Začal být neohrabaný, odrážel útoky dýkou, ustupoval příliš pomalu a já ho zasáhl do ramene. Vytryskla krev a potřísnila mu lněnou košili, takže to vypadalo mnohem hůř, než to ve skutečnosti bylo. Lady Bianca začala ječet.

„Nechte toho! Nechte toho!"

Alessandrova tvář byla stejně bílá jako jeho košile. Podíval se nervózně na svého strýce, který se postavil mezi nás.

„Tím je záležitost urovnána. Alessandro?"

Jen pokrčil rameny.

„Pane Shallote?"

„Jak rozhodnete."

Obrátil jsem se - a přísahám, že to už nikdy neudělám! Hloupý starý Shallot, namyšlený jako vždycky!

„Rogere!" vykřikl můj pán.

Uskočil jsem doleva a Alessandrův meč mi projel kolem ramene. Skočil jsem po něm, chytil ho za opasek a po dobrém anglickém způsobu jsem ho srazil k zemi. Pak jsem vstal a ustoupil. Alessandro se na mě

díval velkýma nervózníma očima. Meč mu vypadl z ruky, zůstala mu jen dýka. Zadíval jsem se na něho. Nikdo se neodvážil zasáhnout. Podle pravidel souboje jsem ho směl a měl zabít. Pomalu jsem od něj ustoupil, meč a dýku zastrčil do pochvy a odplivl si směrem k němu.

„Jak řekl váš strýc, skončili jsme!"

Počkal jsem, dokud Roderigo s Giovannim nepřišli na pomoc mému poraženému soupeři, pak jsem se teprve otočil a vrátil se do domu, pyšný jako kohout.

„Dobrá práce, Rogere!" ozval se Benjamin, který šel za mnou.

„Od vás taky, pane!" odpověděl jsem. „Ten zbabělý ničema by mě byl zapíchl."

„A já bych pak zapíchl jeho!"

Zadíval jsem se do jeho dlouhé spolehlivé tváře. Byl by to opravdu udělal. „Nikdy neposuzuj knihu podle vazby," praví jedno přísloví, a přesně to platí o panu Daunbeym, jednom z nejlepších šermířů v Anglii. Jednoho večera jsme se spolu bili na břehu studeného moře o ženu, jejíž srdce bylo černé jako samotné peklo, ale to je historka pro příště. Tenkrát, v Albrizziově vile, mi zachránil život. Maria spěchala za námi a pokynula mi, abych se sehnul. Zastavil jsem se a ona, místo toho, aby mi něco zašeptala do ucha, mě vášnivě políbila na tvář, pak se začervenala a utekla.

„Pane Shallote!"

Byl to lord Roderigo.

„Děkuji," volal a gestikuloval na trávníku. „Děkuji vám," opakoval a všechna jeho povýšenost byla tatam. „Mohl jste mého synovce dvakrát zabít. Ale za to, že jste mu odpustil podruhé, jste se stal plnoprávným členem mé rodiny. Dovolte mi, abych vás odměnil."

Znáte starého Shallota. Vyslovte slovo odměna a zachová se jako vyhladovělá opice, které nabídnete mrkev. Ale i tak jsem si zahrál na chladného a sebevědomého hrdinu a šel s ním do refektáře. Ostatní členové domácnosti se k nám připojili. Beatrice stála opodál. I ona se teď změnila - dívala se na mě, hlavu mírně skloněnou, její zářící oči se usmívaly a pomalu si olizovala špičkou růžového jazyka ty svoje smyslné rty. Plná ňadra se jí prudce dmula. Byla jedním z těch lidí, které vzrušuje pohled na krev - pokud není jejich vlastní. Přistoupila ke mně,

lehce se dotkla mé paže, a jak kolem mne prošla, zavadila letmo rukou o můj poklopec. Bože, co to bylo za rodinu! Horší než Boleynova!

Enrico mě chytil za ruku a s obdivným pohledem řekl: „Jste dobrý šermíř, pane Shallote, vzácný kavalír, jak byste řekli vy, Inglese. Máte velmi vybraný styl, zvláště pohyby zápěstí. To si musím zapamatovat."

Benjamin se na něho překvapeně díval, ale Roderigo se mezitím vrátil s karafou vína a podnosem s poháry. Položil vše na stůl a pak vzal do ruky zlatý, drahokamy vykládaný pohár, do poloviny jej naplnil a dal kolovat.

„Pane Shallote, to je víno, které Římané nazývají falernské, z našich vinic." Usmál se a dodal: „To víno je vaše a pohár také."

(Ne, nemám jej. Museli jsme opustit Florencii tak rychle! Později jsem psal tomu ďábelskému ničemovi z Osmičky, a žádal ho, aby mi ho nechal poslat. Ten slizký had mi odepsal, že stojí u něho na polici a čeká, až si pro něj přijedu! Ten ďábelský lotr!)

Poděkoval jsem Roderigovi, přiťukl si se shromážděnou společností a napil se teplého, voňavého vína. Vypláchlo mi ústa, pohladilo sliznici v hrdle a zchladilo žár v podbříšku, který nevěstil nic dobrého pro žádnou přítomnou ženu. Roderigo dolil zbytek vína a pak nastalo jako obvykle vychvalování a důvěrné poklepávání po rameni. Stál jsem tam a hrál si na skromného hrdinu, když otevřeným oknem vletěla dovnitř sova, přestože venku byl bílý den, zamávala křídly, obletěla pokoj a padla mrtvá k zemi. Lady Bianca upustila svůj pohár a vykřikla. Beatrice málem omdlela a museli jí pomoci na židli, zatímco muži zbledli a dívali se na hromádku peří na podlaze.

Můj pán k ní přistoupil, poklekl a obhlížel mrtvé tělíčko obalené žlutohnědým peřím.

„Co to znamená?" zeptal se.

„Sovy jsou poslové smrti!" zašeptal Roderigo. „Stane se něco..." Obrátil se k bledému Giovannimu a přikázal: „Spal ji!"

Voják jen zavrtěl hlavou, tak jsem zvedl ještě teplé tělíčko sám a zamířil s ním ke dveřím. Všichni přede mnou ustupovali, jako bych namouduši byl nakažený morem. Prošel jsem zahradou a položil mrtvého ptáka na hnojiště. Když jsem se obrátil, stála za mnou mrňavá Maria, popelavá ve tváři, a vyděšenýma očima se dívala na mrtvé ptačí tělo.

„Strašné znamení," zašeptala. Vzhlédla ke mně a přitiskla si své malé dlaně k hrudi. „Pane Shallote, Florenťané jsou ti nejpověrčivější lidé na celém božím světě. Věří, že sova, která za časného rána vlétne do domu, věstí velké neštěstí. Když sova zemře, znamená to zkázu pro dům!"

Zadíval jsem se k vile. „Mně připadá dost bezpečně!" zažertoval jsem.

Vzala mé prsty do své malé teplé ruky. „Je to znamení, že Albrizziové ztratí svou moc." Stiskla mi prsty. „Dovolte mi jet s vámi a Benjaminem do Florencie."

Předstíral jsem, že přemýšlím. „Už nejsem Bručoun?" škádlil jsem ji.

„Mrzí mě to," zašeptala.

Zašmátral jsem rukou pod košilí a vytáhl její rukavičku. „Mohu si ji nechat?"

„Ovšem," zašeptala. „Ale slibte mi, slibte, že až se budete vracet do Anglie, vezmete mě s sebou!"

Vypadala tak opuštěně a bezbranně, že jsem přisvědčil. Obrátila se a jako malé dítě poskakovala po cestě, mávajíc na mého pána, který se právě hrnul za mnou.

„Člověk by si myslel, že slunce spadlo z nebe," pronesl a hlavou pohodil směrem k vile.

„Pane, dokonce i v Anglii je sova považována za posla špatných zpráv."

„Já na takové nesmysly nevěřím, Rogere. Jistě, Preneste mohl přivolat Satana, ale já si myslím, že všechna stvoření jsou od Boha."

Přistoupil k hromadě hnoje, vzal mrtvého ptáka a zvědavě ho obhlížel. Vzal rukavice, které měl za opaskem, natáhl si je, otevřel sově žlutý zobák a přičichl k němu.

„Pane?"

Benjamin pokrčil nos a mrtvou sovu zase položil.

„Souhlasím s tebou, Rogere. Ale ta chudinka nebyla poslem špatných zpráv, spíš někdo přinesl neštěstí jí." Sundal si rukavice. „Ten

ubohý pták byl otráven pořádnou dávkou rulíku. Ale jak její vrah dokázal zařídit, aby vletěla do domu?" Benjamin si z boku tiskl nosní dírky. „Rogere, co mají sovy rády?"

„Myši."

„No tak, nehloupni!"

„Tmu, stodoly."

„A když pustíš otrávenou mladou sovu, kam poletí?"

„Nejspíš přímo do nějakého přístřešku."

Benjamin se otočil a ukázal na velké otevřené okno.

„Vidíš, ta chuděrka vletěla tamhle do toho okna."

„Ale kdo ji vypustil? Všichni byli s námi v pokoji."

„Opravdu?" zeptal se Benjamin jízlivě. „Ty dvě ženy možná. Ale bylo by velmi snadné vyjít ven, vypustit sovu a vrátit se." Přejel očima domovní fasádu. „Velmi chytré," zamumlal a ukázal na stažené žaluzie v ostatních oknech. „Někdo to připravil. Vidíš, že je otevřené jen to jediné okno? A co víc, jsem si jistý, že i kdyby ta sova zašla kdekoliv jinde, účinek by byl stejný. Našel by ji některý ze sloužících a s hysterickým křikem by přiběhl tu novinu oznámit." Benjamin se poškrábal na bradě. „Ale mě zajímá, kdo ji vypustil!"

„Neměli bychom zapomínat na Osmičku!"

„Ano," zašeptal Benjamin. „A neměli bychom zapomenout, že máme schůzku ve Florencii. Pojď, mistře šermíři, je čas vydat se na cestu."

V době, kdy jsme se vrátili do vily, Albrizziova rodina se už rozešla. K Alessandrovi zavolali doktora, aby ošetřil ten škrábanec. Obě dámy byly ve svých pokojích s těžkou depresí. Giovanni už na nás čekal u stájí s připravenými koňmi. Maria stála opodál a držela svou malou bílou opičku na vodítku. Při pohledu na ni bylo jasné, že už se střetla s Giovannim kvůli tomu, že s námi chtěla jet do Florencie. Umyl jsem se a převlékl si košili, když jsem si tu předchozí tak propotil při souboji. Můj pán mi radil, abych se za tak teplého počasí myl pravidelně.

„Voda otvírá póry," vysvětloval, „a udržuje svěží kůži. Jinak - " zaculil se - „můžeš skončit tak, že si uškrábeš poklopec, jak tě bude svědit to, co máš pod ním."

(Čistotný člověk, ten můj pán. Jen bych si přál, aby ostatní, zejména současná královna, dodržovali takové zásady. Představa královny Alžběty o koupeli je jiná: postříkat si obličej a ruce růžovou vodou a pak překrýt přírodu několika lahvičkami parfému. Mohu vám prozradit, že anglický dvůr uprostřed léta páchne jako hromada hnoje. Jednou jsem se pokusil královně tlumočit rady svého pána, ale podívala se na mě s děsem v očích.

„Koupat se má o Velikonocích a o Vánocích!" zvolala. „Nebuď pošetilý, Rogere! Teplá voda způsobuje ospalost a malátné tělo."

Co nadělám proti radám nějakého hloupého felčara?)

Když jsme vyjížděli z Albrizziovy vily, slunce na nebi stoupalo. (Musíte si uvědomit, že bylo ještě brzy dopoledne. Italové vstávají před rozedněním a po poledni odpočívají.) Zpočátku byl Giovanni nemluvný a vyděšený z té mrtvé sovy, ale můj pán mu kladl otázky a byl neodbytný. Zpočátku jen tak chvílemi něco prohodil, chválil Giovanniho koně a jeho jezdecké umění, ptal se ho, kde se narodil a v jakých bitvách bojoval. Giovanni byl jako každý jiný voják, a když jsme scházeli dolů po prašné cestě, vinoucí se mezi stráněmi porostlými vinicemi a cypřiši směrem k Florencii, už se nám svěřoval s tím, že kam až jeho paměť sahá, byl vojákem. Pozorně jsem ho poslouchal a snažil se nevšímat si Marie, která jela vedle Giovanniho a dělala grimasy.

„Takže vy jste vždycky bojoval za Florencii?" přerušil ho můj pán, když vyprávěl poněkud nudnou historku.

„Ne, ne. Nějakou dobu jsem bojoval za Francouze. Dokonce jsem strávil dva roky na vašem ostrově. Najali si mě jako nabíječe."

„Máte zkušenosti s ovládáním arkebuzy?" zeptal se Benjamin nevinně.

„Jako každý v Evropě," holedbal se Giovanni.

Pak si uvědomil, co řekl, a od té chvíle byl znovu zamlklý. Poháněl koně, aby byl stále před námi, a už téměř nepromluvil, dokud jsme nedorazili na zalidněnou cestu procházející severní branou Florencie.

„Doprovodil jsem vás do města," zamumlal. „Už se musím vrátit."

Benjamin obrátil koně, díval se za ním, jak odjíždí a usmál se na mne.

„Florentský žoldnéř, který pracoval pro Jindřicha Anglického a umí zacházet s arkebuzou. Zajímavé, nemám pravdu, Rogere?"

„To jsem vám mohla říct i já!" prohlásila Maria dopáleně. „Giovanni je zrádný ničema. Je jedním z těch lidí, kterým se líbí zabíjet. Vůbec se neliší od rodiny, které slouží. Lord Francesco byl možná zlý člověk, ale neměl takovou zálibu v krvi jako ostatní." Snížila hlas, protože její slova vyvolala pozornost kolemjdoucích. „Všichni jsou násilníci. Byli by se smáli, kdyby vás Alessandro zabil. A Giovanni je špicl."

„Jak to myslíte?" pobídl Benjamin svého koně blíž k jejímu.

„Je špicl! Buď dělá špicla Medicejským, nebo Osmičce, nebo možná oběma. Vidívám ho vyklouznout z domu za

nocí, když právě nepíchá lady Beatrice." Přitáhla opičce vodítko. „To skončí v krvi," dodala ponuře. „Enrico není blázen. Jestli je přistihne inflagranti, zemře buď on, nebo Giovanni."

„Co ještě víte?" zeptal jsem se jí.

Maria odvrátila pohled. „Řekla jsem vám, co vím." Zadívala se přes město do míst, kde z mlžného oparu vystupovala velká kupole Brunelleschiho katedrály. „Nenávidím toto místo," zašeptala. „Zemřel tady můj otec. A kdybych měla dost stříbra a zlata, odešla bych." Vzhlédla a po tváři sejí rozlil úsměv. „A to do Anglie, že, Rogere?"

Podíval jsem se na pána, který jen krčil rameny.

„Vezmete mě do Anglie?" naléhala.

„Ano, Marie, vezmeme."

Vzápětí jsme vstoupili do města branou, která byla ozdobena několika uťatými hlavami. Maria jela před námi a ukazovala nám cestu klikatými florentskými uličkami, kolem řeznických krámků plných skopového a telecího. Všiml jsem si něčeho zvláštního. V Londýně nikdy nevíte, co kupujete. Jak už jsem uvedl dříve ve svých pamětech, jsem přes takové věci autorita, protože jsem v životě ochutnal maso z koček i krys, takže poznám ten rozdíl. Jiní ho nepoznají. O čem si myslí, že je to šťavnatá pečínka, je mnohdy toulavá kočka z ulice. Ale ve Florencii museli řezníci podle dekretu městské rady vystavovat ve svých krám-

cích spolu s masem zvířat, které prodávali, i jejich kůže a hlavy. Mohlo to být velmi praktické nařízení, ale musím říct, že je krajně nepříjemné, když na vás zírají skelné oči ovcí, krav, králíků a jehňat.

Ulice byly stejně přelidněné jako v Londýně. Uši mi zaléhaly zvoněním hrnců a pánví, cinkotem peněz, křikem kramářů, nabízejících všechno možné zboží, látky, řemeslníků, prodávající dřevěné nádobí, konvice a pánve. Ulice byly plné povozů tažených mulami. Čas od času jsme vyjeli z úzké ulice na některé z překrásných náměstí, otevřené a vydlážděné, s osvěžující fontánkou uprostřed. Když jsme jednu takovou piazzu přecházeli, upoutaly můj pohled postavy podobající se smutečně oděným duchům, nesoucím katafalk. Když procházeli, všichni si sundali z hlav pokrývky a dokonce i ti nejhrubší a nejsprostší povozníci uhýbali se svými povozy stranou, aby jim udělali víc místa.

„To jsou milosrdní bratři," vysvětlila nám Maria. Ukázala na vůdce těch černých duchů. „Každou skupinu desíti vede Capo di Guardia. Poznáte ho podle koženého vaku uvázaného u pasu. Má v něm brandy, pastilky proti kašli a klíč od zásuvky pod nosítky. V ní je pohár na pití, štola, krucifix a trocha svěcené vody pro případ, že by nemocný zemřel po cestě do nemocnice."

Zíral jsem na dlouhé černé kutny, kapuce a kápě s otvory pro oči, nos a ústa.

„Vypadají jako démoni," zašeptal jsem.

„Ne, ne," odpověděla Maria. „Milosrdní bratři jsou největší pýchou Florencie. Navštěvují nemocné a odnášejí je do nemocnice, ale podle zákonů svého bratrstva musí zůstat utajeni, aby je nikdo nemohl považovat za nepoctivé, nebo je obvinit z toho, že se chvástají svou dobročinností."

Díval jsem se, jak nás nosítka míjejí.

„Ale není ten člověk mrtvý?"

„To ne. Přikrývají je proto, jen aby na ně nebylo vidět." Maria si utřela svá malá ústa hřbetem ruky. „Florentské nemocnice jsou zázrak." Hořce se usmála. „Musí být. V našem městě je víc otrav a ran způsobených dýkami než v celé Itálii, dokonce víc než v Římě."

„Vypadají, jako by patřili k Osmičce" prohlásil Benjamin.

Maria si přitáhla opičku a podívala se na pána přes rameno.

„Až jim někdy padnete do rukou, zjistíte, že Osmička nezná milosrdenství!" poznamenala.

Zvon začal vyzvánět.

„Pospěšte si," volala na nás, a když jsme vyšli z uličky, ukázala přes náměstí na vysokou budovou obehnanou opevněním.

„Piazza de Medici! Kardinál vás očekává." Přitáhla oslíkovi otěže a počkala na nás. „V Anglii máme jedno přísloví: Večeříš-li s ďáblem..."

„...vezmi si dlouhou lžíci!" dokončil jsem za ni.

„V každém případě," Maria zašeptala, „se ujistěte, že máte lžíci hodně, hodně dlouhou!"

KAPITOLA

Ustájili jsme koně a vstoupili do paláce. Jakkoliv jsou Medicejští zkažení, jak jsem .sám zjistil, jednu věc umějí - stavět a žít. Ten palác byl opravdu mimořádný. Vyšli jsme po několika schodech na široké nádvoří s fontánou uprostřed. Voda stékala v kaskádách z mísy, kterou držela nádherná nymfa vyřezaná ze slonoviny. Přešli jsme nádvoří a ocitli se v zahradě, osázené k mému překvapení vavřínem a magnóliemi, které se pnuly nad pěšinami a poskytovaly příjemný stín, s velkými jezírky a spoustou soch, většinou vytesaných z mramoru. V jednom koutě, jak nám pošeptala Maria, byla chladírna, což byl studený sklep s tajícím ledem, z něhož odkapávala voda na sudy s vínem a udržovala je v žádoucí teplotě.

Uvítali nás komorníci, namyšlení muži v medicejských barvách a s medicejskými koulemi, rodinným erbem vyšitým na tunikách. Vedli nás přepychovými chodbami, kde visely na stěnách obrazy vedle drapérií ze zlatých tkanin a sametu, vyšívaných rozličnými motivy - viděli jsme ptáky, stromy, květiny i krajinky. V každém pokoji někdo pracoval či odpočíval. Zaregistroval jsem poměrně dost mužů s meči a dýkami, v lehké zbroji, kteří hlídali jak chodby, tak dveře a předpokoje. Kardinál Giulio měl své pokoje uprostřed vší té nádhery. Očekával nás v překrásné místnosti s vysokým stropem, jejíž stěny se leskly zlatem a stříbrem a celou podlahu pokrývaly vysoké vlněné koberce. Seděl u stolu u velkého okna s výhledem na ná-

městí a diktoval dopisy, určené kardinálům a prelátům z celé Evropy, pěti či šesti kněžím, kteří seděli na opačném konci stolu.

Chvíli jsme tam jen stáli a dívali se. Nakonec si kardinál naší přítomnosti všiml, pozorně si nás prohlédl přivřenýma očima a prsty mnul zlaté střapce na svém purpurovém rouchu. Pak vztyčil prst. Zajímavě vyřezávané hodiny ze slonoviny, zdobené zlatem, které stály u okraje krbu zapuštěného do zdi, spustily melodickou zvonkohru a odbily poledne. Když zvonkohra skončila, vzal kardinál do ruky stříbrný zvonek a zazvonil. Tleskl rukama, kněží - písaři zmizeli a on nám pokynul, abychom přistoupili blíž. Kráčeli jsme k němu za nepřirozeného ticha, protože vlněné koberce a drapérie visící na zdech tlumily jakýkoliv zvuk. Poklekli jsme a políbili mu ruku v purpurové rukavici. Za rubíny, které měl ve svých prstenech, by se dalo koupit půl Anglie. Když bylo učiněno zadost zdvořilostem, zavedl nás do malého přístěnku se sametovými závěsy a posadil nás pod nádherný obraz znázorňující Adama a Evu, jak je svádí had. Živě si na něj vzpomínám, protože nahá žena představující Evu byla jednou z nejpovedenějších a nejživěji vypadajících postav na plátně, jaké jsem kdy viděl. Kardinál Giulio se stále stejným úsměvem ve své olivové tváři se posadil proti nám do křesla, které vypadalo jako trůn. Byl jsem už nervózní z toho dlouhého ticha a litoval jsem, že nám ti černí němí sluhové vzali hned venku opasky s meči. Zadíval jsem se přes pokoj na hodiny, které, jak se zdálo, učarovaly Benjaminovi.

„Dar císaře Karla," řekl kardinál tiše. „Je vášnivým milovníkem hodin. Věděl jste to?"

(V té době jsem to nevěděl. Věděl jsem toho jen málo o tom Habsburkovi s hranatou bradou, ale postupem času jsem ho poznal velmi dobře. Byl to jeden z nejzajímavějších mužů, s jakými jsem se kdy setkal. Byl posedlý časem a obklopil se hodinami všeho druhu. Jel jsem ho navštívit v době, kdy odešel do kláštera, kde se chtěl připravit na smrt. Když jsem tam vešel, všude tikaly hodiny, kterých bylo tolik, že jste je mohli slyšet až na nádvoří. To jenom na okraj.)

Kardinál si opřel ruku v purpurové rukavici o boční opěrku křesla. Zadíval se na hodiny, napůl se otočil a podíval se na nás.

„Všichni posílají do Florencie dary," zašeptal.

Myslel jsem si, že nám tím chce naznačit, že jsme měli také nějaký přinést, a rozpačitě jsem odvrátil pohled.

„Dar, který jste přinesli vy, je té nejvýlučnější povahy. Je to moc."

Nechápal jsem, o čem to mluví, a zadíval jsem se tázavě na Benjamina. Zdálo se, že je kardinálem okouzlen, protože ho zkoumavě pozoroval. Kardinál se náhle pohnul, jako by se probudil ze sna.

„Omlouvám se, mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?"

Musel stisknout nějaké tajné tlačítko ve svém křesle, protože v tu chvíli se otevřely dveře ukryté v protější stěně. Vyšel z nich černý němý sluha, kterého jsem s kardinálem viděl v Albrizziově vile, a nesl podnos s poháry z benátského skla na vysoké nožce. Vedle něho cupitalo snědé páže. Kardinál sotva znatelně pokývl hlavou, černý sluha položil podnos, vzal jednu sklenici, upil z ní, potom ji podal kardinálovi a totéž se opakovalo, než podal sklenici každému z nás. Zvedl jsem sklenici ke rtům.

„Ne, počkejte!" zarazil mě kardinál.

Uposlechli jsme, zatímco němý s mouřenínkem pokorně stáli. Uběhlo několik minut, než kardinál pozvedl svou číši.

„Na vašeho šlechetného krále, Jindřicha Anglického!"

Benjamin opakoval přípitek. Já zamumlal něco nesrozumitelného, a když jsem se napil, oba sluhové zmizeli za tajnými dveřmi.

Kardinál se usmíval mému překvapení.

„Ve Florenci se vždycky pije opatrně," řekl. „Máte-li nějakou moc, nejenže necháte někoho nejprve ochutnat ze svého poháru, ale ještě nějakou chvíli počkáte, abyste zjistil, zda na něho nebude obsah působit zhoubně."

Když upíjel ledového bílého vína, krčil při tom nos. „Některé jedy účinkují až po určité době. A někteří ochutnávači dokáží držet dost dlouho víno v ústech. Když je propustíte hned, odejdou a víno venku vyplivnou." Usmál se na mě přes okraj číše. „Život ve Florencii, pánové, je velmi krásný, ale v dnešní době i velice, velice nebezpečný." Když se pohnul, jeho roucho zašustilo a vzduchem se nesla ta nejjemnější vůně. „Vy jste s sebou přivedli společnici -dvorního šaška, malou Marii v naškrobených šatech a růžových střevíčkách s podpatky?"

Musel si všimnout úleku v mých očích.

„Je mým hostem," pokračoval. „Je v předpokoji, cpe si svá malá ústa sladkostmi a čeká na vás. Tolik se těší, že s vámi pojede do Anglie, zejména poté, co jste ji tak statečně bránil proti tomu hrubci Alessandrovi. Jste dobrý šermíř, pane Shallote! To byl chytrý tah, vyměnit ruce uprostřed souboje. Škoda že jste ho jen škrábl do ramene. Měl jste toho arogantního a hloupého lotra zabít!"

Nevím, jak se cítil můj pán, ale já tam seděl úplně ochromen jeho sametovýma vodnatýma očima. Jak se o tom, proboha, mohl tak rychle dovědět do všech podrobností?

„Takže Preneste je mrtvý?" pokračoval. „Poněkud předčasně. Inkvizice by ho byla ráda vyslechla. Ale kdo založil ten požár? A myslíte si, pane Daunbey, že tu sovu někdo otrávil?" Obrátil se a odložil svou číši s vínem na malý leštěný stolek, jehož horní deska byla vykládaná perletí. „Velice, velice chytré!" dodal. „To si musím zapamatovat." Sepjal ruce v rukavicích.

Pokud mě chtěl vyděsit, pak musím říct, že uspěl. Byl to kardinál, který, jak se zdálo, věděl všechno už ve chvíli, kdy se to stalo, i když to bylo na míle daleko. Ale Benjamin byl z tvrdšího materiálu než já. „Ten trik se sovou znali už staří Římané," řekl. „S ptákem si snadno poradíte, ať už jde o orla letícího nad fórem, nebo o havrana se shnilými játry, kterého otevřeli, aby z jeho jater vyčetli znamení. Němí tvorové se dají mnohem snadněji ovládat než lidé."

Giulio de Medici se zasmál. „Jste vzdělanec, pane Daunbey."

„To je spíše věc zdravého rozumu, Vaše Milosti. Stejně jako to, že máte svého špicla v Albrizziově domě."

Kardinálův úsměv se rozšířil.

„Zajímalo by mě, kdo to je." pokračoval Benjamin, jako by mluvil sám k sobě. „Jak je možné, že se všechno tak rychle dovíte? Odjeli jsme z Albrizziovy vily dnes ráno. Maria nás doprovázela celou cestu." Vztyčil prst. „Aha, náš přítel Giovanni! Mám podezření, že se hned nevrátil do vily, ale vklouzl tajně do města jinou cestou a pospíšil si vám vypovědět, co se stalo."

Kardinál tiše tleskl rukama. „Vy jste opravdu synovec Thomase Wolseyho," řekl. „Ano, máte pravdu, pane Daunbey. Giovanni je najatelný ve více směrech. Pozorně poslouchá a řekne mi všechno, co se stane."

„Tak proč tam posíláte ještě někoho z Osmičky?" zeptal se Benjamin.

Kardinálova tvář ztvrdla. Jedna jeho ruka v rukavici se položila na opěrku, kde předtím stiskl ten tajný mechanismus. Díval jsem se na portrét, který visel na téže zdi, kde byly tajné dveře, a všiml jsem si, že se jeho oči pohnuly. Velmi praktické bezpečnostní zařízení! Kardinálův osobní strážce nás pozoroval. Níž na zdi jsem viděl další malé skryté otvory pro oči. Kdyby od Benjamina či ode mne hrozilo nějaké nebezpečí, jsem si jist, že by se dveře ve zdi rozletěly a šíp z kuše by nás zasáhl přímo do srdce. Kardinál seděl tak, že nebyl ve střelné dráze. Teď se předklonil.

„Pane Daunbey, řekněte mi, co jste viděl?"

Benjamin mu řekl, co se stalo, ale vyhnul se sebemenší zmínce o naší přítomnosti v Prenestově pokoji v době, kdy došlo k požáru. Popsal, jak jsme sešli do zahrady a setkali se tam s postavou v kápi. Kardinál vyskočil na nohy a přešel přes pokoj k oknu, jako by ho vyrušil sílící hluk dole na náměstí.

„Pane Daunbey, pane Shallote, pojďte sem," vyzval nás.

Přistoupili jsme k němu a vyhlédli na náměstí, kde se seběhl dav. Shromáždil se kolem vysoké šibenice se třemi rameny, stojící na velké kruhové plošině. Ze dvou stran vedly nahoru žebříky. Plošina byla obklíčena skupinou mužů v černém, s vysokými špičatými kápěmi na hlavách. Ty podivné postavy, ozbrojené meči a dýkami, některé kopími, udržovaly dav v určitém odstupu a jiné, stejně oblečené, vlekly k plošině tři ubožáky. Byla to jedna z nejtišších poprav, jakých jsem byl svědkem. V davu sice byl šum, ale neozývaly se výkřiky ani posměšky, obvyklé v Anglii. Všichni tři vězňové museli být předem krutě mučeni. Každý z nich krvácel z každičkého kousku svého těla. Jeden z černooděnců postrčil jednoho vězně k žebříku, vedoucímu na šibenici. Kat vylezl nahoru po žebříku na druhé straně. Jakmile se vězeň ocitl nahoře, kat mu okamžitě přehodil smyčku kolem krku a shodil nešťastníka dolů. Za několik minut tentýž příšerný osud stihl i zbývající dva. Když viseli, škubali sebou a kopali

kolem sebe. Černooděnci pod nimi začali nosit na hromadu otýpky a hadry. Když bylo všechno na místě, rozprášili střelný prach a zapálili ho.

Kardinál stál u okna se založenýma rukama a díval se, jak oheň pohlcuje smutné visící postavy. Oheň už šlehal vysoko a těla začala hořet. Viděl jsem, jak se jedna noha zkroutila a upadla, a odvrátil jsem se, protože už jsem ten pohled nemohl vydržet. Všiml jsem si, že Benjamin se na scénu na náměstí nedíval. Upřeně hleděl na portrét na zdi po levé straně okna. Kardinál se nepohnul, dokud všichni tři ubožáci neshořeli, potom udělal ve vzduchu znamení kříže, zavřel okno a podíval se na nás.

„To bylo dílo Osmičky," řekl hořce.

„Kdo byli ti ubožáci, Vaše Milosti?" zeptal se Benjamin.

„Odpadlíci, alespoň to Osmička tvrdí - zrádci Florencie, kteří byli dopadeni, když nesli zprávy francouzským vojskům u Neapole." Kardinál se elegantně opřel o stůl. „Myslím, že jste v noci potkali bratra Serafina. Je to nebezpečný muž." Ukázal palcem přes rameno směrem k oknu. „Znal jsem jednoho z těch odsouzenců, byl to výborný zpěvák. Ale ani můj vliv mu nedokázal zachránit život." Pokřižoval se. „Bůh buď milostiv jeho duši! Dělal jsem, co bylo v mé moci, ale bratr Serafino trval na tom, že musí zemřít."

Nu ano, pochopil jsem hrozbu toho chytrého lotra, tu jemnou narážku: Přestože jsme vyslanci a těšíme se jeho přízni, nemohl by nás chránit před těmi ďábly v černých kápích tam dole.

„Zajímalo by mě," zašeptal, „co Osmičku tak zajímá na vile Albrizziových."

Viděl jsem na Benjaminově protažené tváři, že už je unaven kardinálovou hrou. „Zajisté, Vaše Milosti," řekl, „Alessandro je znám svou slabostí pro nové učení, které se šíří z Německa."

Kardinál našpulil rty a přikývl, dívaje se dolů na zlatý kříž, spočívající mu na prsou. Zachytil Benjaminův pohled a ukázal na portrét.

„Obdivoval jste ten portrét?"

„Ano, Vaše Milosti."

„To jsem já."

Na obraze byl mladý muž andělského, téměř zženštilého vzezření. Byl mladší, štíhlejší, ale jeho oči byly stejně chytré a jejich pohled stejně jízlivý a arogantní jako dnes.

„Věrná podoba, Vaše Milosti," řekl Benjamin. „A vážíme si vašeho jemného upozornění. Magistr Osmičky je nejmocnějším mužem ve Florencii, takže pro nás bude nejlepší utéci se pod vaši ochranu. Proto jste nás sem v tuto hodinu pozval, nemám pravdu?"

Kardinál se rozesmál, položil Benjaminovi ruku kolem ramenou a pobídl nás, abychom se vrátili na své židle. „Jste nejen chytrý, ale i chápavý a já se omlouvám za to, že jsem si s vámi hrál. Ano, jste pod mou ochranou." Jeho tvář zvážněla. „Ale velitel Osmičky se řídí vlastními zákony. My ve Florencii hrajeme o vysoké sázky a hra teprve začíná. Hrajeme o informace, neboť informace jsou klíčem k moci. Teď mi zopakujte, co řekl váš strýček, než jste odjeli z Anglie."

„Řekne-li Řím ano," shrnul Benjamin, co si pamatoval, „řekne ano i Anglie."

Lord Giulio pokýval hlavou. „Už jsem přemýšlel o odpovědi. Vyřiďte svému strýčkovi toto: Až přijde čas a chvíle uzraje, Řím řekne své ano. Opakujte to!"

Benjamin zopakoval vzkaz dvakrát. Potom k nám kardinál natáhl ruku, abychom ji políbili. Poklekli jsme, políbili ruku toho mazaného lotra, každý z nás obdržel malý váček se stříbrem a pak už jsme spěchali za Marií, která nás čekala v předpokoji s pusou ulepenou od sladkostí.

Nepromluvili jsme jediné slovo, dokud za námi nezapadla železná brána paláce.

„Pane, co to všechno mělo znamenat?" zeptal jsem se. „Přijeli jsme do Florencie, a co se stane? Ohrožuje nás tajná služba, Bůh ví z jakých důvodů."

„Ohrožuje?" opáčil pochybovačně můj pán.

„No, pozoroval nás."

„Co to má znamenat?" promluvila Maria a hopsala, pusu ještě zalepenou sladkostmi, kterými se cpala, když na nás čekala.

„Nepleť se do toho!" okřikl jsem ji, a tím k sobě přivolal pozornost kolemjdoucích.

Boční ulicí na druhé straně pilazzy, než kde se konala poprava, jsme náměstí opustili. Můj pán pokrčil nos nad nakyslým pachem dýmu,

který vystupoval z hromady. Zatahal mě za rukáv a zavedl do úzké uličky.

„Poslali nás sem, abychom předali vzkaz kardinálovi," zašeptal. „Teď jsme dostali jeho odpověď. Jen Bůh ví, milý Rogere, co on a můj strýček kují za plány. Víme už, že Medicejští mají svého špicla v Albrizziově domácnosti a že někdo pilně vyvražďuje její členy. A povšiml sis, že od chvíle, kdy jsme přijeli do Itálie, nás nikdo neohrožoval na životě?"

„A co včera v noci?" zvolal jsem.

Benjamin zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že nás chtěli zabít. Myslím, že vrah jen chtěl zničit jisté důkazy."

„Myslíte kardinálův dopis Prenestovi?"

Benjamin protáhl obličej. „Možná. Měl jsem pokušení zeptat se Jeho Eminence, co to všechno mělo znamenat. Ale jak se říká, mluvením se nic nespraví. Nu co, předali jsme vzkaz, a to je hlavní."

„Pane," přerušil jsem ho. „Proč si myslíte, že už vraha nezajímáme?"

„Jsem si jist, že ho ještě pořád zajímáme, ať už je to on,

nebo ona. To, co se stalo v Anglii, byl jen pokus nás odradit od cesty do Florencie. Ale teď, když jsme zde, vrah nás nepovažuje za důležité při své tiché krvavé válce proti Albrizziovým." Benjamin mě táhl zpět do ulice. „Jak už jsem řekl, předali jsme vzkaz a dostali odpověď Jeho Eminence. Zbývá nám už jen ten malíř." Zavolal na Marii: „Ten malíř Borelli bydlí ve Via Fortunata!

Maria ukázala dál do ulice. „Přes Mercato Vecchio. Přestaňte si už spolu šeptat a já vás tam zavedu."

„Už jsi tam někdy byla?" zeptal jsem se.

Zavrtěla svou malou hlavičkou a cupitala dolů po ulici, vedoucí ke staré tržnici.

„Ne, lord Francesco s malířem jednal osobně, byla to výlučně jeho záležitost," volala přes rameno. „Mimochodem, sledují vás."

Rozhlédl jsem se dokola a krev mi ztuhla. Někdo z Osmičky stál ve dveřích jednoho krámku, oblečen v tmavohnědé kutně, zbraně ukryté

v rukávech. Jen nás pozoroval, jeho hladce oholená tvář byla bez výrazu, ale v očích mu blýskalo nepřátelstvím. Připomínal mi loveckého psa, který se rozhoduje, zda má zaútočit, či ne.

„Nevšímej si ho!" pošeptal mi Benjamin. „Neděláme nic špatného, Rogere."

Odkašlal jsem si a pliv! směrem, kde stál špicl. Pak jsem následoval Marii na lidmi přeplněné náměstí. Mercato Vecchio je velmi zvláštní místo. V každém z jeho čtyř rohů stojí kostel. A po náměstí krámky a stánky řemeslníků a obchodníků všeho druhu, se zbožím navršeným do vysokých hromad, od zaručených léků na kdejaký neduh až po hedvábí pocházející z východní Indie. Apatykáři hlasitě vychvalovali své zboží. Nabírali je ze džbánů a hrnců, odvažovali a prodávali. Na každém rohu číhali pobudové a žebráci. Řezníci, jejichž krámky byly plné zajíců, kančího, křepelek, bažantů a velkých kapounů, vykřikovali ceny. Kolem tržnice se sokolníci marně snažili udržet v klidu své dravce. Raky vzrušoval pach krve z porcovaného masa.

Hluk kolem přímo bolel v uších, připomínal mi Cheapside, a když jsme procházeli náměstím, učedníci a ženy nás chytali za rukávy a nabízeli nám lískové oříšky, vejce, sýry, zeleninu, byliny, ovocné koláče, koblihy a oblíbená florentská jídla, jako třeba raviolli. Davem si elegantně prorážely cestu mladé venkovanky, nesoucí na hlavách košíky narovnané do výšky. Bylo samo o sobě s podivem, že vůbec dokázaly projít, natož udržet na hlavě takové břemeno. Nakonec jsme náměstí přešli a Maria nás vedla ulicí do úzké uličky, které kupodivu říkali Via Fortunata. Všude to bylo cítit močí toulavých koček, které zabydlely celou čtvrť a z hladu požíraly zeleninu. Maria se ptala na cestu jednoho sokolníka, který ukázal směrem ke žlutému, rozpadávajícímu se domu.

„Tam najdeme Borelliho," řekla. „Ve druhém poschodí, aspoň to tak ten člověk říkal."

Vstoupili jsme do ošumělého domu a stoupali po rozvrzaných dřevěných schodech.

„Nemyslím, že by nám dalo moc práce přesvědčit ho, aby s námi jel do Londýna," řekl jsem šeptem.

Benjamin pokrčil rameny a zastavil se.

„Proč zrovna tohoto malíře?" zamumlal.

„Protože se králi líbil jeho obraz, který obdržel od lorda Francesca darem."

Benjamin potřásl hlavou. „Anglický dvůr si najímá ty nejlepší z nejlepších. Slyšel jsi někdy o Torrigianim?"

„Nikdy."

„Byl to velký florentský umělec, známý svými sochami a tím, že zlomil nos božskému Michelangelovi."

„Rváč?" řekl jsem udiveně.

„Rváč, ale i velký umělec. Byl zatčen inkvizicí a zemřel

ve vězení loňského roku. Ale pro nás je zajímavé, že pracoval pro králova otce."

„Tak proč se Jindřich tak zajímá o neznámého florentského malíře jako je Borelli, když by si mohl pozvat lepšího?"

„A z toho plyne další otázka." Benjamin se obrátil na Marii. „Proč si váš pán najal tak bezvýznamného muže k namalování obrazu pro anglického krále?"

Maria rozhodila svýma krátkýma rukama. „Lord Francesco uměl být velkorysý," řekla, „ale možná si myslel, že dílo někoho neznámého bude zajímavější."

Benjamin povzdechl. „Učiníme, co si král přeje," pronesl odevzdaně. „Jdeme za mistrem Borellim."

Zaklepali jsme na staré, popraskané dveře ve druhém poschodí. Za chvíli je pootevřel hubený muž s úzkou tváří a rozcuchanými černými vlasy, s očima posazenýma blízko u sebe a s bezkrevnými rty nad ustupující bradou. Na sobě měl starý plášť plný skvrn od barev.

„Signores? zeptal se.

Maria zadrmolila naše jména. Muž si nás prohlížel.

„Mluvím trochu anglicky," řekl. „Byl jsem ve vaší zemi před sedmi lety, potom, co jsem navštívil Bruggy."

„Můžeme dál?" zeptal se Benjamin.

Muž nás pozval do tmavého pokoje, kde to páchlo barvami, olejem a nemytým nádobím. Každé volné místo bylo zastavěno kelímky s

barvami, štětci, noži, stojany s plátny. Nechal nás stát a utřel si ruce od barev do hadru. Něco zamumlal k Marii a zadíval se přes rameno na nedokončené plátno.

„Pan Borelli má moc práce," vysvětlovala Maria. „Musí dokončit objednaný obraz."

Prohlížel jsem si toho člověka pozorněji. Možná měl moc práce, ale byl taky pěkně nervózní. Neustále polykal a vůbec se nenamáhal nám nabídnout, abychom si udělali

pohodlí. Opravdu, kdybychom o krok couvli, vrazili bychom zády do dveří. I Benjamin se cítil nesvůj.

„Mistře Borelli," oslovil ho, „přicházíme, abychom vám vyřídili pochvalu a uznání anglického krále. Velmi si cení obraz, který jste vytvořil, ten, který jste maloval pro pana Francesca Albrizziho."

Muž se falešně usmál.

„Jsem rád, že se vašemu králi líbí."

„Přinášíme vám z Anglie také vzkaz," pokračoval Benjamin. „Jeho Veličenstvo král a můj strýček, kardinál Wolsey, nás pověřili, abychom vám učinili nabídku. Pojedete-li s námi na anglický dvůr, bezpochyby tam pro vás bude mnoho práce - a určitě budete mít daleko větší pohodlí než tady."

Borelli protáhl obličej, obrátil se k nám zády a přešel ke stojanu. Vzal do levé ruky štětec, do pravé malý kelímek s barvou a opatrně začal dělat tahy po plátně.

„Mistře Borelli!" Benjamin k němu přistoupil blíž. „Vy nemáte zájem?"

„Velký," odpověděl malíř. „Ale jak už jsem vysvětlil té malé ženě, která vás doprovází, mám mnoho práce. Mám tady ve Florencii hodně co malovat." Obrátil se k nám se štětcem v ruce. „A pokud jde o moje pohodlí, mně se tu líbí. Mám tu své přátele, svou vinárnu, slunce, víno, krásy Florencie. Proč bych to všechno měl vyměnit za nejistou budoucnost na vašem studeném anglickém dvoře?"

Borelli odložil štětec a barvu. Utřel se do hadru uvázaného na šňůře kolem pasu.

„Signor Daunbey, ano?"

Benjamin přikývl.

„Signore Daunbey, nechci se zachovat nezdvořile. Ale mám mnoho objednávek, které musím dokončit, a za pár dní jedu do Ferrary a potom do Říma. Děkuji vašemu králi

za jeho přízeň. Svou odpověď vám sdělím za několik dní. Bydlíte...?"

„Ve vile Albrizziových."

„V tom případě ji pošlu tam."

Poté nás doslova vystrkal z pokoje a přibouchl za námi dveře. Maria se hihňala do dlaní. Vrhl jsem na ni zlý pohled. Benjamin v zoufalém gestu rozhodil rukama.

„Záhada za záhadou," zamumlal. „Proč byl tak nevlídný?"

Zadíval jsem se na dveře. Něco tu nehrálo. Borelli nás sotva vyslechl a nebyl ani trochu překvapen naší nabídkou. Vůbec se neptal, kolik by mu anglický dvůr platil a na jak dlouho pozvání platí, a snažil se nás co nejrychleji zbavit. Kdyby bylo po mém, vykopl bych mu dveře, vyvlekl ho do chodby a bušil mu hlavou o zeď tak dlouho, dokud bych z něho nevyrazil souhlas.

„Rogere," ozval se Benjamin, jako by mi četl myšlenky, „teď nemůžeme nic dělat."

Opustili jsme špinavý, páchnoucí dům. Maria nás vedla jinou cestou kolem starého tržiště. Horko venku se stupňovalo, lidé se už trousili do svých domů na siestu. Citliví Florenťané se uloží v pokojích v patře a budou čekat, až slunce sestoupí níž a stíny se prodlouží. Maria řekla, že má žízeň. Olízl jsem si suché rty a vzpomněl si na studené bílé víno, které jsme pili v Medicejském paláci. Díval jsem se přes rameno a pátral v davu, ale neviděl jsem nikoho, kdo by nás sledoval. Minuli jsme tavernu, stinný podnik pomalovaný veselými barvami, z jehož dveří se k nám linula lákavá vůně. Venku stáli opření o zeď dva pijani s nosy namočenými v korbelech, a když uhasili žízeň, otřeli si ústa.

„Pane, měli bychom se něčeho napít," naléhal jsem.

Benjamin souhlasil. Vešli jsme dovnitř.

Byla to příjemná, chladná místnost s vysokým stropem a velkými otevřenými okny po všech stranách. Z trámů visela cibule a zelenina.

Podlaha byla k našemu překvapení z mozaiky s motivem ruky držící velký, bohatý hrozen vína. Zaujali jsme místa u stolu pod oknem s výhledem do vonné zahrady za lokálem. Mladý chlapec v bílé zástěře, který brebentil jako opice, přiběhl na naše zavolání. Maria nám radila, abychom nepili víno, nýbrž šťávu z pomerančů s kousky ledu.

„Po víně byste měli ještě větší žízeň," vysvětlovala.

Měla pravdu. Chlapec přinesl cínové džbánky a jak Benjamin, tak já jsme vykřikli nadšením nad studenou a hustou ovocnou šťávou, která nám spláchla pachuť prachu z úst a zahnala žízeň. Maria, která neustále hovořila o různých typech jídel a nápojů, objednala chléb a směs sýra a krájených jablek v hliněné míse. Byli jsme tak zaujati jídlem a pitím, že jsem si téměř nevšiml hubeného, šedivého muže, sedícího v rohu s pohárem vína v ruce. Po několika minutách vstal a přistoupil k nám.

„Inglese?' zeptal se.

Maria zabreptala nějakou odpověď. Muž přikývl a dopil víno. Něco zašeptal Marii a odešel z vinárny.

„Co říkal?" zeptal jsem se zvědavě.

„Říkal, že máme být opatrní."

Když jsme se pustili do jídla, objevil se ve dveřích nějaký muž. Podíval se, kde sedíme a rychle zas odešel.

Maria zbledla ve tváři a v očích sejí objevil strach.

„Ve Florencii panuje velký strach z Osmičky," zašeptala. „Ten stařík nám prokázal velkou službu."

Rozhlédl jsem se po místnosti. Neviděl jsem nikoho, kdo by nás pozoroval, a byl jsem zvědavý, co vlastně ten člověk Marii řekl. Podíval jsem se na pána. I on se podezíravě zahleděl na Marii.

„Přesně to řekl!" zvolala dopáleně. „Tady, ve Florencii, nejsou členové Osmičky oblíbeni. Platí tu za slušné varovat lidi, které Osmička sleduje."

Benjamin pokrčil rameny a zadíval se přes zahradu. Skupinka dětí, pravděpodobně potomků majitele taverny, se bavila zdobením sochy světce a ukládaly kolem ní třaskavé kuličky. Maria se postavila na židli a dívala se také.

„Chystají se na karneval," vysvětlovala. „Ve Florencii se slaví svátek každého svatého květinami, ohňostroji a procesími. Je to překrásné město," dodala nostalgicky. „Alespoň na povrchu."

Viděl jsem, jak se její malé tělíčko zachvělo.

„Kdykoliv bych ho vyměnil za Londýn," řekl jsem. „Oh, za jediný den v Cheapside, nemám pravdu, pane?"

„Eh, Inglese?'

Prudce jsem se obrátil. Do místnosti vešli čtyři muži, postavili se k našemu stolu a dívali se na nás. Majitel na druhém konci místnosti vypadal vyděšeně. Nově příchozí v kloboucích s péry, v okázalém oblečení, v botách na vysokých podpatcích a s dlouhými dýkami za opasky byli zcela očividně rváči - banda omezených pobudů s přihlouplým úsměvem ve tvářích. Vrátili jsme se ke svému pití.

„Je ten Inglese doopravdy tak tupý, že to až uráží?" zeptal se jeden z nich. Přistoupil ke mně tak blízko, že se téměř dotýkal poklopcem mé tváře. Zatahal mě za lalůček. „Inglese, podívej se na mě!"

Vzhlédl jsem k němu. Sklonil se ke mně a přiblížil svůj obličej k mému.

Jnglese, urazils mě! Polib mi botu! Nebo tě zabiju!"

KAPITOLA

Víte sami, jak to chodí - je to pokaždé stejné při takových uměle vyvolaných hospodských rvačkách. Ty pobudy za námi poslali, aby nás vyprovokovali. Jejich vůdce mluvil anglicky. Usoudil jsem, že je to nějaký páter vyklouz nebo jeden z věčných italských studentů. Snažil jsem se ho ignorovat, ale on začal obtěžovat Marii tím, že chtěl zjistit, zda jsou její intimní tělesné partie stejně malé jako všechno ostatní.

„Zůstaň a pohraj si s námi, maličká!" hulákal a dal mi pohlavek zezadu do hlavy. „Ti dva můžou jít domů a hrát si s mámou!"

„No, Můj pán alespoň matku má," řekl jsem, „a já zase vím, kdo byl můj otec, což hádám nikdo z vás bastardů říct nemůže!" A bylo to. Ustoupili od stolu, shodili z ramenou pláště a už drželi v rukou meče a dýky. Tasil jsem svůj meč a všiml si s úlevou, že majitel podniku ote-

vřel tajné dveře a pokynul nám, abychom utekli do bezpečí. Benjamin se chystal rovněž vytasit.

„Ne, pane!" křikl jsem na něho. „Vy se postarejte o Marii!"

Postupovali jsme ke dveřím a já se snažil chránit svým tělem Benjamina a Marii. Bůh ví, co se stalo potom. Nikdy jsem nezjistil, zda byl hospodský do komplotu zapleten, nebo zda jen zpanikařil. Vtáhl Benjamina s Marií do dveří. Chtěl jsem za nimi, ale on mi je přibouchl před nosem. Slyšel jsem, jak je zavírá na závoru, přestože jsem do nich bušil.

„Pusťte mě!" ječel jsem. „Pro Boha svatého! Pusťte mě dovnitř!"

Dveře se nepohnuly. Obrátil jsem se s taseným mečem -právě včas, abych odrazil prvního útočníka.

(Vidím, že se můj kaplan zase hihňá, podle toho, jak se mu otřásají ramena. Vím, co si myslí. Že si starý Shallot buď načural do kalhot, nebo že lže. Dal jsem mu pořádnou přes prsty rákoskou. Ten ubohý mizera! Jistě, jsem zbabělec! Není v Londýně hospody, po jejíž podlaze bych se ne-plazil v zoufalé snaze dostat se ke dveřím. Mnohokrát jsem přelstil útočníka tím, že jsem mu řekl, aby se podíval za sebe, a když to udělal, praštil jsem ho po hlavě a utíkal s větrem o závod.)

Ale tenkrát v té florentské krčmě to bylo jinak. Zahnali mě do rohu! A víte, co se říká o kryse zahnané do rohu? Proti mně šli čtyři útočníci. Dva z nich byli jen obyčejní pobudové, ale zbývající dva, z nichž jeden byl vůdce, byli dobří šermíři. Dělali výpady, poskakovali, naše meče o sebe zvonily, dýky se zaklesávaly. Začal jsem být hysterický strachem. Můj meč a dýka se blýskaly jako kosa a nelžu, uťal jsem vůdci nos! Před chvílí byl na svém místě a teď visel na zbytcích kůže a crčela z něj krev, jako když rozetnete džbán s červeným vínem. Upustil meč i dýku na zem a odpotácel se. Na jeho místo nastoupil jeho kumpán. Povzbuzen úspěchem jsem otevřel oči. Dalšího útočníka jsem zasáhl do ramene a už jsem si začal myslet, že si znovu zahraju na hrdinu, když do vinárny vtrhli černí zakuklenci.

Pobudové zmizeli jako pára a toho bez nosu odtáhli s sebou. Muži z Osmičky se na mě vrhli s holemi a tloukli mě tak dlouho, dokud jsem nezůstal ležet na zemi. Bil jsem se s nimi, protože jsem nemohl zapomenout na scénu, kterou jsme viděli z kardinálova okna, na ta tři těla, která se houpala nad ohněm. Jeden z těch zakuklenců si

na mne obkročmo sedl a začal mě mlátit po hlavě. A tak jsem toho chlapa ze zoufalství kousl do koulí, až začal ječet. Bil jsem se dál, dokud mě rána do hlavy nepřipravila o vědomí.

(Víte, že si to stále znovu představuji? Nějakého ubohého Florenťana, který pobíhá po ulicích s otiskem zubů Rogera Shallota na koulích! Kdykoli mi Benjamin řekl: ‚Rogere, ty po sobě pokaždé zanecháš nějaké znamení,' vzpomněl jsem si na toho darebáka z Florencie a k údivu svého pána jsem se rozchechtal.)

Když jsem znovu nabyl vědomí, ležel jsem na dně káry, s okovy na nohou i na rukou. Hlava mi třeštila a od brady k rozkroku mne všechno bolelo. Nadzvedl jsem se. Kočí i jeho pomocníci byli v černém a stejně tak muži kráčející podél káry, kteří mávali holemi, na jejichž koncích bylo zalité olovo. Díval jsem se škvírami mezi prkny a viděl, že projíždíme ples starou tržnici. Viděl jsem sem tam něco a slyšel výkřiky z davu, ale ty zmlkly hned, jak lidé zahlédli muže z Osmičky. Můžete mi věřit, že jim nedělalo sebemenší potíže projít davem.

Nakonec kára zastavila. Vyhlédl jsem přes okraj a srdce mi poklesl při pohledu na šedivou, ponurou budovu před mnou. Pak jsem zaslechl šlehnutí biče a koně se pohnuli. Viděl jsem velikou, železem okovanou bránu, jak se za námi zabouchla, a ucítil zápach, který mě pronásledoval po celý můj dosavadní život - pach nemytých těl, splašků a špinavých kobek, poznávací znamení všech věznic. Několikrát jsem byl v Newgate. Vím, jak to vypadá ve Fleet, Marshalsea a v Toweru a prožil jsem dva týdny mezi šťastnými blázny v Bedlamu. Ale věřte mi, věznice ve Florencii byla jedna z nejhorších. Říkali jí Stinche a můžete mi věřit, že to tam smrdělo parádně! Řekl jsem mladému Francisi Baconovi, že anglický výraz „stink" (páchnout) určitě

má svůj kořen právě tady. On se té myšlence pochopitelně vysmál. Kdyby ten chytrák uviděl florentskou věznici, rychle by změnil svůj názor!

Říkalo sejí „síň mučedníků", „domov Osmičky", „peklo na zemi", nebo ještě přiléhavěji „díra zapomenutých", protože mnoho lidí, kteří do ní vešli, už nikdo nikdy neviděl ani o nich neslyšel. Vytáhli mě z káry na špinavou dlažbu a ti černí zakuklenci mě postavili na nohy. S hrůzou jsem hleděl na muže, kterého zpracovávali uprostřed dvora. Položili na něho těžké okované dveře, na které pokládali těžká železná, závaží. Ten ubožák začal křičet a jeho mučitel držel v jedné ruce přesýpací hodiny a

v druhé bílou hůl, kterou ťukal do kamenné dlažby. Kladl ubohému mučenému vězni otázky. Když ten ubožák zavrtěl hlavou, nechal přiložit na dveře další závaží.

Byl jsem jen rád, když mě mí věznitelé zahnali po širokém a kluzkém kamenném schodišti do jakési místnosti. Sel z ní strach. Byla to temná díra, strop i podlaha byly natřené načerno a na zdech visely purpurové drapérie. Na jednom konci visel na dřevěném trámu stříbrný krucifix. Pod ním stál stůl a židle s vysokým opěradlem. Dvě svíčky na každém konci stolu zalévaly svým světlem tvář bratra Serafina. Usmíval se a vstal a pokynul mi, abych šel dál, jako bych byl nějaký dávno ztracený příbuzný.

„Slyšel jsem, že jste přišel," zaševelil. „Mluvím velmi dobře vaším jazykem, pane Shallote. Když jsem studoval na Sorbonně, většinu přátel jsem našel mezi Angličany. Prosím, posaďte se."

Neměl jsem na vybranou. Přenesli židli na vysokých nohách před stůl a donutili mě usednout na ni. Musel jsem dávat dobrý pozor, abych nespadl. Zíral jsem jako idiot přes stůl, pokrytý černým sametem, na bratra Serafina. Tleskl rukama a luskl prsty na znamení, že mí strážci mají zůstat stát za mnou. Potom se naklonil přes stůl jako nějaký dobrosrdečný strýček.

„Pane Shallote, vy nejste žádný hlupák a já také ne. Byl jste zatčen za..." ťukal o sebe konečky prstů, „účast v hospodské rvačce, vzpouzení se zatčení a za to, že jste zranil jednoho z mých úředníků na..." zašklebil se, „na tom nejcitlivějším místě. Ale jak vy, tak já víme, že je to jen záminka. Ty pobudy, kteří vás vyprovokovali ke rvačce, jsem poslal já, abych měl důvod pozvat vás sem. Zmiňuji se o tom jen proto, že mohu dokázat svou verzi, zatímco vy nemůžete dokázat opak. Co tomu říkáte?"

„Vlez mi na záda!" odsekl jsem zakrvavenými rty. „Vyznám se trochu v zákonech. Jsem akreditovaný vyslanec Jeho nejjasnějšího Veličenstva krále Jindřicha VIII., můj pán je..."

„Benjamin Daunbey, synovec velkého kardinála Wolseyho," dokončil otec Serafino za mě. „Ale oni nevědí, kde jste. Zapletl jste se do hospodské rvačky. Teď jste mým vězněm a jste velmi hrubý." Luskl prsty a zadrmolil něco italsky.

Jeden ze strážců vyšel ze stínu s železným pohrabáčem, který rozžhavil v koši se žhavým uhlím za dveřmi. Přitiskl mi rozžhavený konec pohrabáče na záda. Vykřikl jsem bolestí a spadl ze židle. Okovy s ostrými hranami se mi zaryly do zápěstí a kotníků a já cítil každou kost v těle. Serafino znovu něco řekl, strážci mě zvedli z podlahy a posadili zpět na židli. Otec Serafino se vlídně usmíval.

(Mimochodem, už jste si všimli, že profesionální mučitelé se neustále usmívají a mluví velmi tiše, jako by osobně hluboce litovali, že vám musí působit takové nepříjemnosti? Richard Topeliffe, nejvyšší mistr kat královny Alžběty, nebyl jiný. Jednou, když jsme obdivovali zahrady v Greenwichi, zeptal jsem se ho na důvod. Víte, co mi odpověděl? „Drahý Rogere, to v mučeném ještě zvyšuje pocit hrůzy. Takový ostrý kontrast dokáže zlomit i ty nejodolnější jedince.)

No, otec Serafino mi určitě hrůzu nahnal.

„Vaše křestní jméno je Roger?" zeptal se mě.

Přikývl jsem.

„Ale vy Angličané používáte slovo roger též k popisu pohlavního aktu, nemýlím-li se."

Znovu jsem přikývl.

„A vás mají ženy rády, pane Shallote?"

„Říká se to."

„Jako třeba lady Beatrice? Nebo lady Bianca?"

Jen jsem se díval.

„Kdo zabíjí Albrizziovy?"

„To nevím."

„Proč se tak zajímáte o malíře Borelliho?"

Řekl jsem mu to.

„A jaké vzkazy jste přinesli Jeho Eminenci kardinálovi?"

Řekl jsem mu i to a ještě k tomu i kardinálovu odpověď. Otec Serafino se opřel o opěradlo a protahoval si prsty.

„Co kardinál Wolsey tím vzkazem míní?"

Hloupě jsem zavrtěl hlavou.

Otec Serafino se usmál.

„Nejsem si jistý, Rogere," řekl tiše, „jestli mi lžete, nebo mluvíte pravdu. Víte, to, co jste nám řekl, jsou jen kousky skládanky. Nezapadají do sebe." Znovu o sebe ťukal konečky svých krátkých prstů. „Kdo vraždí Albrizziovy a proč? Co znamená ten vzkaz kardinálovi? Proč chce váš král najmout malíře Borelliho?"

Měl jsem chuť mu říct, aby se zeptal kardinála sám, ale vzpomněl jsem si, jak to zasyčelo, když mi přitiskli na záda ten rozžhavený pohrabáč, a držel jsem jazyk za zuby. Jedna věc byla jasná i přesto, že jsem měl zamlženou mysl. Kardinál Giulio mě] pravdu - ve Florencii znamenaly informace moc. Velitel tajné služby měl z důvodů, které znal nejlépe on sám, v úmyslu vstoupit do této hry stínů.

„Nu, co naplat," nasadil bratr Serafino ten nejzářivější úsměv, „budete muset být naším hostem o něco déle."

Černý zakuklenec zadrmolil něco italsky jednomu z mých strážců. Serafino se na mě pátravě zadíval, zda jsem rozuměl tomu, co říkal, a potom pokýval svou holou hlavou.

„Sejdeme se znovu," zašeptal.

Odvlekli mě do jedné z odporných děr pod věznicí, do kobky páchnoucí hnilobou. Byla to prostě kamenná jeskyně s vlhkými zdmi a bez světla, až na několik slabých paprsků, pronikajících škvírami kolem těžkých padacích dveří nade mnou. Odtáhli mě na hromadu zčernalé shnilé slámy a ve výklenku ve zdi mi nechali lojovou svíčku. Potom mi hodili dolů oprýskanou misku s ovesnou šlichtou, plnou špíny, a cínový pohár se smradlavou vodou, ale jak jídlo, tak voda chutnaly tak hnusně, že jsem je vylil na slámu. Dřepl jsem si na bobek a pozoroval švábY, velké jako motýly, jak vylézají ze slámy do misky. Nebyl jsem nijak zvlášť vyděšený. Benjamin určitě zjistí, kde jsem, a zařídí, aby mě pustili. Opřel jsem se o zeď plnou skvrn od výkalů. Cítil jsem stesk po Anglii. Proklínal jsem krále Jindřicha a poctil ho všemi nejhoršími nadávkami, počínaje tlustým ničemou, a když jsem vyčerpal celou svou zásobu, začal jsem proklínat kardinála Wolseyho. Musel jsem křičet nahlas, protože se padací dveře odklopily a někdo na mě vylil kbelík studených splašků, což doprovázel záplavou nadávek, kterými, jak jsem pochopil, mi říkal, abych byl zticha. Tak jsem toho nechal a v myšlenkách se vrá-

til k událostem, které mě dostaly do této smrduté špinavé díry. Musím přiznat, že sedět v kobce a nedělat nic není můj oblíbený způsob, jak trávit volný čas, ale člověk může soustředit svou mysl. Některé obrazy se mi vracely - zahrada za tavernou, děti a jejich třaskavé kuličky, kardinál Giulio a jeho tichá hrozba, a také jeho nezájem o vraždy v Albrizziově domácnosti. Škrábal jsem se na bradě a pozoroval krále švábů uprostřed špíny.

„To je divné," mumlal jsem si pro sebe. „Proč se mě kardinál na nic nezeptal? Co je to za vzkazy, které si vzájemně posílají s Wolseym? A co ten malíř Borelli? Jak může někdo malovat v tak tmavé místnosti?" Připomněl jsem si obraz, který jsem viděl v králově pokoji v Elthamu, a vzápětí jsem v návalu radosti nad tím, na co jsem přišel, zachřestil řetězy. Ať už ten obraz namaloval kdokoliv, byl pravák, zatímco muž, se kterým jsme se setkali a který se nám představil jako Borelli, držel štětec v levé ruce. Je obraz visící v Elthamském paláci klíčem k záhadě? A co ten vrah s arkebuzou? Z nějakého neznámého důvodu jsem si vzpomněl na kostry, které jsme s Benjaminem vykopali za panstvím v Ipswichi.

Byl jsem ponořen do svých myšlenek, když se padací dveře znovu otevřely a dovnitř hodili dalšího vězně. Byl to muž s mastnými vlasy a nažloutlou tváří. Několik prvních minut strávil tím, že hrozil pěstmi a nadával svým věznitelům, dokud na něho podobně jako na mne nevylili kbelík studené špíny, aby ho umlčeli.

„Vítej do pekla!" zamumlal jsem.

Poklekl na všechny čtyři a snažil se proniknout očima přítmí.

Jnglese?'

„Ano."

„Signore" podával mi ruku. „Jmenuji se Bartolomeo Deagla, jsem největším evropským obchodníkem s ostatky

a teď mě uvěznili jen kvůli nějakému hloupému nedorozumění."

Přijal jsem jeho ruku a on si sedl vedle mě. Páchl jako hromada hnoje. Vousy a knír měl rozcuchané a neudržované, ale oči měl bystré. Z jeho dechu jsem cítil víno.

„Co tady děláš, Inglese?"

„To je moje věc," vyštěkl jsem.

„Jsi nevraživý!" zamumlal.

„Nevraživý, ale ne hloupý!" odsekl jsem. „Nenamáhej se, proboha, plýtváš časem. Nejsi žádný obchodník. Máš příliš jemné ruce. Jenom jsi vypil pohár velmi aromatického vína. A pak, nezdá se ti, že je to náramná náhoda, že jsem já, Angličan, ve florentské cele, a světe div se, pošlou mi sem čirou náhodou spoluvězně, který mluví anglicky." Přiblížil jsem k němu svou tvář. „Jsi všivý udavač! Práskač! Radím ti, abys zmizel a řekl bratru Serafinovi, aby si vymyslel něco chytřejšího!"

Pokrčil rameny a usmíval se sám pro sebe. Pak se postavil pod padací dveře a něco italsky zavolal.

Spustili mu žebřík. Když vylézal nahoru, vpůli se zastavil, ohlédl se na mě a usmál se.

Nevím, co mi říkal, ale ukazoval na mříž v protější zdi. Pak vylezl nahoru, ti nahoře vytáhli žebřík a dveře zapadly. Chvíli jsem seděl, spokojen se svou bystrostí, a díval jsem se, jak škvírami pronikají proužky denního světla.

Pak mi začalo být zima, a to mne přimělo přemýšlet o tom, kdy si pro mne přijde můj pán. Moje odvaha, které jsem nikdy moc neměl, začala mizet. Vpil jsem se očima do velké mříže ve zdi. Co tím ten špicl myslel? Mříží začala do kobky kapat voda. Zaslechl jsem ťapká-ní a kvikot a zahlédl červená očka, upírající se na mě přes mříž.

„Oh Bože, zachraň mě!" zašeptal jsem.

V mé unavené mysli vzklíčilo nové podezření, ale zavrhl jsem ho jako novou krutou hru, kterou se rozhodl se mnou hrát magistr Osmičky. Nejprve jsem si myslel, že je mříž zakotvená ve zdi, ale když jsem napínal oči ve tmě, viděl jsem, že drží jen na drátech, spojených s řetězy. Slyšel jsem zaskřípění. Dráty se pohnuly a mříž stoupala vzhůru. Krčil jsem se v koutě a díval se na dlouhá, černá těla krys s dlouhým ocasem. Ne, nelžu vám, to nebyly malé anglické krysy. To, co jsem viděl zde, byly menší kočky! Jejich vůdce měřil od čenichu po konec ocasu nejméně dvě stopy. Měl černou srst, hladkou a lesklou, a jeho oči se podobaly malým ohníčkům. Ve slabém světle svíčky (už jsem věděl, proč mi ji tady ti lotři nechali), jsem zahlédl dlouhé čenichy a kruté, žluté zuby. Byly to krysy z kanálů, a byly pořádně vyhladovělé. Možná je

pochytali někde v podzemní stoce a na nějakou dobu je zavřeli do klece, aby vyhladověly, než je pustí do této Bohem zapomenuté díry.

Vůdce smečky se sklouzl po mazlavém blátě z otvoru na zem, měl tlusté břicho a hýbal čenichem. Teď se otočil a díval se na mě. Další krysa se k němu přidala, sklouzla k němu a zastavila se, pak další. Teď už jich bylo v kobce pět. Nehýbal se, stály vedle sebe jako nějací čertíci z pekla. Byl jsem úplně zticha, ne že bych byl tak chytrý, ale z čirého strachu. Jedna z krys se po chvíli rozhodla a přiběhla k mé noze. Vykřikl jsem a vyskočil. Krysa ucouvla.

„Signore!" ozvalo se shora. „Líbí se vám vaši noví společníci?"

Houkl jsem po něm nějakou sprostotu.

„Je jich tam ještě víc, signore. Určitě raději promluvíte, než byste s nimi večeřel, ne? Nebo bych měl říct - dělal jim večeři?"

Bože, nemohl jsem tomu uvěřit. Další mříž v odlehlejším koutě kobky, doteď zakrytá slámou, vyjela nahoru. A za ní se vřítily dovnitř další chlupaté potvory. Můj kaplan často káže o nepřátelích mezi námi. Vím, o čem ten ubožák mluví! Většina lidí si myslí, že krysy jsou plaší hlodavci, kteří se schovávají se pod hromadami slámy a utečou, když vidí stín nohy. Ale promluvte si s nějakým krysařem, který se vyzná ve své práci. Řekne vám o krysách z kanálů. Jsou divoké, a když mají hlad, jsou neúnavní lovci. V mé kobce jich muselo být přinejmenším tucet. Nejdříve čichaly ke slámě, jestli tam nejsou zbytky jídla. Potom se shlukly jako k útoku. Zavřel jsem oči. Kdybych ukázal sebemenší náznak slabosti, obklíčily by mě. Přešel jsem na druhou stranu kobky, vzal svíčku ze svícnu a začal si strhávat košili ze zad. Kousek jsem utrhl, zapálil a hodil ho mezi krysy. Ty ustoupily zpět k mříži, ale pak oheň zhasl. Kouř mě nutil ke kašli a krysy se vrátily. Svíčka začínala zhasínat. Začal jsem třást řetězy, křičet a ječet, ale zdálo se, že krysám to nevadí. Nejprve se přiblížila jedna, pak druhá. Začaly se šikovat. Nespouštěl jsem oči z jejich vůdce, hubeného a divokého tvora, který se najednou rozběhl, pak změnil nečekaně směr a napadl mě z boku. Ten malý netvor mi šel přímo po krku a jeho žluté zuby se chystaly prokousnout mi tepny, jako bych byl nějaké kuře. Ruce mi vyletěly vzhůru, spíš ze strachu než z hrdinství. Cítil jsem, jak jsem v nich sevřel jeho slizké tělo. Bůh ví, jak se mi to podařilo. Zaťal mi drápy do zápěstí a do prstů. V zoufalství jsem jím praštil o zeď a mlátil jím jako blázen. Pak jsem ho hodil mezi ostatní. Oh Bože, noční můra teprve začínala! Krysy ustoupi-

ly. Nevím, zda jsem jejich vůdce zabil, nebo jen přizabil. Jeho tělo leželo na zemi tak dlouho, dokud se smečka nepřiblížila a neroztrhala ho na kusy. Nechci pohoršovat váš jemnocit popisem zvuků, pachu či toho, co jsem viděl. Úpěnlivě jsem se modlil, když se do kobky spustil žebřík. Když na zem dopadly paprsky světla, krysy se rozprchly. Uchopily mě něčí statné ruce. Vytáhly mě po žebříku a pak jsem se zhroutil jako hromádka neštěstí u nohou svého pána.

„Co to má znamenat!" vykřikl Benjamin. „Bratře Serafino, vysvětlete mi to!"

‚Signore Daunbey, signore Daunbey, omlouvám se. Došlo ke rvačce a tohoto vězně sem přivezli. Nevěděl jsem, že jde o vašeho sluhu!"

Prolhaný lotr!

Dozorci mě postavili na nohy. Byl jsem v nějaké malé cele. Kolem mě stáli černě odění zakuklenci s loučemi v rukou. Bratr Serafino seděl pohodlně na židli. Můj pán stál vedle něho. Mrňavá Maria, která se ho držela za ruku, přešlapovala z nohy na nohu. Povzdechla, když mě uviděla, rozběhla se ke mně a začala kolem mě poskakovat jako malé dítě, tleskajíc rukama. Měl jsem toho dost! Zadíval jsem se na jednu louč a ona se mi začala točit před očima! Maria ještě stále volala moje jméno, když jsem v mdlobách klesl k zemi!

Když jsem přišel k sobě, seděl jsem v odděleném koutku v taverně. (Něco podobného teď zavedli v Anglii, aby měl člověk v šenku soukromí -jakási zákoutí, chráněná před pohledy zvědavců dřevěnými přepážkami.) Položili mě na lavičku a přikryli pláštěm mého pána. Maria stála vedle mě a strkala mi pod nos misku s bylinkami spařenými v horké vodě. To mě probralo, posadil jsem se a zadíval se přes stůl na pána. Přisunul ke mně velký pohár.

„Napij se, Rogere! Vypij trochu Cesareova vína!"

Napij se! Spolykal jsem ho na jeden zátah, tak rychle, že na mě znovu šly mdloby. Položil jsem ruce na stůl. Víte, vyvázl jsem z té prokleté díry a od těch zákeřných hlodavců, a tak jsem se cítil šťastný a velmi, velmi hladový. Benjamin se postavil, vyklonil se přes přepážku a zavolal na majitele. Za hodinu už jsem měl plné břicho, decentně jsem říhal a usrkoval z dalšího poháru vína. Pustil jsem se do šťavnatého steaku na ostré pepřové šťávě, s mísou zeleniny a tím nejjemnějším bí-

lým chlebem, jaký jsem kdy ochutnal, k tomu. Zadíval jsem se na otisky zubů na ruce. Ruka a zátylek ještě bolely a noční můra se vrátila.

„Proč vám to trvalo tak dlouho?" zanaříkal jsem.

Benjamin pokrčil rameny. „Majitel taverny nás strčil do tajné chodby, která ústila na ulici. Ale když jsme se vrátili, viděl jsem už jen krev na podlaze a nějaké Florenťany, brebentící o tom, jak tě odvlekla Osmička. Šel jsem do Stinche. Tam samozřejmě popřeli, že by o tobě něco věděli. Vrátil jsem se do Medicejského paláce. Musel jsem hrozit, křičet a prosit, než jsem přiměl dobrého kardinála, aby zasáhl. Pak jsem se vrátil do vězení s jeho osobním příkazem. Teprve potom dal bratr Serafíno příkaz k důkladné kontrole zápisů, připustil, že došlo k omylu, květnatě se mi omluvil a zavedl mě tam, kde jsem tě našel."

Stručně, jadrnými větami jsem mu vylíčil, co se stalo. Benjamin hvízdl a zavrtěl hlavou.

„Až se vrátíme do Anglie, musím o tom říct drahému strýčkovi a ..."

„Ten se bude smát, až se bude za břicho popadat!" zvolal jsem. „Jak dlouho trvá, než dojde do Florencie dopis? A pokud se ten krutý ničema, magistr Osmičky, rozhodne odpovědět, bude se omlouvat sladce a s náramnou pokorou, ale zároveň vyzdvihne nebezpečí, jaké hrozí každému, kdo poruší klid ve Florencii. Pane, já nejsem tak hloupý, jak vypadám!"

Benjamin mě poplácal po ruce. „Nikdo neříká, že jsi, Rogere."

Usrkl jsem vína a podíval se na Marii. Ona zase zamžourala na mě.

„Ty jsi tak statečný, Shallote," zašeptala.

„Statečný!" zařval jsem. „Statečný! Stříleli po mně, skoro jsem umřel na mořskou nemoc a málem uhořel v pokoji. Dvakrát mě intrikami vtáhli do souboje. Popálili mi záda, pak mě hodili do špinavé a páchnoucí kobky a mučili hordou hladových krys! A to nemluvím jen o tvorech, se kterými jsem se setkal ve věznici!"

Maria se usmívala a hladila mi ruku.

„Ty nejsi darebák, Shallote. Jsi jen muž, který ztratil duši."

(Zvědavě jsem se na ni zadíval. Jak to myslela? O mnoho let později mi jeden mladý kněz, kterého jsem ukrýval, řekl to samé, nebo něco

podobného. Ne že jsem ztratil svou duši, ale že jsem ji odložil. Bůh ví, jak to myslel!)

Ale tehdy v té nadmíru libě vonící taverně, která se mi po všech těch prožitých hrůzách ve vězení zdála být rájem na zemi, jsem na trpasličí ženu jen zíral, tiše jsem si říhl a pak se obrátil na Benjamina.

„Pane, co tady vlastně děláme? Kdy už se vrátíme domů do Anglie?

Benjamin se zadíval jinam.

„Víte přece, že nám lhali!" vyštěkl jsem. „Všechno je jen a jen samá lež, pane. Nic není takové, jak se to jeví. Proč se nás kardinál podrobněji nevyptával na vraždy Albrizziových?"

Benjamin se zadíval na Marii.

„Oh, já jí věřím," řekl jsem s úsměvem. „Je příliš slabá na to, aby dokázala střílet z arkebuzy, pokud se střílelo z ní."

„Co tím myslíš?" zeptal se Benjamin.

„Pane," zasténal jsem v zoufalství. „Co děláme ve Florencii? Pokoušíme se přesvědčit malíře, kterého nechali

zmizet, aby s námi odjel do Anglie? To nebyl Borelli, ten muž, se kterým jsme se setkali." Vysvětlil jsem mu, k jakému závěru jsem dospěl ve věznici.

Benjamin si chytil hlavu do dlaní.

„Vraťme se na začátek," řekl. „Nejprve máme doktora, který spáchal sebevraždu, protože byl pozván ke dvoru. Zvací dopis neobsahoval žádnou hrozbu, ale přesto si Throckle napustil horkou lázeň a podřezal si žíly. Dále tu máme florentského šlechtice, kterému prostřelili hlavu v Cheapside. Správce, který spadl z paluby lodi, a mága, který byl zabit, když jsme ho všichni sledovali." zadíval se na Marii. „Přineseme vzkaz mocnému kardinálovi, pro nás naprosto nesrozumitelný, ale pro něho smysl má. Dá nám stejně nesrozumitelnou odpověď. Dále tu máme magistra Osmičky, který cítí, že se za těmi záhadami skrývá nějaké šťavnaté sousto informací, a tak se ho snaží mučením vypáčit z Rogera. Nicméně ty jsi mu ho nemohl prozradit z jednoduchého důvodu, protože ho sám neznáš." Odmlčel se. „Co ještě, Rogere?"

„Ten malíř?"

„Správně, signor Borelli. Namaluje obraz na objednávku lorda Francesca. Na základě toho ho Jindřich chce pozvat do Anglie, ale my zjistíme, že malíř zmizel a že se za něho vydává někdo jiný. Proč?" Matně se usmál. „Já jsem také na něco přišel, Rogere." Naklonil se přes stůl a šeptal mi do ucha. Odtáhl jsem se a v údivu na něho zíral.

„Drahokam!"

„No, něco podobného. Vzpomínáš si na ten smaragd, který nám král ukazoval jako dar od Albrizziových?"

„Ano, vzpomínám."

„Vidíš, já jsem si jistý, že jsem podobný viděl na krku Giulia de Medici na tom obraze."

Hleděl jsem na Marii, která vypadala udiveně.

„Kde získal lord Francesco ten dar pro našeho krále?"

Pokrčila rameny. „To nevím, ale byla jsem u toho, když dával ten smaragd králi Jindřichovi. Jsem si jistá, že lord Francesco říkal, že je to rodinný klenot. Nicméně, pokud dobře rozumím tomu, co vy dva říkáte, nebyl to dar od Albrizziových, ale od kardinála!"

Benjamin bubnoval svými štíhlými prsty o desku stolu.

„Jsou-li naše závěry správné, proč by Giulio de Medici dal svůj dar lordu Francescovi, aby ho předal našemu vznešenému Jindřichovi, a proč by Francesco tvrdil, že je od něho?"

„Totéž platí o tom obraze. Jak můžeme vědět, že ten obraz byl darem od lorda Francesca? Co když to rovněž byl dar od kardinála?"

„Ale to je úplná hloupost!" přisunula se Maria blíž ke stolu. „Lord Francesco byl velice bohatý muž. A byl také vyslancem. Nikdy by nelhal o původu daru, zvláště když pocházel od tak mocného muže, jakým je panovník Florencie."

„Řekněme, čistě z důvodů argumentace," řekl Benjamin, „že jak smaragd, tak obraz předal lordu Francescovi kardinál s pokyny, aby je odevzdal anglickému králi jako dary Albrizziových."

„Ale proč?" zvolal jsem.

Benjamin protáhl obličej. „Tak to řekněme jinak, Rogere. Máš vzácný pohár, celý ze zlata, vykládaný diamanty a plný nejvzácnějšího

vína - aleje v něm i jed. Nemohl bys ho dát někomu jinému, aby ho předal dalšímu, koho chceš otrávit?"

„Ale jak souvisí smaragd a obraz s otráveným pohárem?" zeptal jsem se.

„To nevím, Rogere, ale pravdou je, že ty vraždy mezi členy rodiny Albrizziových začaly až poté, co předal lord

Francesco dary. Někdo si ten obraz a smaragd vyložil jako signál. Ale jaký je jejich skutečný význam? A koho vyprovokovaly k tomu, aby začal vraždit?"

Díval jsem se upřeně na malou Marii.

„Můžeš nám pomoci?"

Smutně zavrtěla hlavou.

„Marie, prosím tě!" naléhal jsem. „Věděl zbytek rodiny Albrizziových o těch darech?"

„Ne, nemyslím," odpověděla. „Ten smaragd byl uzamčen v malé skříňce a obraz byl zabalen v plátně. Odjeli jsme do Elthamu a váš král, kterému tady Roger říká tlustý ničema" šelmovsky se usmála, „seděl v tom pokoji s trůnem a kardinál Wolsey vedle něho. Lord Francesco nejdříve pronesl pěknou řeč, váš král na ni odpověděl a potom teprve došlo k předání darů."

„Všimla sis něčeho neobvyklého?" ptal jsem se dál. „Plakal někdo, nebo vykřikl?"

„Při předávání obrazu ne. Ale vzpomínám si, že dámy Bianca a Beatrice vypadaly při předávání vzácného klenotu značně pohoršené. Myslím, že soptily vzteky, zejména lady Bianca, že tak vzácný šperk byl po celá léta před nimi tajen. Myslím, že ho viděly poprvé ve chvíli, kdy ho lord Francesco předával vašemu králi."

„A to," přerušil jsem ji, „nás zavádí zpět k Albrizziovým. Bůh ví, pane, že v té rodině kypí dost vášní, aby to bohatě stačilo k vraždě. Bianca má poměr s bratrem svého mrtvého manžela a Beatrice je celá žhavá do všeho, co nosí poklopec. Roderigo je zatraceně ambiciózní. Alessandro, no - " pokrčil jsem rameny - „Alessandro je jen bastard!"

Benjamin se zaculil a zaťukal kotníky o stůl.

„Jsem rád, že tě zase vidím v plné síle, Rogere. Začněme u toho malíře." Zvedl ruku. „Vím, že už je pozdě a že jsi unavený a zahořklý, ale zase nás teď nikdo nebude podezřívat, když se tam vrátíme. Dělej, dělej, dopij to!"

Nedokázal jsem odmítnout. Utěšoval jsem se představou, že čím dřív to bude za námi, tím dřív budu moci běhat za děvčaty v Ipswichi. Kdybych tak věděl!

KAPITOLA

Vykročili jsme do noci. Maria se mě chytila za ruku a skákala kolem mě jako malá holčička kolem májky. Byl předvečer karnevalu a lidé se ještě potulovali po ulicích. Bohu díky, florentské ulice byly v noci bezpečné. Maria nás vedla bočními uličkami, kde jediným překvapením bylo zaprskaní kočky nebo nesrozumitelné mumlání nějakého žebráka. Zastavil jsem se pod jedním oknem a díval se nahoru. Stála u něj mladá dívka, hrála na housle a zpívala něžným a sladkým hlasem slova, kterým jsem nerozuměl. Ale melodie probudila mou představivost a já tiše proklínal mocné krále a zkažené kardinály, kteří mě odtrhli od podobných radostí života a vtáhli do svých temných a špinavých intrik.

Nakonec jsme se ocitli před Borelliho domem. Domovní dveře byly zamčené. Benjamin do nich bušil rukojetí své dýky tak dlouho, dokud je neotevřel muž s uslzenýma očima a uslintanými ústy. Maria si s ním něco povídala a pak se obrátila k nám.

„Neví, zda je mistr Borelli doma, ale jeho přítel zřejmě ano."

Benjamin vytáhl z měšce minci a zamával jí tomu člověku před očima.

„Marie, požádejte ho, aby mistra Borelliho popsal."

Stařík, který při pohledu na minci ožil, něco zarepetil v odpověď.

„Pane Daunbey, něco tu nehraje. Podle toho starouška má Borelli kaštanově hnědé vlasy."

„Tak kdo byl ten člověk, který s námi hovořil?" zeptal jsem se.

Benjamin vytáhl další minci. Vtiskl ji staříkovi do špinavé dlaně a protáhl se kolem něho otevřenými dveřmi. Já s Marií jsme ho následovali. Stařík neprotestoval, jen přešlapoval z nohy na nohu a zíral na

mince, které si tak snadno vydělal. Dveře Borelliho pokoje byly zamčené. Benjamin je odemkl svou dýkou a všichni jsme vešli dovnitř. Pokoj se topil ve tmě. Když jsem se trochu rozkoukal, všiml jsem si, že plátno, na kterém umělec pracoval, leží na zemi.

Chvíli jsme o všechno zakopávali a nadávali. Potom Maria našla nějaké svíčky a zapálila je. Ale stejně jsem byl velice opatrný, chloupky na šíji se mi ježily a žaludek bouřil, protože v pokoji vládl zlověstný pach smrti. Potom jsem zahlédl ruku, vyčnívající zpod dřevěných prken, naházených na hromadu v koutě.

„Pane!" zvolal jsem a začal prkna odhazovat.

Za nimi, opřen o vlhkou, oloupanou zeď, ležel muž, s nímž jsme se setkali předtím. Měl prořízнuté hrdlo od ucha k uchu a kabátec celý od krve, teď už zaschlé. Jeho tvář byla v mihotavém světle svíčky přízračně bílá.

„Takže jednoho malíře jsme našli," zašeptal Benjamin. „Teď už zbývá jen zjistit, kde by mohl být ten druhý."

Nebyl daleko. V malé komůrce, která sloužila za ložnici, ležel malíř s kaštanovými vlasy napůl natažený na posteli, s hlavou zvrácenou a posmrtně skelnýma očima. I on měl prořízнuté hrdlo. Oba jsme s Benjaminem rychle vyšli ven. Můj pán si sedl na židli.

Začal rekapitulovat fakta. „Borelli namaloval pro anglického krále portrét, který u něho objednal buď Francesco Albrizzi, nebo možná kardinál Giulio de Medici. „Ten obraz byl přivezen do Anglie. Nás poslali do Florencie, abychom malíře přivedli na anglický dvůr.

Jenže ten pán, kterého jsme našli pod hromadou dřevěných prken, malíře zabil a vydával se před námi za něho. A teď je mrtvý i on. Z toho vyplývá, že pro někoho bylo důležité, abychom s pravým Borellim nemluvili, a co je možná ještě důležitější, abychom ho nemohli pozvat do Anglie."

„Takže se musíme ptát, pane, kdo věděl, že sem přijedeme. Byl to náš královský bastard v Londýně a váš drahý strýček, ačkoliv Florencie je tak daleko, že sem jejich vliv nesahá. Věděli o tom také Albrizziovi, kardinál Giulio de Medici a ten všivý lotr, magistr Osmičky."

„Toho posledního bych vynechal," řekl Benjamin. „Sám jsi poznal jeho metody, Rogere. Ten by Borelliho zavřel z nějaké smyšlené příčiny

a vyslýchal by ho. Takže nám zůstávají Albrizziovi a kardinál. Kdo z nich?"

Benjamin se zvedl ze židle a řekl: „Prohledáme to tu."

„Co máme hledat, pane?"

„Každý umělec si nejprve kreslí skici, než začne malovat na plátno. Ty budeme hledat. Možná najdeme dokonce i objednávku na portrét."

Prohledali jsme pokoje od podlahy ke stropu. I Maria šmejdila jako malá lasička a po celou dobu něco brebentila. Ale žádnou objednávku jsme nenašli. Starý domovník přišel nahoru, aby se podíval, co se tady děje, ale rychle se zase odporoučel, když mu Benjamin vtiskl do dlaně další minci. Nakonec jsme zůstali stát uprostřed pokoje, zpocení a udýchaní, a prohlíželi si spoušť, kterou jsme natropili.

„Nic!" pronesl Benjamin. „Ten, kdo si objednal portrét, musel trvat na tom, aby byly všechny skici zničeny." Plácl se dlaní do stehna. „A originál je v Anglii."

„Já jsem něco našla!" Maria stála v otevřených dveřích do ložnice. „Ve Florencii má každý umělec svůj skicář." Podala mi desky v tvrdém obalu. „A máme napůl vyhráno," řekla tiše.

Dřepli jsme si na podlahu a při světle svíčky jsme pozorně studovali kresbu uhlem, o níž jsem věřil, že je klíčem k celé záhadě. Byl to král Jindřich klečící u otcova hrobu se sepjatýma rukama a s tím nejsvatějším výrazem ve své oblé, hladké tváři. Byly tam závěsy, socha svatého Jiří, vázy s květinami a podivné klikyháky na okraji.

„Říká ti to něco, Rogere?" zašeptal Benjamin.

Prohlížel jsem kresbu a hledal nějaký klíč. Byl jsem přesvědčen o tom, že Borelli, zcela očividně nadaný malíř, byl brutálně zavražděn jen proto, že toho mohl moc vědět.

Benjamin se dotkl kresby. „Není to ten obraz, ale přinejmenším mi ho připomíná. Pojďte! Vrátíme se do vily. Albrizziové na nás čekají, a s nimi i vrah!"

Zíral jsem s otevřenou pusou. „Pane, vy už víte, kdo to je?"

„Ano i ne, můj milý Rogere. Už jsi někdy slyšel o les luttes de la nuit, nočních bitkách? Jsou to kruté souboje, které jsou teď v módě v Paříži. V setmělém, prázdném pokoji se sejdou tři až čtyři horké hlavy,

někdy i víc. Pak se zavřou dveře a souboj začíná. Tento případ mi připadá tak trochu podobný. Už jsme předtím honili různé vrahy, Rogere, ale tentokrát je to jiné."

„Chcete říct, že jde o víc vrahů?"

„Ano - o vraha a o ty, kteří tahají za nitky."

„Řekněte mi to," zašeptala Maria. „Prosím, řekněte mi, kdo to je."

Benjamin se na ni podíval a usmál se. „To nemohu. Ale až se vrátíme do Albrizziovy vily, musíme dát vrahovi najevo, že víme víc než on." Úsměv se mu rozšířil. „Nebo ona!"

Vyšli jsme z domu a vraceli se ulicemi nazpět. Benjamin najal dva světlonoše, aby před námi nesli lucerny, než jsme dorazili do hostince, kde jsme si ustájili koně. Městské brány byly zavřené, ale hudrující strážný nás pustil postranní brankou. Jeli jsme po cestě za město. Byla překrásná noc, nebe bez mráčku a nad hlavami nám visely hvězdy jako vzácné diamanty. Z kopců vanul příjemný teplý vánek a přinášel s sebou vůni pinií a vinic.

Maria byla velmi otravná, protože celou cestu naléhala na Benjamina, aby jí prozradil, co ví. Nakonec to ale vzdala a v dobré náladě nás vedla na svém malém oslíkovi. Naklonil jsem se k pánovi a zeptal se ho na jméno vraha. Benjamin mi je pošeptal. Strnul jsem.

(Odpusťte, můj kaplan už sebou zase šije a odložil brk na stůl. Chce to jméno také hned slyšet. Pořádné šlehnutí rákoskou přes prsty ho zase usměrní. Už jsem mu řekl snad tisíckrát, že nechci spěchat, když diktuji své paměti. Nebudu prozrazovat to, co má teprve přijít. Choval se úplně stejně, když jsem ho jednou vzal na Richarda III, hru Willa Shakespeara. O přestávkách se neustále na něco vyptával. „Co se stane teď, pane? A co se stane potom?" A rušil mě při poklidné konverzaci, kterou jsem vedl s mladou krasavicí, jež mne toho dne doprovázela. Je to proklatý otrava! Ale já se mu pomstil. Na konci hry, když všichni zasypávali shnilým ovocem chudáka Burbage, záporného hrdinu hry, házel jsem všechno, co se mi dostalo pod ruku, na svého kaplana!)

Můj pán rozváděl důvody, které ho vedly k takovému závěru, ale potom ztichl, protože Maria, která si všimla, že si šeptáme, zastavila oslíka a počkala na nás.

Když jsme se blížili k Albrizziově vile, byla celá osvětlená a linula se z ní hudba. Jak už jsem se zmínil, byl předvečer karnevalu a všichni slavili. Seděli v překrásné zahradě, večeřeli jehně na oleji s bylinkami a už měli dost popito. Alessandro tam byl taky, podíval se na to nepatrné škrábnutí, kterému říkali zranění, a zakaboněně si mě měřil. Mne nicméně potěšil výraz v očích žen, které na mě hleděly jako na zbožňovaného hrdinu. Jejich obdiv ostatně ještě vzrostl, když jim Maria vypověděla,

jak jsem se bil v taverně. Na Benjaminův přísný příkaz se nezmínila ani o kardinálovi, ani o Borellim, ani o Osmičce. Já jsem pochopitelně zapomněl na to, že mě bolí hlava a ruka, a roli hrdiny jsem pyšně přijal. Pan Roderigo byl laskavost sama.

„Pojďte se k nám posadit!"

Byl jsem střízlivý jako soudce, protože víno, které jsem vypil v taverně, už dávno přestalo účinkovat, a tak jsem s plným nasazením hrál hrdinného Hektora, který se navrátil z válek. Omluvil jsem se za své špinavé oblečení. Zatímco si Maria s Benjaminem omývali ruce a tváře v růžové vodě, šel jsem do stájí zkontrolovat naše koně, ještě než zajdu k sobě do pokoje, abych se převlékl. Když jsem se svlékal, znovu jsem tiše proklínal všechny krále, protože od chvíle, co celá tahle eskapáda začala, jsem zničil víc dobrého šatstva, než jsem spotřeboval za celý loňský rok. Byl jsem nahý jako v den, kdy jsem se narodil, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále!" zvolal jsem.

Maje na paměti, že někde nablízku je vrah, přešel jsem pokoj po špičkách ke svému vaku a vytáhl z něj ručník, který jsem si omotal kolem těch nejvzácnějších partií svého těla. Když jsem se obrátil, stála tam lady Bianca. Oči se jí leskly a olizovala si rty, jako by byla nějaká jalovička a já ušlechtilý býček na dobytčím trhu.

„Ó!" povzdechla s předstíranou lítostí. „Pane Shallote, vy máte tolik jizev, a jste raněný!"

Přistoupila blíž, odložila pohár s vínem, který držela v ruce, přitiskla se ke mně s vyzývavě zvednutou tváří, mrkala ostošest a vábivě pootevřela rty.

„Mám vám ovázat ránu?" zeptala se chraptivým hlasem. Pak se zasmála. „Když jste se vracel, cítili jsme vás ještě dřív, než jsme vás viděli.

li! Ale pane Shallote, jste muž hodný toho jména." Ruka jí sjela do mého rozkroku. ‚Ano!"

(Promiňte, záda mého kaplana tak nepřirozeně ztuhla, že se mi zdá, že nepíše. Oh, já vím, co si myslí, ten hovňousek s nemravnými myšlenkami: A je to tady zase, Shallot obskočí všechno, co nosí spodničky! Ale to se nestalo. „Ah!" povzdechl zklamaně.)

Lady Bianca byla vzrušená a já stejně tak, ačkoliv jsem byl unavený. Dva souboje v jednom dni, to bylo na Shallota příliš. Nechtěl jsem k tomu ještě mít na krku Roderiga, bažícího po mé krvi. Nakonec mě zachránilo další zaklepání na dveře. Lady Bianca ustoupila do pozadí. Stačil jsem se rychle omotal ručníkem, když vstoupila Beatrice.

„Máti, mohu být nějak nápomocna?"

Kdybych nebyl tak vyděšen, vyprskl bych smíchy.

Bianca zareagovala jako upjatá vévodkyně.

„Pan Shallot byl raněn a potřebuje naši pomoc," řekla.

Beatrice upírala zrak na místo, kde se pod ručníkem rýsoval hrbolek.

„Ano," řekla suše. „To vidím. Ale tvůj choť Roderigo tě očekává."

Otevřela dveře a její matka vyšla ven. Beatrice je za ní zavřela a spiklenecky se na mě usmála.

„Zítra, pane Shallote? Večer. Služebnictvo půjde na karneval. Možná si necháte ošetřit tu svou ránu ode mne."

Mlčky jsem přikývl. Znovu se usmála a přibouchla za sebou dveře. Ach, ubohá Beatrice! Ubohá Bianca! Ubozí Albrizziovi! Po letech se můj pán přiznal, že se té noci dopustil hrozného omylu a já musím souhlasit. Když jsem byl oblečen, sešel jsem ke stolu. Benjamin tam seděl a krmil všechny smyšlenými historkami z naší návštěvy ve Florencii. Opravdu, byla to sladká noc, už bylo po půlnoci, tedy oblíbená hodina čarodějů, kteří osnují vraždu. Benjamin čekal, až se k němu přidám v porovnávání Florencie s Londýnem.

„A jak na vás, pánové, zapůsobil kardinál?" přerušil ho Roderigo.

„Byl velice laskavý."

„A Borelli?" vyptával se Roderigo dál.

„Slíbil, že o naší nabídce bude přemýšlet," lhal Benjamin. „Vypadá to, že se s námi do Anglie vydá."

Schoval jsem tvář v hlubokém poháru s vínem, protože jsem se cítil trapně. Na druhé straně mi lichotilo, že se na mě lady Bianca a Beatrice dívají.

„Vy se chcete vrátit do Anglie," afektovaně promluvil Alessandro, „aniž byste odhalili vraha mého otce?"

„Řekl jsem něco takového?" bránil se Benjamin.

Rychle jsem přelétl pohledem všechny u stolu. Lži, které jim Benjamin napovídal, nevyvolaly víc než záblesk údivu, ale tato odpověď účinkovala jako ledový vítr, který se přehnal přes teplou voňavou zahradu. Beatrice se naklonila přes stůl a zírala na něho. Dotkla se jeho ruky.

„Co jste to říkal?"

Benjamin s naprostým klidem odpověděl: „Myslím, že vím, kdo je vrah."

„Tak nám to řekněte!" zasyčel Giovanni a srazil rukou pohár s vínem. Kutálel se po stole, aniž to někomu vadilo. „Řekněte nám to!"

„To nemohu," řekl Benjamin. „Ještě jsme neshromáždili všechny důkazy." Postavil svůj pohár s vínem. „Ale řekl jsem dost. Nikdo u tohoto stolu se nás nemusí bát."

Oh Bože, nerozvážnost mládí! Mysleli jsme si, že je to jen taktický manévr. Ale kdo může pochopit vrahovu mysl? Kdo může sledovat temné cesty jeho srdce? Proniknout do hluboké temnoty jeho duše? Benjamin už takovou taktiku použil dřív, aby odhalil vraha. Ale tentokrát to bylo jiné. Hráli jsme šachy o lidské životy a vrah tahal rychleji než my. Bůh ví, že si to ještě i dnes vyčítám. Možná, že krvavé a strašlivé vyvrcholení případu ve Florencii bylo předurčeno osudem, ale možná se mohlo odehrát i jinak.

Večeře najednou přestala být příjemná. Benjamin a já jsme odešli. Byl jsem polomrtvý únavou a začal jsem cítit účinky vína. Zavřeli jsme dveře na závoru, a i když byla teplá noc, zavřeli jsme i okno. Pak jsme zkontrolovali postele. Spal jsem jako nemluvně až do zítřejšího dopoledne. Zbytek dne jsme s Benjaminem strávili v pokoji, posílali jsme pryč Marii, která se pokoušela shrnout vše, co se stalo, a složit si z toho

pravdu. Neměli jsme důkaz, nic hmatatelného, jen zdánlivě logické rozuzlení záhady.

Pozdě odpoledne dostali sloužící z vily volno, aby mohli jít do města na karneval. Jen stará kuchařka s manželem zůstali. Vila ztichla. Slyšeli jsme, jak Enrico odjel, protože křičel přes dvůr, že jede do města a nevrátí se dřív než zítra. Slyšeli jsme i jiné zvuky, ale pak se všechno uklidnilo. Různí lidé se trousili do refektáře pro něco studeného k snědku a pro ovoce, které tu nechali sloužící před odchodem.

Benjamin sešel dolů a vrátil se s Marií.

„Albrizziovi využívají služeb místní léčitelky, staré venkovanky, která by nám mohla pomoci," řekl.

Maria doslova překypovala vzrušením, tleskala rukama a oči jí svítily.

„My odjedeme! Brzy už odjedeme! Já vím, že odjedeme!" volala. „Konečně se dostanu z tohoto zmijího hnízda zpátky do Anglie! Mohla bych zůstat u vás? Mám u bankéře uložené peníze."

Podíval jsem se na Benjamina, a ten se usmál a přikývl.

„V mém domě, Marie, je dost místa pro takovou bytůstku, jako jste vy. Ale pojďme, musíme uzavřít ten případ!" Varovně se na mě podíval. „Jeďte s Marií do vsi. Potom si promluvíme s lordem Roderigem."

Vzal jsem si plášť a opasek s mečem a sešli jsme do stájí. Na lavičce seděl Giovanni a hrál kostky sám se sebou. Zadíval se na nás zpod řas, černé vlasy mu padaly do čela a téměř mu zakrývaly tvář. Neřekl ani slovo a já taky ne. Osedlal jsem Mariina osla a sám nasedl na mírného koně. Vyjeli jsme z vily dolů do vsi. V odpoledním slunci jsme uviděli malé, bíle nalíčené domky. Po cestě dlážděné kameny pobíhala prasata, slepice a psi. Ženy, oblečené jen v dlouhých košilích, stály ve stínu zádveří a dívaly se za námi. Maria mě provedla vesnicí do stínu kostela, zastavila a zaklepala na dveře. Stará žena, která přišla otevřít, byla malé postavy a čilého ducha, ne o moc vyšší než Maria. Poznala Marii a přátelsky nás pozvala dovnitř. Byla to místní vědma, jak mi řekla Maria, a jmenovala se Richolda. Domek byl prostý. Uvnitř byly podlahy z udusané hlíny a stěny nalíčené vápnem. Jediným nábytkem byl dlouhý stůl a židle. Ze stropních trámů visely kusy masa a zelenina a v kamnech byla hromádka popela. Jediným rozdílem oproti jiným vesnickým domkům byla sladká vůně bylin a koření, rozemletých a uzavře-

ných v malých hrnečcích nebo v hromádkách na policích. Richolda nás usadila a přes Marii, která mi dělala tlumočnici, jsem se Richoldy vyptával na rostliny a květiny. Stařena, povzbuzena mincemi, které jsem položil na stůl, odpovídala většinou kladně a souhlasně pokyvovala hlavou nad tím, co jsem říkal. Maria vypadala udiveně a potom se zeptala, co mají všechny ty otázky za smysl.

„Uvidíš," odpověděl jsem. „Nakonec uvidíš." Možná jsme tam zůstali déle, než jsme původně zamýšleli. Richolda nám připravila bylinkový nápoj, smíšený s pomerančovou a citrónovou šťávou, chladný a osvěžující. Když se začalo stmívat, odvázali jsme koně a vydali se na cestu do Albrizziovy vily. Maria neustále povídala, pře-

svědčovala mě, jak nám bude pomáhat, až se vrátíme do Anglie, a slibovala, že nám nikdy nebude na obtíž.

(Oh Bože, musím na chvíli přestat. Slzy mi stoupají do očí. Dokonce i dnes, po sedmdesáti letech, si vzpomínám na tu hrůzu. Hrůza na hrůzu, jak to vyjádřil Will Shakespeare.)

Ale pokračujme. Vraťme se na tu prašnou cestu v podvečer. Vzpomínám si na překrásnou tmavou modř toskánského nebe, na hvězdy, které nám svítily nad hlavou, na omamnou vůni vinic, na vlnění cypřišů a teplý večerní vítr. Na zvuk koňských kopyt. Na Mariino povídání, když jsme vešli do Albrizziovy vily a ocitli se v příšerném snu, který musel být dílem samého pekla.

Když jsme seskočili ze sedla na dvoře u stájí, zježily se mi chloupky na šíji a po zádech mi přebíhal mráz. Měl jsem také nepříjemný pocit v žaludku. Další znamení, že zde číhá nebezpečí a že bych měl být ve střehu. Kolem bylo zlověstné, tíživé ticho, jako by na nás ve stínu číhal sám Satan. Pustil jsem otěže a uvolnil meč a dýku z opasku.

Marii zamrzlo brebentění na rtech. Zpozorněla. Potichu jsem na ni houkl, aby byla zticha, a vlezl do vily kuchyňským oknem. (Zvykl jsem si nikdy nechodit do domu, kde číhá nebezpečí, hlavním vchodem, ale někudy, kde by to nikdo nečekal.) Stará kuchařka i s manželem leželi na zemi. Ona měla prořízнuté hrdlo, ležela napůl opřená o stůl s očima otevřenýma. Její manžel ležel v koutě, se šípem, který ho srazil obličejem proti zdi, mezi lopatkami. Smrt je musela stihnout nečekaně, rychle a tiše. Na stolech ještě blikaly svíčky, před krbem dokonce seděla kočka.

Sevřel jsem dýku a procházel galerie a chodby. Alessandro seděl v křesle a v rukou ještě držel rukopis, který předtím četl. I on zemřel rychle. Někdo ho chytil zezadu za

vlasy, zaklonil mu hlavu a prořízl mu hrdlo od ucha k uchu. Teď ten mladý nafoukaný floutek seděl napůl skloněný, jako by ještě i ve smrti byl překvapen krví, která mu stékala na košili a kalhoty. Beatrice ležela na schodech s ústy do „o", jak umírala v bolestech, krásné oči pootevřené a s jednou rukou napůl cesty k dýce, která jí trčela z hrudi. Sáhl jsem jí na bradu a tváře. Byly ještě teplé. Odhadl jsem, že zemřela asi před hodinou.

Zastavil jsem se na schodech a snažil se proniknout očima tmu. Věřte mi, že jsem měl největší chuť se vrátit ze strachu před tím, co mě ještě čeká, a z toho, co se mohlo stát Benjaminovi. Sundal jsem si boty a hodil je přes balustrádu. Dopadly na zem s hlukem, který, jak jsem doufal, na chvíli upoutá vrahovu pozornost. Pokračoval jsem v chůzi. Lord Roderigo ležel nahý na posteli, šíp z kuše zabodnutý do hrdla. Bianca, také nahá, se zřejmě pokoušela o útěk. Ležela tváří k zemi a z rány na zátylku jí vytékala krev, která za sebou zanechala začernalou stružku.

Rozběhl jsem se do pokoje svého pána. Téměř jsem se rozesmál úlevou - ležel na posteli a spal. Uviděl jsem na zemi pohár od vína a velkou skvrnu na koberci. Ruka visela bezvládně z postele. Zastrčil jsem dýku, rozběhl jsem se k němu, zadíval se do jeho bílé tváře a zkontroloval polohu hlavy. Byl přiotrávený. Zvedl jsem pohár a čichl k němu. Vím něco o bylinách a jedech, ale na poháru nebyly žádné usazeniny a nic, co by mi jed prozradilo. Zatřásl jsem pánem. Napůl se probral a zamrkal. Utřel jsem mu slinu vytékající z úst, vzal jeden podhlavník a roztrhal ho. Vyletěla z něj husí pírka. Popadl jsem dva další, podložil pánovi hlavu, zaklonil mu ji a šimral mu peříčkem v krku. Začal se dávit. Vzal jsem džbán s vodou a vychrstl mu ji do obličeje. Začal protestovat. Znovu jsem vzal pírko a šimral ho v krku. Obrátil se na bok a vyzvracel trochu toho, co vypil. Tentokrát už jsem se neobtěžoval s pírkem, ale použil jsem prst. Cpal jsem ho pánovi do krku tak dlouho, dokud nezvracel tak křečovitě, že ho to probralo. Pak jsem mu dal napít, lil mu vodu do krku, plácal ho po tvářích a křičel jeho jméno. Nakonec otevřel oči a mžoural na mě.

„Kozlík," zašeptal. „Víno bylo otrávené kozlíkem."

„Kdo?" zvolal jsem.

„Giovanni."

Zatřásl jsem mu rameny. „Giovanni!" zvolal jsem. „Giovanni! Zmýlili jsme se, pane!"

Připomněl jsem si zlověstný pohled, jakým se voják díval na Marii i na mne, když jsme vyjížděli ze stájí. On musí být vrahem! Jeho tělo jsem nikde nenašel. Musel vklouznout do pokoje mého pána, dát mu otrávené víno a v době, kdy členové Albrizziovy rodiny trávili odpolední siestu, provést svou krvavou mstu. Ale proč?

Pán se už začínal zotavovat. Ještě byl otupělý a jen napůl při vědomí, ale už byl mimo nebezpečí. Udělal jsem mu pohodlí a vzpomněl si na Marii, kterou jsem nechal čekat u stájí.

Rozběhl jsem se po schodech dolů, odkopl boty, proběhl zakrvavenou kuchyní a pak na dvůr.

„Marie!" křičel jsem. „Marie!"

Snažil jsem se proniknout tmu očima. Stáli tam kůň a oslík přivázaní před stájí. Byli nervózní, neklidní. Přikrčil jsem se a snažil potlačit paniku. Pak jsem na vratech od stáje uviděl bílou skvrnu. Tiše,v punčochách jsem se k ní plížil a pak jsem se zastavil.

„To ne!" zasténal jsem. „Ne, pro všechno na světě!"

Maria ležela opřená o vrata jako malá panenka se svěšenýma rukama, zpod šatů jí vykukovaly růžové střevíčky, hlavu otočenou na bok, ale viděl jsem, že jí z úst vytéká krev. Bílá náprsenka jejích šatů byla od krve. Pak se mi

zdálo, že pohnula rukou. Přistoupil jsem blíž. Dotkl jsem se její bledé tváře a otočil ji k sobě. Bůh je mým svědkem, její oči, ještě nedávno tak rozpustilé a plné rošťáctví, se na mě dívaly a pokoušely se usmívat.

„Rogere, Rogere! Měla jsem jít s tebou. On přišel a ..." rozkašlala se a krev sejí vyřinula z úst - „přišel... přitiskl mi hlavu ke zdi..." Znovu se rozkašlala. „Je mi taková zima. Chci spát." Hlava jí poklesla. Byl konec.

Nějakou dobu jsem vedle ní klečel a slzy se mi kutálely po tvářích.

‚Bože, já ho zabiju!" mumlal jsem. „Giovanni, ty lotře!"

Všiml jsem si, že Mariina ruka se natáhla a ukazovala jedním směrem. Sledoval jsem ho a zahlédl bílý krejzl, rukáv koženého kabátce a laciné prsteny na mrtvé ruce. Giovanniho tělo leželo ve stáji. Zaslechl jsem za sebou nějaký zvuk. Přitiskl jsem jazyk na zuby a snažil se tím ovládnout vztek, který se mě zmocnil. Rychle jsem se postavil a tasil meč a dýku. Díval jsem se přes dvůr na postavu v dlouhém plášti s kápí na hlavě. Záhyby jeho pláště se rozvlnily a ve slabém světle svíček, které sem pronikalo z kuchyně, jsem zahlédl, jak se zableskla ocel.

„Pojď blíž!" vykřikl jsem.

Muž mířil přímo ke mně a shodil si kápi. Díval jsem se do Enricovy tváře. Jemná, upřímná tvář s očima mžourajícíma před světlem. Stál proti mně jako anděl smrti.

„Ty řezníku!" zaječel jsem.

Přistoupil blíž a zvedl udiveně obočí.

„Pane Shallote, co je to za nesmysl?"

„Vy jste nebyl ve vile?" křičel jsem.

Přikývl. „Ano, byl. Jsou všichni mrtví, pane Shallote. Giovanni je povraždil."

„Giovanni!" zvolal jsem.

„Ano," zašeptal a naklonil hlavu k rameni. „Nečekaně jsem se vrátil z Florencie. Giovanni právě dokončoval svou

krvavou práci. Viděl jsem kuchařku, chudáka Alessandra a Biancu na schodech. Vyšel jsem ven a zabil jsem Giovanniho, meč proti meči, dýku proti dýce."

Nedůvěřivě jsem si ho prohlížel. „Byl jste i v patře?"

Zavrtěl hlavou. „Ne, když jsem uviděl Biancu, zaslechl jsem nějaký zvuk ze zahrady. Tak jsem vyběhl ven a našel Giovanniho." Enrico se rozhlédl ve tmě. „Zabil jsem ho tady. Vrátil jsem se, protože mohl mít komplice, a ten tu mohl stále ještě být. Slyšel jsem vás a Marii, když jste přijeli, ale neodvažoval jsem se vám ukázat."

„Lžete, Enrico!" zaječel jsem. „Lžete!" Pomalu jsem před ním ustupoval. „Jste šílený! Jste blázen a vrah!"

Ten lotr se na mě jen mžouravě díval.

„Dobře jste si to promyslel, že?" řekl jsem. „Řeknete, že jste se po cestě rozmyslel a vrátil se. Našel jste Giovanniho, který v záchvatu šílenství, ze msty či pro peníze, zmasakroval celou vaši rodinu. Otrávil mého pána a byl by uprchl, nebýt vašeho nečekaného návratu."

Enrico se usmíval. „Ale to je nesmysl, pane Shallote. Proč bych měl vyvraždit celou svou rodinu? Proč bych vůbec měl vraždit?" Zahlédl jsem v jeho očích záblesk šílenství. „Proč bych vraždil svou překrásnou ženu?"

„Ze msty," odpověděl jsem. „Jako jste zabil lorda Francesca, správce Mattea a mága Prenesta." Ustoupil jsem o další krok. „Velice mazaný plán. Koho by to napadlo? Konec konců, Giovanni byl jen námezdný voják a nájemný zabiják. Kdo by přišel na to, podezřívat lorda Enrica, který bláznivě miloval Beatrici Albrizziovou, věřícího křesťana, klidného a váženého obchodníka? Můj pán?" usmál jsem se. „To bylo chytré, Enrico. Chytrý a záludný tah. Jak se to stalo? Vrátil jste se do vily, odvedl koně do stáje a pak zašel do kuchyně, naplnil pohár vínem a nakapal do něj kozlíkové kapky? Poslal jste Giovanniho, aby ho odnesl mému pánovi. Jinak by se totiž mohl

v Anglii kardinál Wolsey rozzlobit nad násilnou smrtí svého synovce, ale takhle by Benjamin nejen zůstal naživu, ale učinil byste z něho svého jediného svědka. Pamatoval by si, že to byl Giovanni, kdo mu přinesl otrávené víno, a tím by potvrdil tu vaši smyšlenou historku. Vy byste z toho vyšel nevinně jako jediný dědic celého bohatství Albrizziovy rodiny a přitom byste byl pachatelem snad nejkrvavější msty v historii. - Tak a co teď míníte udělat se mnou?"

„S vámi, pane Shallote?"

Znovu jsem spatřil ten mdlý úsměv na jeho tváři.

„Mě jste chtěl zabít také, že? Jak?"

Enrico potřásl hlavou. „Vy nemůžete být duševně zdravý, Inglese. Nemáte důkaz pro to, co říkáte."

Postavil jsem se mezi něho a ubohou Marii.

„Mám svědka," řekl jsem tiše. „Tu trpaslici. Není mrtvá, je jen v bezvědomí. Stačila mi ještě říct, že jste odtáhl Giovanniho mrtvolu do stáje."

Enrico se zachvěl, jako by mu najednou začalo být zima.

„Musíme hovořit tady?" zeptal se a odvrátil tvář.

„Můžeme hovořit tady," řekl jsem, „nebo v paláci kardinála Giulia de Medici, nebo v některé z kobek toho krvelačného bastarda, magistra Osmičky!"

Enrico se na mě zadíval a kousl se do rtu, jako by najednou musel čelit nějakému nečekanému problému.

„Je tu ještě jiné řešení," řekl. „Co když obviním z těch vražd vás?"

„Je tu Maria."

Nevěděl jsem, co mám dělat. Když s ním půjdu do domu a nechám Marii ležet na dvoře, pozná, že jsem lhal. Když tu zůstanu, může mě zabít. Kdybych se k němu obrátil zády a předstíral, že Maria jen omdlela, odkryl bych si tím záda. V mysli jsem horečně osnoval plány a strategie.

„Jdeme dovnitř," řekl jsem rychle.

„Správné rozhodnutí, Inglese."

„S jednou podmínkou. Já půjdu první, a vy položte na zem svůj meč a dýku, pane Enrico. Stejně tak kuši, nebo prak, které bezpochyby skrýváte pod pláštěm."

Zasmál se. „Jak jste to věděl?"

Pokrčil jsem rameny. „V Anglii máme jedno přísloví -neposuzuj knihu podle vazby. Můžete si vybrat. Bud" si promluvíme v domě, nebo se budeme bít tady na život a na smrt."

Enrico ustoupil a položil svůj meč a dýku na zem. Zpod pláště vytáhl dost nebezpečně vypadající prak s koženým řemínkem. Položil jej na zem vedle meče a dýky.

„Ještě něco?" zeptal jsem se.

Enrico dal ruce nad hlavu. „Inglese, máte moje čestné slovo!"

KAPITOLA

Připadalo mi, jako by se mi to jen zdálo. Zastrčil jsem meč do pochvy, sundal plášť a pomalu couval, nespouštěje ho z očí. Zabalil jsem do pláště nebohou Marii a tiše k ní hovořil, jako by ještě žila. Přetáhl jsem jí plášť přes maličký obličej a hlavu, aby Enrico nemohl zjistit

pravdu. Mohl u sebe mít ještě jinou zbraň, stiletto zastrčené do vysoké boty nebo další prak. Přesto jsem zvedl Mariino lehoučké tělíčko a nesl ji k domu. Za chůze jsem si uvědomil, že ten prohnaný bastard se mnou potřebuje mluvit. Potřeboval zjistit, kolik toho vím, aby věděl, zda v jeho historce nejsou nějaké mezery. Nebo mě možná považoval za darebáka, kterého může podplatit. Jen Bůh zná pravdu! Jediné, na co si vzpomínám, je, že to byla jedna z nejdelších cest v mém životě. Nesl jsem Marii zahalenou do pláště a ve zpocené ruce jsem svíral dýku.

„Počkejte na mě v hale," řekl jsem mu. „Postavte se čelem ke zdi a opřete se o ni rukama. Půjdu nejprve nahoru a vy tu na mě počkáte."

Vůbec se mi nelíbilo, jak se ten ďábelský ničema usmíval. Vešel jsem do tmy, vrážel do zdí, dveří a nábytku, ale nakonec jsem se dostal ke schodišti. Potil jsem a klel, pak jsem se zastavil vpůli cesty, abych zapálil nějaké louče, a spěchal po galerii do našeho pokoje. Benjamin stále ležel ve vlastních zvratcích. Položil jsem Marii na svou postel, narovnal ji a lehce jí zatlačil oči. Vypadala, jako by spala, až na tu voskovou bledost ve tváři, pramínek krve vytékající z koutku úst a krvavý šrám na krku. Díval jsem se na ni.

„Marie, přísahám před Bohem, že jsem tě chtěl chránit! Přísahám před Bohem, že by ses se mnou vrátila do Anglie a přísahám před Bohem, že pomstím tvou smrt!"

Přikryl jsem jí tvář. Pán se pohnul a zasténal. Spěchal jsem k němu. Spal tvrdě, dýchal pravidelně a už se mu vracela barva do obličeje. Když jsem s ním zatřásl, pohnul se a něco zamumlal. Vtom na mě Enrico volal zdola.

„Pane Shallote, dal jsem vám své slovo."

Rychle jsem si opláchl ruce a obličej studenou vodou a utřel je do sucha, vzal dýku a vyšel na galerii. Na zdi visely zbraně, které měli Albrizziové ve znaku - dvě halapartny překryté štítem. Sundal jsem štít. Byl těžký, ale zasunul jsem ruku do poutka a scházel po schodech. Enrico stál dole ve světle loučí. Ruce opřené o zeď, usmíval se na mě, jako bychom byli dva kluci, kteří se chystají provést nějakou klukovinu. V duchu jsem se ptal, jestli to není zlý sen.

„Pane Shallote, měl byste si pospíšit. Noc už pokročila a za svítání se vrátí služebnictvo."

Šel jsem se za ním a chránil se štítem. Zdálo se, že Enrico to považuje za ohromnou zábavu.

„Vypadáte nějak vystrašeně, Inglese!"

„Já nejsem vystrašený!" zasyčel jsem.

„Kdybych chtěl," pokračoval konverzačním tónem, „mohl bych vás zabít. Štít neštít. Copak nevíte, pane Shallote, že já nejsem Alessandro, že jsem zkušený šermíř a duelant?"

Zastavil jsem se, abych trochu zklidnil svírající se žaludek. Enrico byl tak sebejistý. Když zůstanu, zabije mě. Když uteču, označí mě za vraha, vzbouří místní vesničany, zorganizuje pátrání a uvězní mě, nebo mě na místě zabije. Už jsem poznal spoustu vrahů, naprosto chladnokrevných, s černou duší, ale Enrico byl jedním z nejhorších. Rozehrál hru, v níž mohl prohrát jen tehdy, kdybych ho zabil. Ale on

si byl jist, že by zvítězil v jakémkoliv souboji. Kdyby mi tak Benjamin mohl být svědkem! A co magistr Osmičky! Copak jeho muži ostře nesledují vilu? Ale co když zasáhnou? Komu uvěří? Mně, nebo Enricovi? Došel jsem na úpatí schodiště. Enrico se usmíval a zamířil do refektáře. Ukázal na stůl na pódiu.

„Rozsvítil jsem svíčky a je tu i víno."

Šel jsem za ním na pódium.

„Vy, pane Shallote, si sedněte najeden konec. Já na druhý." Nalil vína do pohárů.

„Ochutnejte!" přikázal jsem.

Pokrčil rameny, napil se zhluboka, dolil pohár a podal mi ho.

„A co ten prak?"

Zalovil pod pláštěm a položil ho na stůl.

„Dobrá, dobrá!" Usmíval se a sedl si, naklonil se přes stůl a zkoumavě si mě prohlížel.

„Tak jsme sami, co, Inglese?

„Zapomněl jste na Marii!" vyštěkl jsem. „A na mého pána. Není omámený," dodal jsem rychle. „Probudil jsem ho. Spí, ale ví o tom, že jsme tady."

Poprvé jsem viděl, že jeho ďábelský úsměv na chvíli zmizel.

„Tak mi teď, pane Shallote," řekl, „zopakujte ty své hloupé domněnky, nebo lépe řečeno nepodložená obvinění. Proč bych měl vraždit?"

„Začalo to před mnoha lety, když v Římě zavraždili vašeho otce a strýce. Byli tam nakoupit vzácné klenoty, drahokamy. Za vraždu byli zatčeni a oběšeni dva muži." Enrico přikyvoval.

„Tehdy," pokračoval jsem, „byl papežem Lev X. z rodu Medicejských. Předpokládám, že to byl on, kdo dopadl vrahy."

Enrico souhlasně zamumlal.

„Ale vy jste měl své pochybnosti. Předpokládám, že než jste odjel do Anglie, řekl vám kardinál Giulio de Medici, že skutečnými vrahy vašeho otce a strýce nebyli ti nebožáci, které oběsili. Byli to jen nájemní zabijáci, kteří ten zločin spáchali, ale podnět, zadání k tomu dal Francesco Albrizzi." Upil jsem vína. „Žádal jste kardinála o důkaz?"

„Možná."

„Žádal," řekl jsem. „A náš dobrý kardinál vám řekl, že vzácný smaragd, který tenkrát ukradli vašemu otci, teď vlastní lord Francesco."

Enrico se na mě upřeně díval, ani jednou nezamrkal. Dýchal jsem zhluboka, abych ovládl paniku.

„Kardinál vám také prozradil, že pan Francesco má v úmyslu ten vzácný smaragd věnovat králi Jindřichovi, až budete v Anglii. Žádný z Albrizziů ten klenot nikdy neviděl, byl to ten, který ukradli vašemu otci." Potřásl jsem hlavou. „Nevím, jaké další důkazy vám poskytl kardinál, ale podařilo se mu napůl vás přesvědčit. Albrizziové skutečně mohli mít ze smrti vašeho otce prospěch. Vzali vás do svého domu a jako vaši poručníci získali přístup k jeho bohatství. Ovšemže také zaranžovali váš sňatek s jejich dcerou Beatrice - krásnou, mladou ženou s morálkou pouliční kočky."

Enrico se zasmál. „Jak to můžete říct?"

„Proboha!" odpověděl jsem. „Hrál jste roli zbožňujícího manžela dobře, ale nebyl jste slepý k zamilovaným pohledům mezi lady Beatrice, Bůh jí dej věčný klid, s vojákem Giovannim."

Narovnal se a ohýbal si prsty, což byla jediná známka toho, jak to v jeho nitru vřelo.

„Pokračujte," vyzval mě tiše.

„Nu, zbytek víte lépe než já," řekl jsem. „Mocní Albrizziové přicestovali na anglický dvůr jako florentští vyslanci. Výměna darů se uskutečnila. Francesco daroval smaragd našemu dobrému králi Jindřichovi. Albrizziovské ženy protestovaly, že tak vzácný klenot, který nikdy předtím neviděly, přechází do cizích rukou. A vy jste měl svůj důkaz. Vřelo to ve vás, protože jste byl pod dohledem lorda Francesca a protože vás nevěrná Beatrice podváděla, tak jste se rozhodl jednat. Zabít Francesca bylo velmi snadné. Šel jste s ním do Cheapside, vzpomínáte?"

„Ovšem."

„Vaše žena si prohlížela anglické látky, lord Francesco se procházel. Vy jste předstíral, že jdete ke klenotníkovi. Když vás klenotník poslal ven, abyste si prohlédl zboží ve výloze, poslechl jste ho a vklouzl do postranní uličky. Z jejího přítmí jste zastřelil nenáviděného muže."

„Ale jak?" rozhodil Enrico rukama. „Inglese, vy se unáhlujete s celou tou historkou o kardinálovi a smaragdu."

„Ale nelžete!" vyletěl jsem. „Máte to napsané ve tváři. Co mi to chcete namluvit, Enrico? Že jste nechal vraha svého otce odejít s úsměvem na rtech? Že jste mu nechal projít vraždu vlastního otce i to, že se zmocnil jeho bohatství a zároveň syna?"

Tato slova Enrica zasáhla. Ruce mu zajely pod stůl. Ztuhla mi krev v žilách. Byl v refektáři přede mnou a přinesl sem víno. Kde měl tu kuši, se kterou zastřelil Roderiga? Enrico se narovnal.

„Předpokládejme tedy," řekl a bubnoval prsty do stolu, „že mi kardinál podal důkaz - dopis, který mu můj otec psal před lety, kde se mu svěřil se svými obavami před Albrizziovými a jejich ambicemi. Předpokládejme, že kardinál má seznam drahokamů a vzácných kamenů, které měl otec u sebe, když ho zavraždili, a že jeden z nich byl ten, který Albrizzi věnoval vašemu tučnému králi. Předpokládejme, že mi pan kardinál poskytl důkaz o tom, že pan Francesco Albrizzi tvrdil, že byl v době, kdy byla

spáchána vražda, někde úplně jinde, ale ve skutečnosti se nacházel v okolí Říma. A konečně předpokládejme, že jsem si ten důkaz ověřil. Umíte si představit, jak mě zamrazilo u srdce a jakou touhu po pomstě to ve mně zažehlo?!" Enrico se napřímil a opřel si lokty o opěrky u židle. Jeho nálada se prudce změnila. „Ale předpoklad je jedna věc a důkaz druhá. Lord Francesco zahynul střelou z ručnice."

„Nesmysl!" zvolal jsem. „Víte to vy i já. Žádná taková zbraň tam nebyla. Byla to prostě falešná stopa. Zařídil jste to tak, aby to vypadalo tak, že ačkoliv jste byl blízko místa, kde byl Albrizzi zavražděn, nemohl jste ho zabít. Nemohl jste s sebou přece nosit arkebuzu! A neměl jste na šatech žádné zbytky střelného prachu! A jak by mohl muž s tak slabým zrakem vystřelit tak přesnou osudovou ránu?"

Vstal jsem, vzal do ruky prak ze stolu a rozvinul kožený řemínek.

„Jenže vy jste nepoužil pušku, že ne? Vzal jste jen malou kulku z muškety, vložil ji sem a zastřelil ho ze stínu, čistě a přesně. Nemám s těmito věcmi praktické zkušenosti, ale takový prak může být přesnější než puška a výstřel z něho může být účinnější než rána z pušky. Cožpak právě tak nezabil David Goliáše? A nezahánějí, nebo dokonce nestřílejí toskánští pastevci vlky právě pomocí praků? A neopatrovali vás na nějakou dobu, pane Enrico, právě pastevci?"

Enrico se tiše zasmál. „Ale co chcete udělat s odborným posudkem o smrti lorda Francesca? A co Preneste? A chudák Matteo?"

Zalovil jsem v peněžence a vytáhl třaskavou kuličku, kterou mi dal Benjamin.

„Florenťané milují takové věci," řekl jsem. „Viděli jsme děti hrát si s nimi na zahradě za krčmou."

Natáhl jsem se ke svíčce, přiložil k ní knot kuličky a pustil ji na zem. Několik vteřin prskala a potom se ozvala taková rána, že to dunělo celým refektářem.

„Použil jste takovou v té úzké uličce v Cheapside. Lord Francesco se pomalu procházel kolem krámků. Díval se přes rameno směrem, kde se zastavila jeho dcera. Volal vás. Zapálil jste knot a ta věc vybuchla. Francesco vzhlédl a vy jste vystřelil z praku. Na palubě lodi to bylo ještě jednodušší. Kulička vybuchla, chudák Matteo se lekl, a protože stál u zábradlí, převrátil se do vody. Ve vaší zahradě se oči všech upíraly na

Prenesta a jeho hloupou pantomimu. Jen Bůh ví, zda by vás byl označil za vraha, ale vy jste to nemohl riskovat."

Pohrával jsem si s pohárem. „V zahradě byla tma, všichni se dívali na Prenesta. Vzal jste tu hračku, zřejmě ji podpálil o louč a pak ji odhodil. Umístit kulku do praku vám netrvalo víc než pár vteřin. Ve světle byl Preneste snadným terčem. Správně jste si to načasoval. Zatímco kulička prskala, vy jste v klidu položil kulku do praku, zamířil, pak vybuchla, zanechavši za sebou nepatrnou stopu, a vy jste vystřelil.

„Víte co, Shallote," zavrněl ten pomatený bastard, „my všichni jsme si mysleli, že jste hloupý, s těmi vašimi způsoby a tím šilhajícím okem." Kousal se do rtu. „Ale vy nejste, že? Byl by z vás výborný Florenťan, máte bystrý mozek a citlivý nos na lumpárny." Povzdechl. „Ale nebyl by z vás dobrý právník. Jaký máte důkaz?"

„Nu, nějaké mám," odpověděl jsem. „Je tu motiv - pomsta Albrizziům. Pak je tu vaše nezpochybnitelná zkušenost ve střelbě z praku. A konečně je tu fakt, že jste jediný přežil."

Pokrčil rameny. „Měl jsem štěstí. Všichni sloužící mě viděli odjíždět. Vrátil jsem se nečekaně a musel zabít Giovanniho."

„Ale uvěří tomu váš pán?" zkoušel jsem ho. „Podpoří vás Jeho Eminence, kardinál Giulio de Medici?"

Víte, že to bylo poprvé a naposledy, co jsem viděl v té ďábelské mladé tváří stín strachu?

„Proč kardinál?" zeptal se ochraptěle. A byl to právě jeho hlas, který ho zradil.

„Protože to on vám řekl, jak váš otec zemřel. To on zařídil cestu do Anglie. A byl to on, kdo vám řekl o tom smaragdu a samozřejmě taky o Matteovi a Prenestovi." Bouchl jsem do stolu. „Oni dva byli osobními sluhy lorda Francesca a možná byli dost chytří na to, aby odhalili pravdu." Upil jsem z poháru. „Určitě jste viděl Mattea, který se s námi pokusil mluvit na palubě lodi. Proto jste ho musel zabít. Preneste představoval jiné riziko. Proto jste ho zavraždil a zapálil jeho pokoj. Mysleli jsme si, že to bylo kvůli nějakým dokumentům, ale vy jste ve skutečnosti chtěl mít jen jistotu, že nesvěřil žádnou ze svých pochybností papíru."

Enrico jemně tleskl rukama a řekl: „Jste nebezpečný. Nikdy jsem nepočítal s tím, že tlustý Jindřich vyšle dva zvláštní agenty, aby vypátra-

li vraha. Nechtěl jsem vás zabít v Anglii," pokračoval věcně. „Máte pravdu, pane Shallote. Umím výborně zacházet s prakem. Kdybych byl chtěl, mohl jsem vás zabít, ale já jsem vás chtěl jen vyděsit. Jenže vyděsit vás je dost těžké. Dokázal jste to proti tomu bastardovi Alessandrovi!"

„Měl jste být zticha," přerušil jsem ho tiše. „Vy jste si totiž všiml jednoho mého úderu během toho souboje, a to přivedlo mého pána k pochybám, že máte opravdu tak slabý zrak, jak jste tvrdil."

Enrico se usmál, sáhl do malé kapsičky kabátce a vytáhl brýle.

„Nic než obyčejná skla." Podržel mi je před očima. „Ale dodají vám učeného vzhledu."

„Proč?" zeptal jsem se.

„Proč co, Inglese?'

„Proč všechny ty vraždy?"

„Když se stanete štvanou zvěří, Inglese, a cítíte, že se síť kolem vás zatahuje, co jiného vám zbývá? Co se mnou má Daunbey v plánu? Chce uskutečnit dramatickou konfrontaci v přítomnosti magistra Osmičky! Bůh ví, jaké důkazy byste mohli předložit a co by se potom se mnou stalo. Zatčení, uvěznění, poprava! Nebo, pokud ne tohle, tak veřejně zostuzení a vyhnanství? Musím to udělat!" Enricovy oči se rozšířily. „Nejste Florenťan, Shallote. Nechápete krevní mstu. Oko za oko, zub za zub, život za život!" Rysy mu ztvrdly a mně se sevřelo srdce, když jsem viděl, jak znovu sahá pod stůl. „Zabili mi otce a strýce. Vzali mě do svého domu a utráceli mé bohatství. Oženili mě s tou děvkou!" Svaly ve tváři se mu napjaly, celé tělo se mu při tom chvělo zlostí. „Bože, jak se mi museli vysmívat za zády!"

Enrico si setřel sliny z úst.

„Varoval jsem je." Podivně se zasmál. „Poslal jsem jim sovu jako posla špatných zpráv. Domníval jsem se, zeji najdou v zahradě, nečekal jsem, že vletí do pokoje a zemře až tam." Jeho tvář zvážněla. „Bral jsem to jako znamení, znamení, že Bůh je na mé straně."

„Co když se mýlíte?" zeptal jsem se v zoufalé snaze získat čas.

„Jak to myslíte?"

„Co když Albrizziové nezabili vašeho otce? Co když ho nechali zavraždit Medicejští? Vzali ten smaragd a potom do vás zaseli sémě podezření a celou tu teorii proto, abyste zničil Albrizziovy? Byl jste v paláci Albrizziů? Visí tam na zdi obraz mladého kardinála Giulia. Má na něm onen smaragd, který lord Francesco daroval králi Jindřichovi. To Medicejští zabili vašeho otce. Přinutili Prenesta, aby jim poskytl detaily o osudové cestě vašeho otce do Říma. Proč by jinak kardinál Giulio sliboval Prenestovi svou ochranu? A věděl jste, že Giovanni byl špiclem v jejich službách?" dodal jsem ještě.

Enrico zamrkal. „Jaký máte důkaz?" Naklonil hlavu k rameni. „Jak to můžete dokázat? Co by Medicejští získali smrtí mého otce? Copak z ní měli profit jako Albrizziovi, když se stali mými opatrovníky? Ne, ne." Položil ruce zpět na stůl a bubnoval prsty. „To Albrizziovi se provinili a také za své hříchy zaplatili. Smrt mého otce a strýce byla pomstěna a vy, pane Shallote, máte dvě možnosti. Buď se přikloníte na mou stranu, nebo zabiju i vás a vašeho pána a svedu to na Giovanniho."

„Možná," odsunul jsem židli. „Možná si Albrizziovi smrt zasloužili. Ale proč malíř Borelli? Jak ten se provinil?"

Enrico se na mě překvapeně díval a kroutil hlavou.

„Malíř? Borelli? Proč bych zabíjel malíře? Není Albrizzi."

„Ani Maria nebyla!" vykřikl jsem.

„Ale no tak, Inglese! O tu politováníhodnou nebožačku snad nejde!?" Rty se mu pohrdavě zvlnily.

Vzal jsem do ruky pohár s vínem a hodil ho po něm, nedbaje na to, že vytáhl kuši, nabitou a připravenou k výstřelu. Stiskl spoušť a vypustil krutou špičatou střelu. Ale já jsem byl rychlejší. Stačil jsem uskočit z dráhy. Střela se zabodla do židle, na níž jsem předtím seděl. Vyskočil jsem, vytasil meč a dýku a rozběhl se k němu. Enrico na mě čekal. Učinil jsem výpad, ale on ho odrazil svou dýkou. Uskočil jsem dozadu. Mával mečem a já se dal na ústup do refektáře.

„Nenechal byste mě žít!" řekl jsem tiše. „Zabil byste mě jako všechny ostatní."

„Říkal jste, že Maria žije!" odpověděl. „Neměl byste Enricovi lhát!"

Jeho meč zasvištěl vzduchem. Ustoupil jsem o další krok. Enrico opravdu mistrně péroval v nohou.

„Neměl byste nikdy lhát!"

Jistě, byl to duševně chorý člověk. Zabil by každého, koho té noci potkal, nebo každého, kdo měl něco společného s Albrizziovými, a taky každého, kdo ho mohl podezřívat. Byl jsem vystrašený. Byl jsem dobrý šermíř, zkušený ve výpadech i parírování, ale Enrico mi připomínal mého portugalského učitele. Pohyboval se se stejnou lehkostí a jistotou, držel v rukou meč i dýku stejně lehce a bravurně s nimi zacházel. Neustále mě tlačil k ústupu a vytvářel si půdu k tomu, aby mě mohl bez překážek zabít.

„Řekni mi, Inglese, ještě než tě zabiju, jak jsi přišel na to, že jsem nestřílel z pušky, ale z praku?"

„Kostry!" zamumlal jsem. „Kostry v Anglii. Muži zabití římskými vojáky, nebo jejich pomocníky. Malé otvory v jejich lebkách vypadaly úplně stejně jako ty, které jste způsobil lordu Francescovi a Prenestovi."

V Enricových očích se zračil údiv.

„Není život zvláštní, Inglese? Všechno se odvíjí v dokonalém kruhu. Vy jste viděl kostry svých předků, zabitých muži z Itálie. A teď budete vy, Angličan, zabit mnou, Italem."

Otočil se ke mně bokem, což je typický soubojový postoj, pozvedl ruku s dýkou, špičku obrácenou k zemi.

„Inglese, sbohem!"

Vykročil ladně jako kočka, mířil mi hrotem meče na hruď a kroužil dlouhou dýkou. Uskočil jsem, pak jsem učinil výpad Enricovi proti hrdlu. Enrico můj výpad odrazil mečem i dýkou, pak jsme na sebe znovu zaútočili. Čepele našich zbraní se blýskaly jako světelné oblouky. Začínal jsem být zoufalý. Byl tak hbitý, zručný, měl dokonale koordinované pohyby. Zahájil výpad tím, že mi mířil na hruď, a znenadání mi jeho meč mířil na hrdlo, do třísel či do nohy. Mával jsem rukama jako mlýnskými lopatkami a pot mi vyrazil po celém těle. Ustoupil, mírně zadýchaný a potom jsme začali nanovo. Zpočátku jsem podlehl panice, ale pravidelné dupání našich nohou o zem, rytmické zvonění našich zbraní, smrtelné nebezpečí a hluboce zakořeněný instinkt přežít, to všechno postupně uklidnilo mou mysl. Zároveň se zúročily všechny vědomosti a

dovednosti, které mě naučil můj portugalský učitel šermu. Přestal jsem ustupovat, naopak, dařilo se mi odrážet jeho výpady a dokonce jsem ho mírně škrábl na paži. Ustoupil, s úsměvem zatřepal rukou, v níž držel meč, a pak zaútočil tak rychle, jako útočí zmije.

„Jsi dobrý, Inglese" řekl udýchaně. „Ale netruchli, brzy budete s tou svou trpaslicí zase spolu."

Bůh je mým svědkem, nevěděl jsem, zda to byla jeho slova či odporný úsměv ve tváři, ale v té chvíli jsem porušil všechna pravidla šermu. Odskočili jsme od sebe, on znovu ohnul meč a já použil trik, kterému jsem se naučil ve špinavých londýnských ulicích. Přehodil jsem si meč a dýku. Enrico ustoupil o kousek dozadu, aby se připravil na můj výpad, ale já místo toho pevně sevřel jílec dýky a plnou silou jí hodil proti jeho hrudi. Pronikla mu hluboko, přímo pod srdce. Enrico na mne nevěřícně zíral s otevřenými ústy a meč mu vypadl z ruky. Učinil krok kupředu.

Vykročil jsem a zapíchl mu meč do žaludku těsně pod žebry.

„Táhni do pekla!" zasyčel jsem. „A řekni Satanovi, že tě za ním posílám!"

Vytáhl jsem meč a ustoupil - i umírající může být nebezpečný. Enrico upustil i dýku. Tvář měl pokřivenou bolestí a krev mu vytékala z obou ran. Podíval se na mě, jako by chtěl něco říct, pak jen zasténal a padl k zemi. Zahodil jsem meč a dýku a přidřepl k němu. Dal jsem volný průchod hněvu, který jsem v sobě dusil. Jediné, co jsem mohl dělat, bylo dívat se na toho ďáblem posedlého muže a na kaluž krve, která se kolem něho tvořila. Ležel na boku. Přiblížil jsem se k němu a vytáhl mu dýku z těla. Vydalo to nepříjemný mlaskavý zvuk. Zahodil jsem dýku na zem, postavil se, zamířil ke stolu a vyprázdnil pohár s vínem tak rychle, jako ještě nikdy. Pak jsem vystoupil po schodech nahoru. Maria ležela na posteli a celé její malé tělíčko bylo přikryté. Můj pán se začal hýbat. Byl jsem tak vyčerpaný, tak roztřesený, že jsem se nezmohl na nic jiného, než si lehnout vedle něho.

(Můj kaplan už se zase hihňá. Nezáleží na tom, zda je člověk, kterého jste zabil v souboji, opravdový ďábel, jehož duše je černá. Až souboj skončí, roztřesete ve víru emocí a pocitů. Je vám nevolno, zvracíte, rozběhnete se k nejbližší hospodě a opijete se! Nebo sebou hodíte na postel a čekáte, až vás ten třas přejde.)

Samozřejmě jsem neměl to štěstí, abych mohl dlouho v klidu ležet. Ležel jsem nanejvýš pár minut, díval se, jak plamen svíčky tančí ve větru, který sem pronikal otevřeným oknem, když jsem zaslechl koně a hlasy ze dvora. Ať to byl kdokoliv, byl vítán v této hrůze, kterou jsem musel projít. Slyšel jsem výkřiky a volání, zřejmě jak postupně nacházeli mrtvá těla. Potom jsem slyšel dupání po schodech, dveře se rozletěly a Serafino, magistr Osmičky, a jeho zakuklenci v černých kápích se vhrnuli do pokoje jako nějaká pekelná četa. Zasténal jsem a spustil nohy z postele. Magistr Osmičky přešel kolébavou chůzí pokoj. Nasadil soucitný výraz jako dobrosrdečný strýček, který našel svého milovaného synovce v tísni. Postavil se nade mnou s rukama zastrčenýma hluboko do širokých rukávů svého hábitu.

„Inglese, co jste to udělal? Co všechna ta těla dole! Signor Enrico se koupe ve vlastní krvi!"

Zadíval jsem se na něho pohrdavě a zasyčel: „Zmiz, ďáble!"

Uhodil mě do tváře.

„Zmiz!" opakoval jsem.

Vyskočil jsem na nohy. On vytáhl ruce z rukávů a já cítil, jak mě hrot jeho stiletta šimrá pod bradou. Bratr Serafino se na mě nevinně usmíval, ale jeho oči byly jako dvě černé díry bez duše.

„Mohl bych tě na místě zabít!" zašeptal.

„Tak to udělej," odpověděl jsem, „a budeš se muset tentokrát už doopravdy zodpovídat našemu králi. Já jsem nikoho nezabil."

„Nikoho?"

„Kromě Enrica Albrizziho. To on má na svědomí všechny ty vraždy."

„Tomu nevěřím."

„Je mi úplně jedno, čemu věříš!" odpověděl jsem. „Enrico je vrah, vykonal krevní mstu, kterou léta připravoval. Přiotrávil mého pána a mne chtěl zabít. Ale jsem si jist, že to víte. Nechal jste tento dům nepřetržitě hlídat. Viděl jste, jak se Enrico vrátil, a viděl jste, jak jsem já přijel. Mohl jste zasáhnout," pokračoval jsem a ignoroval šimrání oceli pod bradou, „ale neudělal jste to. Proč?"

„To vážně nevím. Jediné, co jsem věděl, bylo, že se tu odehrává nějaká krvavá hra, a měl jsem jen jednu utkvělou myšlenku, jen jednu. Poškodí tato hra Florencii? Utrpí tím naše město?"

„Myslím, že na to byste se měl zeptat kardinála Giulia de Medici!" odpověděl jsem.

Serafino našpulil rty. „Mohl bych vás nechat znovu odvést k sobě, Angličane. Ty krysy na vás ještě nezapomněly."

„Ano, jak se mají vaši bratři?" zeptal jsem se.

Magistr Osmičky se pousmál.

„Smysl pro humor vás neopouští nikdy, pane Shallote?" Mlaskl, zamrkal a dýka zmizela v rukávu. „No, jsou tu ještě nějaké nezodpovězené otázky a nějaké mezery, ale mohu si složit vlastní hypotézu a jednoho dne se celý obraz vyjeví."

Zadíval se na mého pána a potom přes rameno něco rychle zavolal na svého průvodce. Nevím, co mu říkal, ale mému pánovi přinesli nějaký nápoj, opatrně ho vzali z postele a odnesli dolů. Tam čekal povoz s koňmi. Pána položili na žíněnku, kterou vzali v jednom z pokojů, aby měl pohodlí. Mně řekli, abych posbíral naše zavazadla. Uposlechl jsem a co nejrychleji jsem posbíral naše věci.

„Sem už se nevrátíte!" vyštěkl na mě. „Čím dříve odjedete z Florencie, tím lépe, Inglese."

Konečně jsem byl hotov. Odnesl jsem naše vaky dolů. Magistr Osmičky nepohnul ani jedním z mrtvých těl. Ignoroval je, jako by to byly odpadky, ale jeho pomocníci se dopouštěli menších krádeží.

„Máte všechno, Inglese! Váš pán je venku v takovém pohodlí, jaké bylo za této situace možné. Mí vojáci budou střežit vilu. My už musíme jít!"

„Počkejte chvíli!" požádal jsem.

Vrátil jsem se do našeho pokoje a poklekl vedle Mariina těla. Vzal jsem její studenou ručku do své a hleděl do její voskově bledé tváře. Pak jsem políbil malé prstíky, sklonil se nad ní, dotkl se rty jejího obočí a pak jí přikryl tvář. Sešel jsem dolů po schodech.

KAPITOLA

Osmička nás doprovodila do Florencie. Na obloze už byly červánky. Byli jsme obklopeni samými jezdci bratra Serafína, kteří vedle nás jeli tiše, takže nebylo slyšet nic až na zvuk koňských kopyt. On a jeho osobní strážce jeli v čele. Já jsem jel vedle vrzajícího povozu a dohlížel na svého pána. Měl bledou tvář a spal. Ještě stále jsem byl znepokojen, protože některé drogy ve spojení se spánkem způsobují takové poškození mysli, že už se člověk nikdy neprobere z temnot. Chtěl jsem, aby ho prohlédl nějaký zkušený doktor. Nejprve jsem o to chtěl požádat magistra Osmičky, ale pak jsem si vzpomněl na jeho černé srdce a uvědomil si marnost takové prosby.

Vstoupili jsme do Florencie postranní branou a k mému překvapení jsme nejeli do Stinche, ale zavedli nás do kláštera milosrdných bratří, do péče jeho obyvatel. Ti nesli Benjamina opatrně a ohleduplně temnými chodbami do bíle vylíčeného pokoje. Bratr Serafino šel s námi. Potom udělal něco, co mě absolutně překvapilo -podal mi ruku a potřásl jí!

„Sbohem, pane Shallote." Tiše se zasmál mému údivu. „Obával jste se nejhoršího, Inglese! Nehrozilo vám skutečné nebezpečí. Kromě toho máte mocné příznivce." Zastrčil palce za opasek a naklonil hlavu k rameni. „Vy jste zvláštní, Shallote. Měl jsem vás za zbabělce."

„Já jsem zbabělý," odpověděl jsem. „Přísahám, že jsem se ve Florencii bil víckrát než za celý dosavadní život!"

Bratr Serafino se zachechtal a obrátil se k odchodu. U dveří se ještě ohlédl a potutelně se usmál.

„Pane Shallote, jestli se sem někdy vrátíte, musíte být zase naším hostem!"

Vztyčil jsem prostředníček pravé ruky, ale to už se dveře zavíraly. Bratří se shlukli kolem pánovy postele a tiše spolu hovořili. Zkoušeli pánův tep na krku, odhrnovali mu oční víčka, čichali k jeho dechu a kontrolovali mu tep na zápěstí. Bůh je mým svědkem, že to byli dobří lidé - někteří z nich byli ti nejzkušenější praktici v léčení, jaké jsem kdy viděl. Jeden z nich mi jemně poklepal na hřbet ruky a usmál se.

„Bát ne," řekl.

„Chtěl jste říct nebojte se?"

„Si, to taky."

Přinesli nějaký lektvar páchnoucí jako koňská moč a vnutili ho mému pánovi do krku. Potom odstoupili až na jednoho, který mu držel mísu pod krkem. Pán se posadil a obrátil na bok. Zvracel tak prudce, jak se to stává mně, když přeberu piva v hospodě U šibenice, která stojí za branami Ipswiche. Polekal jsem se, ale bratři byli spokojeni. Prohlíželi si obsah mísy, jako by tam byly rubíny a diamanty. Nalili do Benjamina ještě další dávku a on znovu zvracel. V pokoji to začalo protivně páchnout, ale bratři přešlapovali z nohy na nohu samou radostí nad tím, jak mu vyčistili žaludek. Pak kůru zopakovali ještě po třetí, a to už byl pán úplně při smyslech. Nechali ho chvíli odpočinout a pak mu přinesli pohár. Cítil jsem koření, které se přidává do vína, a ještě něco dalšího. Opět mu nápoj vnutili. Můj pán ho vypil a potom padl zády na postel a chrápal, jako by usnul tím nejzdravějším spánkem. Jeden z bratří, měl veselé oči a holou hlavu, ke mně vzhlédl. Dolili pohár a já se napil. Za deset minut jsem spal také.

Ráno mě probudil Benjamin, který se nade mnou skláněl. Měl pytlíky pod očima, ale jinak byl zdravý.

„To musíš pořád spát, Rogere?" pronesl žertovně. „Proboha, člověče, řekni mi, co se stalo!"

Posadil jsem se na posteli, spustil nohy na zem a zíral na něho.

„Vy už jste úplně zdráv, pane?"

„Ano, tvou zásluhou. Ale vyprávěj."

Ale z mého vyprávění nic nebylo. Do pokoje přišli bratři, aby blahopřáli sobě i nám. Vzali nás do refektáře a dali nám tu nejšťavnatější pečeni, měkký bílý chléb a poháry lehkého vína, o němž nám s úsměvem přísahali, že neobsahuje žádný dryják. Benjamin byl hladový jako vlk a zatímco jedl, vyprávěl jsem mu, co všechno se stalo. Tu a tam mě přerušil a na něco se zeptal. Když jsem skončil, odložil lžíci, opřel se o loket a zpříma se na mě zadíval.

„Skoro na nic si nevzpomínám," řekl. „Giovanni přišel ke mně do pokoje. Řekl mi, že přivezli nový sud falernského a abych ochutnal. Tak jsem ho poslechl. Ale všechno jsem nevypil, protože bylo divně cítit. Giovanni se na mě zvědavě díval. Zeptal jsem se ho, oč jde. Vypadal vyděšeně, postoupil o krok ke mně a řekl, že se lord Enrico vrátil." Benjamin pokrčil rameny. „Potom už si na nic nevzpomínám. Ležel jsem v

posteli. Vím, že jsem udělal velikou chybu. Vzpomínám si, že jsi za mnou přišel. Nesl jsi něco?"

„Marii," odpověděl jsem tiše.

Benjaminův pohled posmutněl. „Bůh jí dej věčný mír! Pak si ještě vzpomínám na to, že mě nesli se schodů. Zahlédl jsem ženské tělo, které tam leželo jako zdechlý pes."

„Beatrice," řekl jsem.

„Víc," pokračoval Benjamin, „už nic. Až jsem se dnes ráno probudil, tak trochu slabý a hladový, viděl jsem bratry, jak si něco povídají, ukazují na tebe a mají smutné tváře a oči. Kroutili hlavou a mlaskali jazykem. Oh, dobrotivý Bože!" Benjamin si schoval obličej do dlaní. „Nikdy mi nenapadlo, že by Enrico něco takového udělal! Měl jsem v plánu podrobit ho konfrontaci, až se vrátíš." Zavrtěl hlavou. „Podcenil jsem nenávist toho mladého muže a jeho touhu po pomstě." Vzal mě za ruku. „A Rogere, na to nesmím zapomenout, byl jsi velmi statečný!"

„Měl jsem štěstí!" opravil jsem ho trpce. „Jen štěstí. Ale kdy pojedeme domů?" Rozhlédl jsem se po bíle vylíčeném refektáři. „Tihle bratři jsou hodní, ale..."

„Brzy, Rogere," řekl Benjamin. „Hluboce lituji těch smrtí, těch strašných, nesmyslných smrtí!"

(Můj pán nikdy nezapomněl na události v Albrizziově vile a nikdy si opravdu neodpustil. Ale chybami se člověk učí. A co jsme mohli dělat? Enrico si umínil, že vyvraždí celou Albrizziovu rodinu. To však nic nemění na tom, že jsem sdílel pánův smutek. Každé jaro, když se počasí začne měnit, zaplatím jednu mši za jejich nešťastné duše. A Maria? No, s tou je to jiné. Když zemřela, zemřela i část mne samotného!)

„Ale prokázali jsme pravdu, pane," namítl jsem. „Enrico byl vrahem. I když se na Borelliho smrti nepodílel. A nevěděl nic o tom obrazu."

„Ne," řekl Benjamin duchem nepřítomen. „Myslím, že nevěděl. Stále tápeme ve tmě, Rogere, hra ještě neskončila."

Protestoval jsem, ale pán měl samozřejmě pravdu. O pár hodin později, když jsme seděli v altánku v klášterní zahradě, poslal pro nás ten Satan, Jeho Eminence kardinál Giulio de Medici, své pochopy, aby nás přivedli. Čekal na nás jako předtím ve svých přepychových komna-

tách, jejichž okna vedla na náměstí. Tentokrát už nebyl tak velkorysý. Seděl za svým velkým stolem na purpurovém křesle podobném trůnu. Připomínal mi nádherného ptáka, který se na bidýlku rozhoduje, zda má zaútočit.

„Kapitán mé gardy," začal, „byl v Albrizziové vile. Podrobnosti toho, co se tam udalo, už jsou známy po celé Florencii."

„Vraždil Enrico," řekl mu pán.

„Ano, já vím," odpověděl kardinál.

„Enrico si myslel, že Francesco Albrizzi a jeho bratr Roderigo mají na svědomí vraždu jeho otce," pokračoval Benjamin. „Ale jak na něco takového přišel, Vaše Eminence?"

Kardinál na něho vrhl nevraživý pohled.

„Co tím chcete říci, Angličane?" zeptal se tiše.

„To, že mu někdo musel říct," řekl Benjamin pohotově, „že jeho otce a strýce zavraždili Albrizziovi. Že odcizili jeho otci smaragd a schovávali ho až do té doby, než ho předali jako dar králi Jindřichovi."

Kardinál se neklidně zavrtěl na židli.

„Ale tentýž smaragd, Vaše Eminence," pokračoval Benjamin a ukazoval na obraz na zdi, „máte na ruce na tom portrétu, který byl dokončen léta, možná jen měsíce po vraždě Enricova otce. Z toho mála, co vím," Benjamin si založil ruce, „cestoval Enricův otec do Říma, aby tam koupil ten vzácný smaragd od nějakého obchodníka z Dálného východu. Určitě si vzpomenete, Vaše Milosti, že tehdy Římu vládl váš strýc, papež Lev X. V každém případě Enricův otec byl zavražděn a ten smaragd od té doby nikdo neviděl. Zajímalo by mě..."

Kardinál se naklonil přes stůl a bubnoval prsty hlasitě do dřeva.

„Ano, ten smaragd jsem dal Francescovi Albrizziovi já," vyštěkl. „Dal jsem mu přísné pokyny, že nesmí nikomu prozradit, kde ho získal, že má říct, že pochází z jejich rodinné klenotnice." Rozhodil rukama a opřel se. „To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Lord Francesco utratil za cestu do Anglie spoustu stříbra. Nemohl jsem po něm chtít,aby vzácný dar platil ze svého. Ale," zvedl prst, "nemáte žádný důkaz, že to byl ten smaragd, který byl odcizen Enricovu otci."

„Vaše Eminence má pravdu," usmál se můj pán. „Nemám žádný důkaz, to připouštím. Ani vás neobviňuji, že byste měl něco společného s tou odpornou vraždou v Římě před mnoha lety. Nicméně, ten klenot se nikdy nenašel. Je velmi podivné, že jste daroval tak vzácný kámen lordu Albrizziovi, aby ho předal našemu vznešenému králi. Možná je to pouhá nešťastná náhoda, že právě tento dar odstartoval tu sérii vražd v Albrizziově rodině. Konec konců, jaký jiný důvod než mstu by mohl Enrico mít pro takové kr-veprolití?" Benjamin se zavrtěl na židli. Byl bez sebe hněvem na toho ďábla v hedvábí, který proti nám seděl tak klidně. „Takže," řekl, „se chci vrátit ke své původní otázce. Kdo to všechno mohl Enricovi říct? Určitě to byl někdo mocný, někdo, kdo má přístup k utajovaným věcem. Enrico se stavěl velice odmítavě už k tomu, že ho nutili, aby se oženil s Beatricí. Možná už měl tehdy své podezření, které v něm ta mocná osoba živila. Ale potřeboval jasnější důkaz k tomu, aby se jeho podezření změnilo v jistotu. A tím důkazem byl, Vaše Milosti, ten smaragd, o tom jsem přesvědčen."

„Mohl bych vás nechat zatknout pro velezradu," zamumlal kardinál.

„O tom pochybuji. Vzbudil byste tím zájem. Konec konců, totálně jste vyhubil dva z nejmocnějších florentských rodů - rody, které se nikdy úplně nesmířily s vládou Medicejských ve Florencii."

Kardinál si dovolil mírně pokřivený úsměšek.

„Nezapomínejte ale, že lord Francesco předával i jiné dary."

„Správně, ten obraz, který objednal u Borelliho." Kardinálovi pobaveně blýsklo v očích. Ukázal prstem na Benjamina.

„Jste dobrý, Angličane. Jste velmi, velmi dobrý!"

„Ne!" vyjel Benjamin ostře. „Protože kvůli mně zemřeli jiní. A možná nebude nikdy učiněno spravedlnosti zadost. Francesco Albrizzi ten obraz neobjednal, to jste byl vy!"

„Ale, proč já?"

„Protože vás o to váš takzvaný bratr v Kristu, můj milovaný strýček, anglický kardinál Thomas Wolsey, požádal!"

„A proč by to dělal?"

„Hodilo se to."

„Vážně?"

„Řekne-li Řím ano," citoval Benjamin, „řekne ano i Anglie. Jaký byl skrytý smysl toho obrazu, Vaše Milosti?"

Kardinál jen zaklonil hlavu a rozesmál se. Potom začal ťukat do opěrek u křesla.

„Angličane, to opravdu nevím. Jako že nyní sedím ve svém paláci, ujišťuji vás, že to opravdu nevím."

„Borelli to mohl vědět!" vmísil jsem se do toho.

„Možná." Ten pekelník v sutaně si setřel slzy smíchu. „Ale bohužel, pana Borelliho potkalo tragické neštěstí. Myslím, že dnes má pohřeb. Nu, všichni jsme v rukou božích!" povzdechl kardinál. „Ta dnešní zločinnost!" Podíval se na hodiny, které začaly odbíjet. „ Tempus fugit," zašeptal, „tempus fugit." Zvedl se z křesla. „Tady jste skončili." Upřeně se na nás zadíval. „Máte-li další otázky, zeptejte se svého drahého strýčka. On vám odpoví." Zdvořile nám naznačil, abychom odešli. „Najdete svá zavazadla sbalena a koně už na vás čekají dole na nádvoří. Opustíte okamžitě Florencii. Do týdne musíte být na lodi plující do Anglie. Zapamatoval jste si mou odpověď pro svého strýce?"

Benjamin přikývl

„Tak hleďte, abyste ji správně vyřídil."

Zamířili jsme ke dveřím.

„Pane Daunbey!" zavolal tiše.

Oba jsme se s pánem ohlédli.

Kardinál udělal ve vzduchu znamení kříže. „Přijeďte za rok do Říma."

A rozesmál se podlým a výsměšným smíchem, a smál se, ještě když nás s Benjaminem jeho strážci odváděli dlouhými chodbami do sluncem zalitého dvora.

Tam na nás čekala skupina statných dvořanů v livrejích s medicejskými znaky. Za hodinu jsme byli za Florencií a mířili cestou podél pobřeží pod pálícím sluncem k nejbližšímu přístavu. Lelkovali jsme tu celý další den, než nám vůdce naší skupiny dojednal plavbu do londýnského přístavu na janovské lodi. Radostně jsem skočil na palubu, a

přestože mou radost kazila skutečnost, že loď vyplouvá na otevřené moře, žádné velké nepříjemnosti jsme nezažili. Žádní korzáři ani turecké válečné galéry se neukázaly. V Biskajském zálivu nás potkala bouře, ale jinak byla plavba klidná. Po třech dnech se ochladilo, moře se uklidnilo, a zanedlouho jsme už zahlédli bílé pobřežní útesy Anglie. Poklekl jsem a děkoval Bohu. Měl jsem dost zrádného, hedvábného přepychu Florencie. Nikdy jsem si nemyslel, že se nebudu moci dočkat, až vklouznu pod přikrývky ve své vlastní posteli v Ipswichi a v klidu se vyspím. (No, alespoň do chvíle, než přijde děvečka od krav!) Benjamin však zůstával zamlklý. Neustále se trápil nad smrtí Albrizziových. A chvílemi se otevřeně rozzlobil nad bezbožností Giulia de Medici.

„Copak si neuvědomuješ, Rogere," řekl nejednou hořce, když jsme se vykláněli přes zábradlí lodi a dívali na sluneční paprsky tančící na mořské hladině. „Copak si neuvědomuješ, že Albrizziovi byli možná nevinní? To Medicejští v Římě, možná sám kardinál, jsou zodpovědní za vraždu Enricova otce. Nešlo jim jen o to, aby se zmocnili klenotů, ale o to, aby oslabili vliv jedné z nejmocnějších

florentských rodin. A potom zneužili Enrica k tomu, aby Albrizziovy úplně vyvraždil."

„Ale to je jen polovina obrazu, že, pane?"

„Ano, a můj drahý strýček zná tu druhou. Borelli se neměl do Anglie nikdy dostat."

„Tak proč nás pro něho poslal?"

„Abychom vyřídili lordu Giuliovi vzkaz o tom, jak je rozhořčen, lépe řečeno předstíraně rozhořčen nad smrtí lorda Francesca. Jsme jen pěšci, Rogere. Ale v šachové hře, umí-li někdo s pěšci zkušeně tahat, může zahnat do pasti střelce i krále."

Vpluli jsme do vod Temže a naše loď zakotvila v Dowgate. Běžel jsem na palubu hltal pohledem Londýn s jeho důvěrně známé pachy a zvuky. Bylo šedivé, studené ráno, ale pro mně to bylo nebe na zemi. Dokonce i bárky s odpadky, které vysypávaly svůj obsah do řeky, mi připadaly milé, a když jsme přistáli, překvapil jsem svého pán tím, že jsem poklekl a políbil zem. Nebylo to jen proto, že jsem byl zpátky v Londýně. Byl jsem tak šťastný, že už jsem daleko od dýk, škrtících provazů, praků a především od cinkání oceli při souboji. Zamířil jsem přímo do Vintry, temného a páchnoucího výčepu, zatímco můj pán zamířil

dolů po proudu řeky navštívit Johannu do Syonského kláštera. Vypil jsem korbel piva a připojil se ke skupině zpívajících námořníků. Dokonce i je jsem překvapil svými oplzlými písničkami.

Můj pán se vrátil pozdě večer, smutný a bez nálady. Jeho milovaná Johanna přišla o rozum kvůli jednomu šlechtici, který ji svedl a opustil. Benjamin ho pak zabil v souboji, ale to už bylo pozdě. Johanna žila stále v minulosti a neustále vyhlížela z okna svého mladého Cavendishe, jak se ten floutek jmenoval. Bůh mi odpusť, ale myslím, že jsem mu svou náladou ještě dodal. Byl jsem opilý, a když můj pán vešel do výčepu, držela mě jedna děvka kolem krku a já objímal druhou.

Obě řičely smíchem, když jsem jim vyprávěl svou verzi příběhu o kazateli, opici a zdravím kypící venkovské dívce.

(Promiňte, můj kaplan ten příběh chce znát. Tak jsem ho musel znovu přetáhnout rákoskou přes prsty. Je příliš mladý a nevinný na tak hrubou a nemravnou historku.)

Můj pán mě vyvlekl ven. Zaplatili jsme si pokoj v hospodě v Cheapside. Jediné, na co si vzpomínám, je to, že jsem si celou cestu zpíval. Myslím, že jsem si zpíval ještě i ve chvíli, kdy jsem dopadl oblečený na postel a upadl do toho nejhlubšího spánku.

Příštího rána, kdy jsem vystřízlivěl, jsme se s Benjaminem ohlásili v kancléřství ve Westminsteru. Úředník, který přijímal návštěvy a jemuž neustále kapalo z nosu, nám oznámil, že Jeho satanské Veličenstvo se svým milovaným kardinálem dlí v Surrey. Řekl nám, abychom chvíli počkali. Čekali jsme přinejmenším hodinu a kopali nohama do lavičky stojící v oprýskané chodbě. Benjamin neustále chodil ke stolu a ptal se, co je nového. Úředník zvedl svou hubenou dlouhou tvář, ťukal se brkem do nosu a řekl mu, že musíme být trpěliví. Benjamin chodil sem a tam. Rozhodl jsem se, že budu úředníka rozčilovat kašláním a smrkáním a tím nejhlasitějším říháním, jakého jsem byl schopen. Zdálo se, že to zabralo, protože úředník kolem nás odcupital a ve chvíli, kdy jsem přemýšlel o další lumpárně, se ve dveřích objevil muž celý v černém. Byl to doktor Agrippa, který se vůbec nezměnil od chvíle, kdy jsme ho naposledy viděli v Elthamu, a jehož cherubínský obličej se usmíval. Potřásl nám rukou a poplácal nás po ramenou. Tvářil se nanejvýš potěšené, že nás vidí, nazýval nás správnými chlapy a řekl nám, že dostal instrukce od Wolseyho. Chytil jsem ho za rukáv a zadíval se do jeho tvrdých očí, černých jako uhel.

„Co to bude za další lumpárnu, doktore?" S falešnou nevinností pozvedl obočí. „Milý Rogere!"

„Neříkejte mi milý Rogere!" vybafl jsem na něho. „Doktore Agrippo, byl jsem zneužit, stříleli po mně, uvěznili mě, málem jsem zašel na mořskou nemoc a střetl jsem se s těmi nejzkaženějšími lotry, kteří chodí po této zemi! A proč?" Odstrčil jsem Benjaminovu ruku, jíž mě chtěl zarazit. „Kde je tlustý Jindra a jeho kancléř, velký Tom? Už s námi skončili? Už o nás ztratili zájem?"

Benjamin pochopil, kam tím mířím.

„Doktore Agrippo," pronesl mírně, „kde je Borelliho obraz?"

Agrippa ustoupil. „Obraz?"

„Ano, ten proklatý obraz!" zasyčel jsem.

„Víte, vypukl požár. Malá nehoda v králově pokoji. Nedošlo k žádné velké škodě, ale bohužel, ten obraz shořel."

Benjamin se k němu naklonil a pošeptal mu něco do ucha. Doktor zaklonil hlavu v údivu.

„Myslím, že bude nejlépe, když půjdete za mnou," řekl.

Opustili jsme Westminsterský palác a chvíli jsme mlčky kráčeli po Fleet Street. Před hostincem „U Zlatého kotle" nás Agrippa požádal, abychom počkali. Vešel dovnitř, po pěti minutách se znovu objevil a pokynul nám, abychom vešli.

Zamířil nahoru po rovném schodišti. „Mají tu vynikající jídlo," řekl. „Dobré hovězí v cibulové omáčce. A také lahodný červený klaret. Najal jsem vám tu pokoj."

Nejraději bych ho byl nakopl. Strašně mne popudilo, že můj pán se tvářil tak netečně.

„Co je to za hru?" zasyčel jsem.

„To ti teď nemohu prozradit, Rogere," zašeptal. „Ale zničení Borelliho obrazu potvrdilo má podezření."

Náš pokoj byl dost pohodlný a jídlo bylo znamenité. Agrippa si nadále hrál na nonšalantního dvořana. Ale když sluhové odešli, vstal, zavřel dveře a zeptal se: „Jak zní odpověď kardinála Giulia?"

„Řím řekne ano," odpověděl Benjamin.

Agrippa si oddechl a usmál se.

„Zbytek vás nezajímá?" zvolal jsem.

Agrippa se vrátil ke stolu a posadil se. „Jestli chcete, tak mi to povězte. Vidím, že mistr Borelli s vámi nepřijel."

„Ne, necítil se dobře," řekl jsem ironicky.

„Je mrtev," řekl Benjamin. „Stejně jako všichni Albrizziové."

Agrippa zvedl obočí. „Vyprávějte."

Benjamin shrnul naše zážitky. Agrippa pozorně naslouchal, pokyvoval hlavou a sem tam si něco sám pro sebe zamumlal.

„To krále potěší," prohlásil, když Benjamin skončil. „I pana kardinála."

„Co znamená ten vzkaz?" zeptal jsem se.

Agrippa pokrčil rameny: „To nevím. Kdybych to věděl, řekl bych vám to."

Benjamin se naklonil přes stůl. „Pak tedy dovolte, abych něco řekl já vám, doktore Agrippo. V r. 1509 umíral otec našeho dnešního krále. Sir Edward Throckle byl jeho osobním lékařem. V roce, kdy starý král zemřel, se se svým synem, naším současným vladařem, velmi vážně pohádali. Možná si Jindřich VIL, ať odpočívá v pokoji, všiml vražedného šílenství v duši svého syna."

Upřeně jsem pozoroval Agrippu.

„On je šílený," zašeptal jsem. „Vy to víte, Agrippo. On je ten krtek, který byl kdysi dávno předpovězen, ten Temný, který utopí své království v krvi."

Agrippovy oči změnily barvu na břidlicovou modř. Kousal se do rtu a vychytrale se díval na Benjamina.

„Pokračujte!" vyzval ho.

„Starý král měl neshody i se svým mladým a velmi ambiciózním tajemníkem, Thomasem Wolseym. Zacházel pohrdavě jak s princem z Walesu, tak s mladým Wolseym. Kariéra mého strýce mohla kdykoliv skončit. Ale abych zkrátil ten krutý příběh, mladý princ Jindřich, který

odmítal otcovy výtky a oprávněný hněv a toužil držet ve svých nenasytných rukou královskou korunu, otrávil svého vlastního otce. A k tomu využil lékaře, sira Edwarda Throcklea."

Agrippova tvář zůstala bez účasti. A já? Přestože jsem přesvědčen, že Jindřich byl tím největším ničemou, jakého kdy země nesla, nemohl jsem uvěřit tomu, co můj pán říkal.

„Pane, jste si jist?" zvolal jsem.

„Ano, mluvím pravdu," řekl Benjamin vážně. „Mladý princ, buď s Throckleovým vědomím, nebo s jeho aktivní pomocí, dal svému staré-mu otci, který se netěšil nejlepšímu zdraví, jistý jedovatý nápoj. Starý král zemřel a Jindřich byl korunován. Throckle odešel na důstojný odpočinek na venkov, do Essexu. Nejsem si jist, jakou roli v tom hrál můj strýček, ale myslím si, že na to přišel. Vzpomínáš si na příběh o starém králi, který si vedl zápisník a jeho oblíbená opička ho roztrhala a snědla?" Benjamin se umal. „Na tom obraze byla opička. Vzpomínáš si?"

Přikývl jsem.

„Možná ho můj drahý strýček našel a poskládal si kamínek ke kamínku. Ať už to bylo jakkoli, jsem si jist, že starý král, který se cítil osamělý a měl strach, se svěřil svému deníku se svými obavami ze syna. Možná měl dokonce podezření, že byl otráven."

„To proto Throckle spáchal sebevraždu?" zeptal jsem se.

„No ano, vzpomínáš si na to pozvání? Sir Edward byl pozván ke dvoru a požádán, aby s sebou přivezl jisté byliny." Benjamin se smutně pousmál. „ Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že nešlo o obyčejné byliny či květiny, ale o jedovaté byliny, jako rulík nebo náprstník červený. Ta květina, kterou Jindřich držel na tom obraze, byla velmi jedovatá, říká se jí čemeřice. Často si ji lidé pletou s liliemi." Benjamin se dotkl mé ruky. „Proto jsem poslal tebe a Marii k té kořenářce do vsi blízko Albrizziovy vily. Většina jedovatých květin a bylin, znázorněných na tom obraze, je známa jak v Anglii, tak v Itálii."

„Takže Throckle," přerušil jsem ho, „četl mezi řádky toho pozvání?"

„Ano. Domníval se, že byl pozván ke dvoru proto, aby se zodpovídal za jisté utajované zločiny. Proto se rozhodl pro římský způsob. Zničil všechny důkazy, naplnil si vanu horkou vodou a otevřel si žíly."

„Ale proč by váš strýc vyhrožoval Throckleovi?" zeptal se Agrippa s hlavou mírně nakloněnou k rameni.

„Víš, on nevyhrožoval Throckleovi," odpověděl Benjamin. „On ve skutečnosti vyhrožoval králi. Jindřich musel vidět kopii toho pozvání, dozvědět se o smrti lékaře a uvědomit si, že jeho kancléř je tak či onak do jeho tajemství zasvěcen."

„Tomu nevěřím," odporoval jsem. „Já si myslím, že Wolsey byl od samého počátku do spiknutí proti starému králi zapleten. Když starý král zemřel, ti tři se nikdy ani nezmínili o jedu. Throckle odešel na odpočinek, Wolsey byl rychle povýšen a Jindřich se stal pánem ve vlastním domě. Celá ta událost usnula do té doby, než Throckle napsal, že chce odjet ze země, a Wolsey mu poslal to pozvání ke dvoru."

„Ty si myslíš, že strýček byl součástí toho spiknutí už od počátku?" zeptal se Benjamin.

„Ano, jsem o tom přesvědčen," řekl jsem pevně. „Throckle byl v bezpečí, dokud nepožádal o svolení, aby směl odjet do ciziny. Možná si myslel, že mu nehrozí nebezpečí, že váš drahý strýček už zapomněl na to, co se stalo před šestnácti lety. Pozvání vašeho drahého strýčka svým skrytým obsahem Throcklea vyděsilo doslova k smrti."

„Ale co ten obraz?" zeptal se Agrippa. „Co ten s tím měl společného?"

„Ah!" povzdechl Benjamin a odsunul talíř. „Všichni tři víme," řekl klidně, „že je král unaven svou současnou ženou, Kateřinou Aragonskou. Všichni víme o těch řečech, že král má najednou výčitky svědomí, že se neměl oženit s vdovou po svém bratrovi."

„Ale Kateřina byla pannou, když si vzala Jindřicha," namítl jsem. „Její manželství s jeho starším bratrem Arturem, nebylo nikdy uznáno za právoplatné."

„To je Jindřichovi úplně fuk. Kateřina je stará a tlustá, Bůh jí žehnej! Ale co je důležitější, neporadila mu mužského dědice a Jindřich stárne. Mám podezření, že to začal vyčítat Wolseymu a hledá cestu, jak z toho. Hvězda mého strýce začíná zapadat." Benjamin se naklonil a dolil nám vína. „Jak se může Jindřich zbavit Kateřiny?" zeptal se.

„Jedem," řekl jsem. „Nedal bych za toho ďábelského lotra ani zlámanou grešli."

„Kateřina má své vlastní doktory," promluvil Agrippa. „Je to španělská princezna a anglická královna. Její císařský otec by něčím takovým nebyl potěšen."

„Tak co bys udělal," zeptal se Benjamin, „kdyby vás najednou postihly podobné výčitky svědomí jako našeho vznešeného krále?"

„Hledal bych způsob, jak anulovat manželství," odpověděl jsem. „Požádal bych papeže. Ale nejdříve bych pověřil právníky, aby hledali způsob, jak prohlásit mé manželství za neplatné."

„Ano," řekl Benjamin, „ale současný papež, Adrian VI. je velmi čestný a svatý člověk. Ten by takovou žádost zcela jistě zamítl."

„Zato zkorumpovaný papež by ji schválil," dodal jsem.

„Správně," pokračoval Benjamin. „Loni na podzim se můj drahý strýček zúčastni] tajné diplomatické schůzky v Boulogne, údajně o Anglii, italských republikách a vytvoření aliance proti jejich dávnému nepříteli, francouzskému králi." Benjamin upil vína. „Na této schůzce byl jak můj strýček, tak kardinál Giulio de Medici. Hovořili spolu, chodili za dlouhých chladných večerů na procházky. Lord Giulio hovořil o svých problémech, o nepřátelství mocných florentských rodin, jako jsou Albrizziovi, a především o svém toužebném přání stát se papežem. A o čem asi hovořil Wolsey, co myslíš, Rogere? O svém strachu, že ztratí svou nadvládu nad králem, a o Jindřichově přání anulovat své manželství."

„No ovšem!" vydechl jsem. „A tak začali kout plány."

„Ano. Kardinál Giulio má v plánu zavraždit současného Svatého otce. Adrian zemře záhadnou smrtí. Sejde se konkláve kardinálů. Anglie podpoří Giulia de Medici, ale," Benjamin přejel prstem po okraji poháru, „náš dobrý kardinál ve Florencii nechce odjet do Říma, protože ví, že Albrizziovi a jim podobní by se mohli chopit moci. Tak pošle Albrizziovy do Anglie." Benjamin upil ze svého poháru. „Před tím, než odjedou, řekne Giulio Enricovi, že Albrizziovi mají na svědomí smrt jeho otce a strýce a že smaragd, který předá lord Francesco králi Jindřichovi, je toho důkazem. Přesvědčí Enrica, aby vykonal svou krvavou pomstu daleko od Florencie, takže na něho nepadne ani stín podezření."

„A co ten obraz?" zeptal se Agrippa.

„Oh," odpověděl Benjamin, „lord Giulio v Boulogne odhalil Wolseymu tajemství své duše a žádal něco na oplátku. Wolsey mu tedy řekl o té záhadné vraždě Jindřicha VII. Požádal kardinála Giulia, aby zařídil, aby Albrizziovi přivezli obraz, na němž to bude vše zachyceno."

„Proč?" zeptal se Agrippa.

„Jako němá připomínka tajné dohody mezi Wolseym a Giuliem de Medici. Tak měli možnost jeden druhého vydírat. Albrizziovi objednali ten obraz, aniž by znali jeho skrytý význam, a tím bylo jeviště připraveno. Giulio znal pravdu o smrti starého krále. Wolsey zase věděl, že Giulio má nejen vinu na vyvraždění celé Albrizziovy rodiny, ale že ponese vinu i za smrt papeže Adriana VI. a že převezme papežskou tiáru. A nakonec," řekl zamyšleně Benjamin, „jim to vyšlo. Albrizziovi byli vyvražděni, s nimi skončil Enrico a ani stín podezření nepadl na rod Medicejských."

„To se pokoušel vypátrat magistr Osmičky, je to tak?" zvolal jsem.

„Přesně tak," odpověděl Benjamin. „Throckle je také mrtvý. Wolsey posílil svou moc, protože získal místopřísežný slib od Giulia de Medici, že po jeho jmenování papežem anuluje královo manželství." Benjamin povzdechl. „On na druhé straně zničil Albrizziovy a zajistil si podporu Anglie. Borelli je mrtev - o toho se postarali kardinálovi muži - obraz shořel a hejhou, peklo není!"

Agrippa rozpřáhl ruce a potřásl hlavou.

„Nevěříte mi, doktore Agrippo?"

Mág si třel tvář dlaněmi.

„Slyšel jsem, že starý král se odcizil svému synovi," řekl. „Že se obrátil proti Wolseymu. Věděl jsem, že Throcklea neustále střežili. A je pravda, že se váš strýc setkal s Giuliem de Medici v Boulogne. Král na něho začínal být nevrlý a chce se zbavit Kateřiny. A kardinál Giulio je zcela jistě ďábel. Nenáviděl Albrizziovy a chce se stát papežem. Ano, ano, všichni jsou vlákny jednoho provazu. Ale jakou roli v tom hraje ten obraz?"

„Zamyslete se nad tím," odpověděl Benjamin. „Originál shořel, ale vzpomínáte si na ty květiny?"

„Ano."

„Dobrá, byly to všechno jedovaté byliny! A ten malý obrázek hrobu? Svatý v brnění. Mysleli jsme si, že to je svatý Jiří. Ve skutečnosti to byl svatý Julián, milosrdný bratr. Mnoho lidí zná legendu o tomto světci. Julián byl voják, který zabil své vlastní rodiče a potom obětoval celý zbytek života tomu, aby tento hrůzný čin napravil. Jindřich si domyslel jeho význam. Jsem si jist, že tam bylo skrylo více dalších znamení, a proto také byl ten obraz zničen. Borelli byl pochopitelně zavražděn jen pro případ, že by začal přemýšlet o tom, co udělal."

Agrippa se škrábal na bradě. „Ale proč ten obraz nechali poslat Jindřichovi?"

„Za prvé, Wolsey tak nenápadně připomněl Jindřichovi jeho hřích. Za druhé, lord Giulio naznačil, že ví o králově temném tajemství."

„Proč by to dělal?"

„Nu, je to záruka. Wolsey, Jindřich a Giulio jsou teď všichni spojeni těmi temnými tajnými vraždami. Budou v budoucnosti zástavou jejich slibů."

„Co bude teď?" zeptal jsem se.

Benjamin se postavil a narovnal. „Obávám se, že do dvanácti měsíců budeme mít v Římě nového papeže, Jindřichovo manželství bude anulováno a kardinál Wolsey bude stále jeho nejdůvěrnějším a nejvěrnějším služebníkem."

Agrippa se rovněž zvedl. Přejel si prsty kolem střechy svého černého klobouku. Zbledl ve tváři, jeho oči změnily barvu a vypadaly jako z křemene. „Říkal jsem vám," řekl tiše. „Jindřich je černý krtek, temný král, jehož příchod prorokoval Merlin. Bude z vás mít velikou radost. Získáte si jeho vděčný dík, protože si bude myslet, že jeho plánům nic nestojí v cestě.

„Stále nemohu pochopit," řekl jsem, „proč jsou si kardinál Giulio s kardinálem Wolseym tak blízcí."

Agrippa, který už mířil ke dveřím, se obrátil a řekl: „Před lety zařídil Wolsey, aby Giulio de Medici obdržel výnosy z biskupství z Worcesteru."

Usmíval se, když viděl údiv v mé tváři.

„Ano, Giulio de Medici byl po nějakou dobu biskupem z Worcesteru." Pokrčil rameny. „Nikdy tam nebyl, ale dostává výnosy z jednoho z nejbohatších anglických biskupství. Setkání v Boulogne jen stvrdilo jeho přátelství s Wolseym."

„Aleje v tom ještě jiný důvod, že?" zeptal se Benjamin s pohledem upřeným na Agrippu. „A já si myslím, doktore, že víte daleko víc, než nám říkáte."

„Králova mysl začíná stále víc sklouzávat k šílenství," pokračoval Benjamin, „a můj drahý strýček se ho začíná bát. To, že zařídil přivezení toho obrazu, byl hazard. Wolsey tím připomněl králi jeho temné tajemství z minulosti i skutečnost, že florentský kardinál s nimi tato temná tajemství sdílí. Jsou teď všichni tři spolu propojeni." Benjamin si pohrával se svým pohárem. „Ale Wolsey měl ještě jiný plán. Chtěl se pojistit proti Jindřichovi tím, že prozradil královo tajemství cizí mocnosti. Jsem si jist, že kardinál Giulio má tajné instrukce, použít této informace z pověření drahého strýčka, pokud by upadl v nemilost."

Agrippa se zasmál. „Uvidíme. Uvidíme." A s ironickou poklonou otevřel dveře a vyklouzl ven, než jsem si stačil uvědomit, že ten vychytralý lišák nezaplatil účet!

Benjamin a já jsme se vrátili na panství do Ipswiche. Drahý strýček samozřejmě poslal blahopřejné dopisy a měšce se stříbrem, ale Benjamin zůstal podivně tichý. Ponořil se do dobročinných prací pro blaho svých poddaných. Už nikdy se nevrátil na kopeček, který se vypínal nad mlýnem u řeky. Možná by se mu tam vrátily smutné vzpomínky. Já jsem tam někdy zašel. Seděl jsem

tam a zíral na naše tehdejší vykopávky. Bylo to právě tady, kde začalo naše florentské dobrodružství. Když jsem zavřel oči, přivolal jsem si živě Mariina něžného, statečného a prostořekého ducha.

Rozhlížel jsem se kolem, jestli jsem sám, a truchlil jsem, jak jen starý Shallot umí a vždycky bude. Ještě stále u sebe nosím tu malou rukavičku, kterou jsem vzal Marii před tolika lety v té překrásné sluncem prohřáté zahradě za vilou Albrizziových. Přitiskl jsem si ji tehdy ke tváři a vdechoval její prchavou vůni. Ubohá Maria! Ubohý Shallot! Kdo pro nás dva bude truchlit? Šel jsem navštívit starého vikáře Doggerella. Vyprázdnil jsem truhlici se stříbrem a nechal udělat kamennou desku, který jsem potom umístil před oltář v kostele. Je do ní vytesán nápis:

Přesto se mi dostalo jisté útěchy. Mariin duch a duchové Albrizziů museli prosit Boha, aby jejich smrt pomstil. Wolsey, Jindřich a kardinál Giulio dosáhli svého. Do roka papež Adrian VI. zemřel náhlou a záhadnou smrtí. Sešlo se konkláve, Giulio de Medici byl zvolen papežem a přijal jméno Klement VII. Jak se museli smát! Ale na to, že boží mlýny melou nevýslovně pomalu, se smáli velmi krátce. V r. 1527, čtyři roky po volbě papeže, byl Řím napaden a vydrancován německými vojsky císaře Karla V, příbuzného Kateřiny Aragonské. Papež Klement se stal jeho vězněm a Jindřichův rozvod s Kateřinou Aragonskou byl pozastaven. Oh, jak král zuřil! A jak se Wolsey vztekal! Papež Klement byl úplně bezmocný! Král zaútočil rychle a fatálně, jako zmije, které se podobal. Wolsey přišel o veš-

kerou moc a Jindřich se rozešel s římskou církví. Teď už jsou všichni po smrti! Všichni jsou jen stíny v Shallotových vzpomínkách. Ale pokaždé, když přijde léto a já ucítím teplé sluneční paprsky na své tváři, vzpomínám na Florencii, na Benjamina a na Marii a na všechny oběti krvavých vražd.